

புராணிகர், காளத்தி
இரு. இ. நெய்மலர்சாமி பரணியார்
அவர்கள்
அன் பளிப்பு

சென்னை, சென்னை, சென்னை
 ஓ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
 ஆதாரம் சென்னை-20.

உ
 கண்திபதியேநம :
 திருச்சிற்றம்பலம்,
கட்டளைக்கொத்து.

இஃது
 முன்னர் அச்சிடப் பரிகளில் விப்பாடவை
 களை இப்போது சில ஏட்டுப்பிரதிகளைக்
 கொண்டு தக்கவித்துவான்களால் ஆராய்ச்சி
 செய்து சேர்க்கவேண்டுமெனவற்றைச்
 ரேர்த்தச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது.

இதன் விலை

அணு 12.

PRINTED BY NEERANJANEE VILASUM PRESS,
 Choolai, MADRAS.

REGISTERED: 1913.

COPY RIGHT.

முகவரை.

அனாதிமுத்தனாகிய முதல்வன் அனாதி பெத்தர்களாகிய ஆன்மாக்களின் கன்மத்திற் கீடாகப் பலசமயங்களை வேதத்தில் வகுத்துவைத்தனர். அவ்வேதங் காரணமாகவே அவ்வச்சமயத்தினர்கட்கு ஏற்பட்டுள்ள சாத்திரங்களும பலவாயின. அவ்வச்சாத்திரங்களிற் பிரதிபாதிக்கப்படும் ஆன்ம இலக்கணங்களையும், அனான்ம இலக்கணங்களையும், பரமான்ம இலக்கணங்களையும் தெரிந்துகொள்ளற்குக்கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் அவ்வச்சமயங்கட் தேற்றவாறு பரிபாஷாகலப்பினால் கலபத்திலறிதற் கேலாதபடியிருக்கின்றமையினைக்கருதி அவ்வச்சமயங்களில் வல்லவர்களாகிய பெரியோர்கள் தங்களுக் குறிய சாத்திரங்களுக்குச் சோபானமாக எளிய வசனநடையில் சிவப்பிரகாசக்கட்டளை, திருவாலவாய்க் கட்டளை, வேதாந்ததத்துவக்கட்டளை, ஆராதார ஓவோற்பத்தி சிந்தாமணி, தத்துவதீபிகை, ஞானக்கட்டளை, தத்துவாமிர்தக்கட்டளை, நாநாசீவவாதக் கட்டளை, உபதேச உண்மைக்கட்டளை, வேதாந்த தசாவத்தைக்

கட்டளை, வேதாந்ததசகாரியக் கட்டளை, சித்தாந்த தத்துவலக்ஷணம் ஆகிய இவைகளைச் சிறுநூல்களாக வியற்றி உபகரித்திருக்கின்றனர். இந்நூல்கள் பெரும்பாலும் கட்டளைகள் என்கிற பெயரினாலேயே வழங்கி வருகின்றன. இவைகளுள் சிலசுத்தாத்து விதிகளுக்கும், சிலகேவலாத்துவிதிகளுக்கும் உரியனவாம். இக்கட்டளைகள் சித்தாந்தத்தில் ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டனவே யாரினும் தங்கள் தங்கள் சமய வுண்மையினை ஆராய்ப்பு குவோர் மற்றசமயத்தினர் கொள்கையினையும் அறிந்து கொள்ளவேண்டியது மிக நலமாகலின் இருவகைப்பட்ட இப்பதிநான்கு கட்டளைகளையும் ஒன்றுசேர்த்து அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. வேறு கட்டளைகள் யாரிடமேனும்மிருந்து அனுப்புவார்களாயின் அவைகளையும் அச்சிட்டிமறுபதிப்பில் இதனுடன் மேலும்மேலும் சேர்த்து பிரசுரிக்க உத்தேசமுண்டு.

இப்படிக்கு

 - இட்டா பார்த்தசாரதி நாயுடு.

௧௭-84. ஆசாரப்பன் தெருவு சென்னை.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவப்பிரகாசக்கட்டவா.

முதலங்கம் - தத்துவநாமம்.

உண்ணிலைக்கருவிகள்.

பூதங்களாவன.

பிருதுவி

அப்பு

தேயு

வாயு

ஆகாசம் ஆக இரு.

ஞானேந்திரியங்க ளாவன.

சுரோத்திரம்

துவக்கு

சக்ஷு

சிங்நுவை

ஆக்கிரானம் ஆக இரு.

தன்யாத்திரைகளாவன.

சப்தம்

ஸ்பரிசம்

ரூபம்

ரசம்

கந்தம் ஆக இரு.

கருமேந்திரியங்களாவன.

வாக்ரு

பாதம்

பாணி

பாயுரு

உபஸ்தம் ஆக இரு.

அந்திக்காணங்களாவன.

மனம்

புத்தி

அகங்காரம்

சித்தம் ஆக ச

ஆக ஆத்மதத்துவம்-உச

இசற்கு ஆத்ம தத்துவ
மென்றும், அசுத்த தத்து
வமென்றும், போக்கியகா
ண்ட மென்றும் பெயர்.

வித்தியாதீதுவங்குளாவன.

காலம்

நியதி

கலை

வித்தை

இராகம்

புருடன்

மாயை ஆக ந

இதற்குவித்தியாதத்து
வமென்றும், சுத்தா சுத்த
தத்துவ மென்றும், போக
காண்டமென்றும்பெயர்.

வித்தியாதீதுவங்குளாவன.

சுத்தவித்தை

சஸ்வரம்

சாதாக்கியம்

சத்தி

சிவம் ஆக ந

இதற்குச் சிவ தத்துவ
மென்றும், சுத்த தத்துவ
மென்றும், பிரேரககாண்ட
மென்றும் பெயர்.

இவை நக-ம். உண்ணி
லைக்கருவிகள்.

புறநிலைக்கருவிகள்

பிருதுவியிள்கூறு

மயிர்

எலும்பு

தோல்

நரம்பு

தசை ஆக ந.

அப்புவிள்கூறு

ஒடுநீர்

உதிரம்

சக்கிலம்

மூளை

மச்சை ஆக ந.

நேயுவிள்கூறு.

ஆசாரம்

நித்திரை

பயம்

மைதுனம்

சோம்பல் ஆக ந.

வாயுவிள்கூறு.

ஓடல்

நடத்தல்

நிற்றல்

இருத்தல்

கிடத்தல் ஆக ந.

ஆசாரத்திள்கூறு.

காமம்

குரோதம்

உலோபம்
மோகம்
மதம் ஆக று.

ஆக புத்காரியம்-உரு.

நதவாயுக்களாவன.

பிராணன்
அபானன்
உதானன்
வியானன்
சுமானன்
நாகன்
கூர்மன்
கூரிகரன்
மேதவதத்தன்
தனஞ்சயன் ஆக று.

நதநாடிகளாவன.

இடை
பிங்கலை
கழுமுனை
காந்தாரி
அத்தி
சிகுவை
அலம்புடை
புருஷன்
குகு
சங்கினி ஆக-ய

வதனூதிகளாவன.

வசனம்
கமனம்
தானம்
விசர்க்கம்
ஆனந்தம் ஆக று.

வாகீதிகளாவன.

ஞக்குமை
பைசந்தி
மத்திமை
வைகரி ஆக று.

குங்குளிகளாவன.

சத்தூவம்
ரஜஸ்
நமஸ் ஆக று.

அகங்காரங்களாவன.

தைசசராகங்காரம்
வைகாரிகாகங்காரம்
பௌதாதிகாகங்காரம்
ஆக று.

ஆக நதநாடிகளாவன.

இரண்டாமங்கம்,

தத்துவதோற்றமும்

ஒடுக்கமும்-வருமாறு.

பரமசிவனுடைய பராசத்தியருளிணலே குடி. லையிலே நாதந்தோன்றும்; நாதத்திலே விந்துதோன்றும்; விந்துவிலே சாதாக்கியந்தோன்றும்; சாதாக்கியத்திலே மகேசுவரந்தோன்றும், மகேசுவரத்திலே சுத்தவித்தைதோன்றும் இவையைந்தினுள் முன்சொன்ன விந்துவிலே நாலுவாக்குமும், ஐம்பத்தோராயிரமும், எண்பத்தொரு பதமும், இருபாற்றிருபத்துநான்கு புவனமும், சப்தகோடி மஹா மந்திரமும், சகல சாஸ்திரமும், விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலருக்குத் தனுக்ரண புவனபோகங்களும், சரியை கிரியை போகங்களி னின்றோர்க்குச் சாலோக சாமீப்ய சாரூப்ய மென்னும் பதமுத்திகளும், பஞ்சகலைகளும் தோன்றும் இவைகள் சுத்த மாயையின் தோற்றமென்றறிக.

இனி அனந்ததேவநாயன ரருளிணலே அசுத்தமாயையிலேயின்று காலமும், நிதியும், கலையும் தோன்றும், கலையிலே வித்தை தோன்றும்; வித்தையிலே இராகந்தோன்றும்.

இனி உருத்திரதேவநாயன ரருளிணலே முன்சொன்ன கலையிலே மூலப்பிரகிருதி தோன்றும்; மூலப்பிரகிருதியிலே முக்குணங்களுந்தோன்றும்; முக்குணங்களுந்தோன்றாது நின்றவிடம் அவ்வியக்கதம்; இந்த அவ்வியக்கத்தி

லே சித்தமும் புத்தியும் தோன்றும். புத்தியிலே அகங்கா
ரந் தோன்றும் அதுதான் யான் எனதென்று விகற்பித்து
வரும். அதுதான் அகந்தைக்கு வித்தாகும். அது தான்
தைச்சாகங்காரமென்றும், வைகாரிகாகங்கார மென்றும்,
பௌதாதிகாகங்கார மென்றும் மூன்றுவிதமா யிருக்கும்.
தைச்சாகங்காரத்திலே சத்துவ குணத்தினையுடைய மன
மும், புத்தியும், இந்திரியங்க ளென்று பெயரையுடைய
ரஜோத்திராதிகளைந்துந் தோன்றும். வைகாரிகா கங்கார
த்திலே ரஜோகுணத்தினையுடைய கருமேந்திரியங்களாகி
யவாக்காதிகளைந்துந் தோன்றும். பௌதாதிகாகங்காரத்
திலே தமோகுணத்தினையுடைய தன்மத்திரைகளாகிய
சப்தாதிகளைந்துந் தோன்றும். சப்தத்திலே ஆகாசந்தோ
ன்றும். பரிசுத்திலே வாயுதோன்றும் ரூபத்திலே தேயு
தோன்றும், ரசத்திலே அப்புதோன்றும் கந்தத்திலே சூரு
துவிதோன்றும். ஒடுங்குங்காலத்துத் தோன்றின வடை
வே யொடுங்கும்.

மூ ன் ரு ம ன் க ம்.

தத்துவகுணங்கள்.

பிருதிவி உரத்துத்தரிக்கும், அப்பு குளிர்து பதஞ்
செய்யும், தேயு சுட்டொன்றுவிக்கும், வாயுசலித் தெவை
யுந் திரட்டும், ஆகாசம் நிரந்தரமா யிடங் கொடுக்கும்.

அ

சிவப்பிரகாசக்கட்டளை.

சுரோத்திரஞ்சப்தத்தையறியும், துவக்கு ஸ்பரிசத்தையறியும், சக்ஷு ரூபத்தையறியும், சிவநிலை ரசத்தையறியும், கிராணங் கந்தத்தையறியும், வாக்கு வசனிக்கும், பாதங் கமனம்பண்ணும், பாணி யிடுதலுமேற்றலுஞ்செய்யும், பாயுரு மலவிசர்க்கத்தைச் செய்யும், உபஸ்தம் ஆனந்திக்கும், மனம் பற்றும், புத்தி நிச்சயிக்கும், அகங்கார மெழுந்திருக்கும், சித்தஞ் சிந்திக்கும். காலம் செல்காலம், நிகழ்காலம். எதிர்கால மென மூன்றும், நியதி கருமத்தை நிர்சயம் பண்ணும், கலை ஆனாவத்தைச் சிறிதுநீக்கும், வித்தை அறிவையெழுப்பும், இராகமபெற்றதைச் சிறிதாக்கிப் பெறுதலிலே யிச்சை யுண்டாக்கும், புருடன் விடையத்திலே அழுத்துவிக்கும், மாயை மயக்கும், சுத்தவித்தை ஞானமேறிக் கிரியைகுறைந்திருக்கும், சசுவர தத்துவம் ஞானங்குறைந்து கிரியையேறியிருக்கும், சாதாக்கிய தத்துவம் ஞானமூங்கிரியையு மொத்திருக்கும், சத்திதத்துவம் கிரியையாயிருக்கும், சிவதத்துவம் ஞானமாயிருக்கும், சிவதத்துவம் சிவனுக்கிடம், நாதமென்று பெயர், சத்திதத்துவம் காருணியத்துக் கிடம். விந்து வென்றுபெயர், சாதாக்கியதத்துவம் அனுக்கிரகத்துக்கிடம், சதாசிவமென்றுபெயர், சசுவரதத்துவம் திரோபவத்துக்கிடம், மகேசுவர மென்றுபெயர், சுத்தவித்தை ரங்காரத்துக்கிடம் உருத்திரமென்றுபெயர்.

நா ன் கா ம ன் க ம்,

அவஸ்தை தரிசனம்.

கீழாலவஸ்தை.

இவற்றுடனே கூடிநின்று ஆத்மா புசிக்கும் அவதரத்திலுணர்த்துமுறைமையெங்குனமென்னில்?

கீழாலவஸ்தைநு, மேலாலவஸ்தைநு, சுத்தாவஸ்தைநு, இந்தக்கேவல சகலசத்தமுன்றிற் காரியாவஸ்தைநு, காரணாவஸ்தைநு, ஆக அவஸ்தை யெஅ, இதிற்கீழாலவஸ்தைக்குத் தத்துவம்நுநு, மேலாலவஸ்தைக்குத் தத்துவம்நுநு, அவை யெப்படி யென்னில், கீழாலவஸ்தையாவன சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆகிய நுக்கு அகக்கருவிநுநு-ந் பூதங்களைந்துங்கலாதிகளாறுஞ் சிவசத்துவம் ஐந்தும் ஆகிய யெசும் கழித்து மற்றையுடனே புறக்கருவி கூடல் வாயுக்கள் யெம் வசனாதிகள் நு-ந் ஆகிய யநு-ந் கூட்டவேண்டும். இவற்றைக் கூட்டவேண்டுமவானேன், அவற்றைக்கழிக்கவேண்டுமவானேனெனில், அவஸ்தைக்கு நிற்குங் கருவிகள் கூட்டப்பட்டு நில்லாக் கருவிகள் கழிக்கப்பட்டன.

ஆத்மா ஞானேந்திரியங்கள் நு-ம், கருமேந்திரியங்கள் நு-ம், தன்மாத்திரைகள் நு-ம், அந்தக்கரண ச-ம், உள்ளம் க-ம், வாயுக்கள் யெ-ம், வசனாதிகள் நு-ம், ஆகிய-நுநு கருவிகளுடனே லலாடஸ்தானத்திலேயின்ற வவதரம் சாக்கிரம்.

ஞானேந்திரியங்கள் ௫-ம், கருமேந்திரியங்கள் ௫-ம், ஆகிய ௫-ம் லலாடஸ்தானத்திலேநிற்கமற்ற ௨௫-கருவிகளுடனே கண்டஸ்தானத்திலேநின்ற வவதரம்சொப்பனம்.

தன்மாத்நிரைக ௫-ம் சித்தநீங்கலாக அந்தக்கரணங்கள் ௩-ம் பிராணவாயுநீங்கலாக வாயுக்கள் ௬-ம், வசனாதிக்கள் ௫-ம் ஆகிய ௨௨-கருவிகளும் கண்டஸ்தானத்திலேநிற்கச் சித்தமும் பிராணவாயுவு முள்ளமும் ஆகிய ௩-கருவிகளுடனே இருதயஸ்தானத்திலேநின்றவவதரஞ் சுழுத்தி.

சித்தமொன்றும் இருதயஸ்தானத்திலேநிற்கப் பிராணவாயுவும் உள்ளமுமாகிய யிரண்டு கருவிகளுடனே நாபிஸ்தானத்திலே நின்ற அவதரந்துரியம்.

பிராணவாயுவொன்றும் நாபிஸ்தானத்திலே நிற்கஉள்ளமொன்றுடனே மூலாதாரத்திலே யடங்கின வவதரந்துரியாதீதம். இப்படிச் சீழாலவஸ்தையைத் தரிசிக்கஇங்கே உள்ளமென்றது பிரகிருதியையெனக் கொள்க. இதற்குக் கேவலாவஸ்தையென்று பெயர்.

மேலாலவஸ்தை.

மேலாலவஸ்தையாவன இப்படிச் கேவலாவஸ்தையைப்பொருந்தி அநீதப்பட்டுக்கிடக்கும் அவதரத்திலுணர்த்துமுறைமை எங்ஙனமென்னில், விளங்காநின்ற விந்துசத்தி ஆத்துமாவுக்குள்ள கருமத்துக்கீடாக வாக்குகளேதோற்றுவிக்கும்பொருட்டுஒருநாதத்தையுண்டாக்கும்.

சூக்குமையென்னும் வாக்கு அந்தநாதமாகிய அறிவு தானே வடிவாகவரும்:—பைசந்தியென்னும் வாக்கு உந்தி ஸ்தானத்திலேபொருந்தி வெவ்வேறாய்வரும் அக்ஷரங்களி னுடைய சொரூபங்கள்தோன்றும்முறைமெதரியாதபடி மறைந்திருந்து மயில்முட்டைக்குட் சலமானது புறம்பே மயிலினிறமாய் ரூபிகரிக்கத் தக்கதாயிருந்தும், உள்ளே பஞ்சவர்ணங்களுங்கூடி உருத்தெரியாமற் சலாயமாய்த் தோன்றினாற்போலச் சித்தத்தினிடத்திலே நினைவுமாய்த் திரமாய்நிற்கும்:—மத்திமை என்னும் வாக்கு பிராணவாயு வேராகுகூடி அக்ஷரங்களினுடைய சொரூபங்களை ஒழுங்கு துபடநிறுத்திச் செவிக்குக் கேளாமல்* உள்ளறிவுமாய்த் தொனியுமுண்டாய்க் கண்ட ஸ்தானத்திலே முறபட்டுவ ரும்—வைகரி என்னும் வாக்கு பிராண வாயுவேராகுகூடி வருது உதானவாயுவிலேயும் பந்தித்துச் செவிப்புலனிடத் துக் கேட்கத்தக்கதாக நினைவி லுண்டான வசனத்தைச் சொல்லும்.

இங்குச்சொல்லப்பட்ட வாக்குகளுக்கு ஸ்தானமும் வடிவுமாவன:—சூக்குமைக்கு ஸ்தானம்நாபியடியும், வடிவுநாத தத்துவமுமாம். பைசந்திக்கு ஸ்தானம் உந்தியும் வடிவு பிராணவாயுவுமாம். மத்திமைக்கு ஸ்தானம் நெஞ் சுங் கண்டமும், வடிவு பிராண வாயுவுமாம். வைகரிக்கு ஸ்தானம் நாக்கினடியும் வடிவு பிராண வாயுவும் ஸ்தான வாயுவுமாம். இந்த நான்குவாக்குந் தோன்றுகைக்குக் கா

ரணமா யிருக்கின்ற பஞ்சமையென்றொரு வாக்குண்டு. அதற்கு ஸ்தானம் மூலாதாரம் அது பிரணவசொருபமா யிருக்கும், வாக்கு நான்குங் காரியப்படு முறைமை அறி வித்தது. சிவதத்துவமுஞ் சத்திதத்துவமும் சூக்குமையைக் காரியப்படுத்தும் சாதாக்கியதத்துவம்பைசந்தியைக் காரியப்படுத்தும், சஸ்வரதத்துவம் மத்திமையைக் காரியப்படுத்தும் சத்தவித்தை வைகரியைக் காரியப்படுத்தும்.

இப்படி வாக்குநான்கு னுமுணர்த்த உணர்ந்த ஆத்மா சகலாவஸ்தைப்பட்டு வருகிறதெப்படியெனில்:—கிரியாசத்தி சத்திதத்துவத்தை யெழுப்பச், சத்திதத்துவங் காலத்தையும் நியதியையுங் கலையையு மெழுப்பக், கலைதழ்ந் போடி நீக்கினுற்போல ஆனவமலத்தைச் சிறிதே நீக்க, ஆத்மா கலையே வடிவாய்த் துரியத்திலே பிராண வாயு வைக் கடிச் சமுததனவன்.

இனி ஞானசத்தி சத்தவித்தையை யெழுப்ப, சத்த வித்தை வித்தையெழுப்ப, வித்தை ஆத்மாவுக்கறிவை யெழுப்பும், இனி யிச்சாசத்தி சகவரதத்துவத்தை எழுப்ப, சகவரதத்துவம் இராகதத்துவத்தை எழுப்ப இராக தத்துவம் ஆத்மாவுக்கு இச்சையை எழுப்பும், இப்படி ஆத்மா இச்சா ஞானக்கிரியா சொருபனாயிருக்கும். ஆத்மாவானது காலம், பிபதி, கலை, வித்தை, இராகம் இவ்வைந்துந் தனக்கு உடம்பாகக்கொண்டு இந்திரியங்களுடனே கூடிச் சத்தாதிவிடையங்களைப் புசிக்குவருகிற அவதரத்

தைப் புருடதத்துவமென்று சொல்லுவா, ஆதலால் ஆத்
ராவுக்குப் பஞ்சகஞ்சகனென்று பெயர்.

இப்படிப் புருடதத்துவமான அவதரத்திற் கிரியாச
த்தி சாதாக்கியதத்துவத்தைபெழுப்ப சாதாக்கியம்பிரக
ருதியை யெழுப்ப, பிரகிருதி குணரூபமாய் ஆதமாவைக்
கூட ஆத்மா குணமே வடிவார்ப்ப் போகத்துக் கேதுவான
கருவிகளைக் கூடாநிற்கும், இப்படி ஆத்மா கருவிகளைக்
கூடிச் சொப்பனஸ்தனுவன், சொப்பனஸ்தனுவன் அவதர
த்திலுணர் ததுமுறைமை யுதி-பிரகாரமாயிருக்கும், அவை
எங்ஙனமெனில்:—அகங்காரம், புத்தி, மனம், சித்தம், உள்
ளம் என்னும் தத்துவங்களை அகார-உகார-மகார-விந்து
நாதம் என்னும் ஆதரங்களைமுப்ப அந்த ஆஷ்டாங்களை
பிரமா-விஷ்ணு-உருத்திரன்-மஹேசுவரன்-சதாசிவனென்
னும் அதிதேவதைக ளெழுப்ப, ஆத்மா இவையே வடிவா
ய்ச் சூக்ஷ்மதேகியாய்ச் சாக்கிரத்திற் புசிப்பதுபோலச்
சொப்பனத்திலும் புசிக்கும்

இனி இவற்றுடனை சாக்கிரஸ்தனுவன், சாக்கிரஸ்த
னுவன் அவதரத்தி லுணர் தது முறைமை யெங்ஙன மென்
னில்? ஆகாசமிடமாகநின்று உத்தரத்திரத்தைப்பொருந்தி
ச்சப்தத்தை யறிந்தால் வாகுகும் வசனிக்கும் வாயுவினிட
மாகநின்று துவக்கினைப்பொருந்தி ஸ்பரிசுத்தையறிந்தால்
பாதங்கமனிக்கும் அக்கினியினிடமாகநின்று சக்ஷுவைப்
பொருந்தி ரூபத்தையறிந்தால் பாணியிடுதலு மேற்றலுஞ்

செய்யும். அப்புவினிடமாக நின்று சிங்ஙுவையைப் பொருந்தி ரசக்தையறிந்தால் பாயுரு மலசலத்தை விடும் பிருது வியினிடமாக நின்று கிராணத்தைப் பொருந்திக் கந்தத்தையறிந்தால் உபஸ்தமானந்திக்கும். இப்படிக்காரியப்படுகிற அவதாரத்தில் ஞானசத்திசிவ தத்துவத்தை யெழுப்பச், சிவதத்துவம் மாயையெழுப்ப, மாயை குணரூபமாய்நின்று மும்முன்றொன்பது குணங்களாலேயும் பேதிப்பித்துப் பொய்யைமெய்யென்று மயக்காநிற்கும் குணங்களொன்பதாவன—சத்துவத்திலே சத்துவம், சத்துவத்திலே ரஜஸு, சத்துவத்திலே தமஸு—ரஜஸிலே ரஜஸு, ரஜஸிலே தமஸு, ரஜஸிலே சத்துவம் தமஸிலே தமஸு, தமஸிலே சத்துவம், தமஸிலே ரஜஸு என்பனவாம், இதனாலே ஆத்மா ஜனனமரணப் பட்டுவரும், இதற்குச் சகலாவஸ்தையென்று பெயர். இப்படி மேலாலவஸ்தையைத் தரிசிக்க.

சு த தா வ ஸ் தை.

சுத்தாவஸ்தையாவன,—கன்ம வொப்பும் மலபரிபாகமு முண்டான அவதாரத்திலே ஞானசாரியனாலே ஞான தீபத்தைப் பெற்றுச்சிவனையும், ஆக்ஷாயையும், பாசத்தையும், உணர்ந்து அருள்பெறும் அவதாரம் எங்ஙனமென்னிற் பூதங்களைத்தரிசிக்கவே ஸ்தூலதேக மில்லையாம்; இந்திரியங்களைத்தரிசிக்கவே பூதங்களில்லையாம்; அந்தக்

கரணங்களைத் தரிசிக்கவே இந்திரியங்களில்லையாம்; கலாதிகளைத் தரிசிக்கவே அந்தக்கரணங்களில்லையாம்; சுத்தத்ததுவங்களைத் தரிசிக்கவே கலாதிகளில்லையாம்; அருளைத் தரிசிக்கவே சுத்தத்ததுவங்களில்லையாம்.

இது நின்மலசாக்கிரம் நின்மலசொப்பனம் நின்மலசுமுத்திரின்மலதுரியம் நின்மல துரியாதீதம் என-ரு-ஆம் நின்மலசாக்கிரமாவது பிரபஞ்சம் அநித்தியமெனத் தோன்றி ஆசாரியரனுக்கிரகத்தினாலே பற்றுகப்புக்குந்து பொறிபுலன்மேலிட்ட பசுகரணங்கள் சிவகரணங்களா யிருக்கை நின்மலசொப்பனமாவது கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றுப்பொருந்துவன மனதிலே கோசரியாம விருக்கை.—நின்மல சுமுத்தியாவது இந்தபீபேறு பெற்றோமென்னும் நிராசையினாலே பரிணாமத்தை யடைகை.—நின்மலதுரியமாவது தனக்கின்பம் பிறந்த சம்பூர்ண திசையடைகை.—நின்மலதுரியாதீதமாவது முன்சொல்லப்பட்ட பேறு நான்கு மின்றிப்பேறாய் விடுகை. சம்பூர்ண திசையிலே ஈரிலேமுழுகினவனைப்போலவும் நிறையவுண்டவனைப்போலவும் தானன்றிச் சுட்டன்றிச் சொல்லப்படாது இதற்கு நின்மலாவஸ்தை பெனறும்பெயர். இப்படிச்சுத்தாவஸ்தையைத் தரிசிக்க.

காரணாவஸ்தை.

காரணாவஸ்தையாவன —காரண கேவலமும் காரணசகலமும், காரணசுத்தமுமென ஈ-ஆம் காரணகேவலமா

வது சர்வசங்காரகாலத்து ஆத்மாக்கள் அசுத்தமாயாகா
 ரணத்திலே யொடுங்கிச்சிருட்டி காலமளவும் ஆணவ*மல
 த்தாலே மறைப்புண்டு ஒன்றுமறியாமற் கிடக்கு மவதர
 மென வறிக.—காரணச்சகலமாவது சிருஷ்டி தொடங்கி
 ச்சர்வசங்காரம் வருமளவும் ஆத்மாக்கள் எண்பத்துநான்
 குதூறியிரம் யோனி பேதத்திலும் பிறந் திறந்து திரிகிற
 வவதரமெனவறிக.—காரணசுத்தமாவது இங்ஙனங்கேவ
 லசகலப்பட்டுப் பிறந்திறந்து திரியுமவதரத்து ஆணவமல
 பாகம்வந்து ஆத்மாக்களுக் கிருனினையொப்புஞ் சத்தினி
 பாதமு முண்டான வவதரத்துச் சிவன் ஆசாரிய மூர்த்த
 மாக வெழுந்தருளி இரட்சித்துத் தனது திருவருளாலே
 ஞானத்தையும் கடாவித்துப் பிராரத்தந் தொலைந்தபின்
 புதனது பூரணநிலையோடுங் கூட்டிக் கொண்டே அவதர
 மெனவறிக.

தசகாரியமாவன. — தத்துவரூபம்-தத்துவதரிசனம்-
 தத்துவசுத்தி-ஆத்மரூபம்-ஆத்மதரிசனம்-ஆத்மசுத்தி-சிவ
 ரூபம்-சிவதரிசனம்-சிவயோகம்-சிவபோகம் என்பனவாம்.

தத்துவ ரூபமாவது—அவற்றின் குணங்களை காண்க.

தத்துவதரிசனமாவது—அவைதன்னிடத்திலே நின்
 றுசீவித்த முறையைக்காண்க

தத்துவசுத்தியாவது அவை தனக்கு வேறென்றறிந்
 துநீங்குகை.

*மலபேதங்களைச் சித்தாந்தகட்டளையிற் காண்க.

ஆத்மரூபமாவது—ஆத்மஞானமென்னும் அறிவேவடிவெனவறிகை.

ஆத்ம தரிசனமாவது—தத்துவங்களை யறிந்து நீங்கியிவற்றினின்று நீங்கினவறிவு நானெனவறிகை.

ஆத்ம சுத்தியாவது—பந்தமுத்தியிரண்டிலுஞ் சிவனுபகரிக்கிறொன்று தன்னுடைய சுதந்தர ஆனியையறிகை.

சிவரூபமாவது—தத்துவ முப்பத்தாறிற்கும் அப்பாலாய் வா ஸ்குமனாதிநகோசரமாய் ஞானமே வடிவாயிருப்பதெனவறிகை.

சிவதரிசனமாவது—தத்துவ முப்பத்தாறையு மறிவித்துத்தரிசிப்பித்து நீங்கி இவற்றினின்று நீங்குகிற்கும் ஆத்மாவையுந் தரிசிப்பித்து நிற்கின்ற ஞானமென வறிகை. சிவயோகமாவது இந்தஞானந்தன்னைவிட்டு நீங்கா தென்றறிந்து தான் அதுவாய் நிற்கை.

சிவபோகமாவது—தான் அநதநேயத்திலே நின்றழிந்திசசிவத்தைப்பெறுகை.

ஆத்ம ரூபமாவது—ஆத்மாவுக்கு ரூபஞ் சொல்லில் ஆத்மா இச்சா ஞானக்கிரியா சொரூபமாயிருக்கும்.

ஆத்மாவுக்கு இச்சையாவது—விஷயங்களிலே சென்று பற்றுதல்.

ஆத்மாவுக்கு ஞானமாவது—இதுவிது வென்று பகுத்தறிதல்.

ஆத்மாவுக்கு கிரியையாவது—சர்வத்தையும் தனது விடயமென்று பற்றிநின்று செய்துகொள்ளுதல்.

ஆத்மதரிசனமாவது—ஆத்மாவிலுடைய இச்சா ஞானக்கிரியையைத் தரிசிக்குமாறு சொல்லில் ஆத்மாவிலு

டைய இச்சைசீவிக்குமிடத்து அந்தக்கரணங்களி லிடமாக நின்று சீவிக்கும்.

ஆத்மாவினுடையஞானஞ் சீவிக்குமிடத்து ஞானேந்திரியங்களினிடமாக நின்று சீவிக்கும்.

ஆத்மாவினுடைய கிரியை சீவிக்குமிடத்துக் கருமேந்திரியங்களி னிடமாகநின்று சீவிக்கும்.

இவைகள் அடுத்ததின் தன்மையாதலின் மெழிந்து தத்துவங்களைத் தானன்றென்று கழித்து அருளோதனுவாகப்பொருந்தித் தத்துவங்களையுந் தன்னையும் அந்த அருளையுந் தரிசிப்பது.

ஆத்மசுத்தியாவது—ஆத்மசுத்தியைச் சொல்லுமிடத்துச் சிவனால்தான் சர்வத்தையுமறியு முறைமையையுங்கண்டு சிவன் ஆத்மாவுக்கு அறியுமுறைமையுங்கொடா னென்பதுங்கண்டு சிவனுடைய ஞான சத்தியினாலே தன்னுடைய ஞானஞ்சீவிக்குமென்றறிந்து தான் மலமுமாகாமல் சிவமுமாகாமல் நிற்கிறவிடம்.

சிவரூபமாவது—சிவனுக்கு ரூபஞ்சொல்லில் சிவனுமிச்சாஞானக்கிரியா சொரூபனாயிருப்பன்.

சிவனுக்கிச்சைபாவது—ஆத்மாக்களை முத்தியிலேயடைவிக்கவேண்டு மென்பதே.

சிவனுக்கு ஞானமாவது—ஆத்மாக்கள் செய்யப்பட்ட அனாதிகருமங்களினைத்தையுந் திருவுளத் தடைத்திருத்தல்.

சிவனுக்குக்கிரியையாவது—ஆத்மாக்களுக்குக்கன்மசாமீப்டியம்பிறக்கும்படி அனாதியாய்வரப்பட்ட கருமங்களினைத்தையும் பக்குவாபக்குவமறிந்து கூட்டிப் புசிப்பித்துத்தொலைப்பித் தருளுதல்.

சிவதரிசனமாவது—தான் கருமம் புசிக்குமிடத்து ; சிவன் தனக்குமூன்றுவகையாகின்று உபகரிப்பன். அந்நிப்படியென்னில் அவன்-அவள்-அது-முன்னிலையாக நின்று உபகரிப்பன். இப்படியுபகரிக்கு மிடத்துத் தோன்றுகின்ற மூன்றுவகையுமொழிந்து அவையிடமாக நின்று சேஷிப்பித்துத் தான் அக்கருமத்தைப் புசிக்கு மிடத்துத் தன்னிடத்து மறைந்துநின்று இந்திரியங்களை யுந் தன்னை புஞ் சேஷிப்பித்து தனக்கு அந்தக்கருமம்ருசிக்கும்படிச் செய்து இடைவிடாமலுட்கிறதீ வரத்தைப்பார்ப்பது.

சிவியோகமாவது—அகண்ட பரிபூரணமாகிய சிவத்துள்ளே யழுந்தி உள்ளும்புறமு மெண்ணுமற் சிவனையுள்ளபடி கண்டு உணர்ந்திருப்பது.

சிவபோகமாவது—பராசத்தியிஷிடமாகின்று அனுபவத்துடனே கலந்து சிவானுபவம்பிறக்கச் சிவனுடனே அக்கினிக்கு வெம்மைபோலவும் நீருக்குத்தன்மைபோல அஞ்சிவந்திலே இரண்டற வழுந்துவது.

சிவப்பிரகாசக்கட்டளை முற்றிற்று.

உ

திருவாலவாய்க்கட்டவா.

—o—o—o—

து ன் மு க ம்

காப்பு-நேரிசை வெண்பா.

கைக்குலவு ஞானக் களிதேழுக் கட்டகடத்து
மெய்க்குலவுஞ் சித்தி விநாயகா—பொய்க்குலவா
மட்டளவி லாதசிவம் வாய்த்ததிரு வாலவாய்க்
கட்டளைக்குன் றுட்டுணையே காப்பு.

திருவாலவாய்க்கட்டளை,

நூல்

பதி, பசு, பாசம்—இம்மூன்றும் அநாதிரித்தியம்.

முதலாவது.

பதி இலக்கணம்.

பதியாவது.—ஒன்றாய், பரிபூரணமாய், அறிவுக்கற்பு
வாய், நின்மலமாய், உயிருக்குயிராய், குறியுங்குணமுமில்
லாததாய், அருவும் உருவும் அரு வருவமுமாய், இவை
அல்லாததுமாய் அகண்டிதமாய் ஆகந்தமாய்விளங்குவது.

இங்ஙனம் விளங்குகிற பரமசிவமும், பராசத்தி ஆதி
சுத்தி இச்சாசத்தி ஞானசத்தி கிரியாசத்தி என்னும் பஞ்
சசத்திகளாகிய அருளும், பின்னமின்றிச் சூரியனுங் கிர
ணமும்பேரல ஒன்றாயிருக்கும்.

இவ்வாறிருக்கிற பரமசிவம் ஆன்மாக்களை இரட்சிக்
கும்பொருட்டு, அருவமாகிய சிவம், சத்தி, நாதம், விர்து
நான்கும் அருவுருவமாகியசதாசிவம் ஒன்றும், உருவமா
கிய மகேச்சுரன் உருத்திரன் இருவரும், இவர்கள் ஆதி
காரத்தால் நடக்கும் பிரம் விஷ்ணுக்கள் இருவரும் ஆக
ஒன்பது மூர்த்திகளுமாய், * உபாதானத் திரயங்களைச்
கொண்டு, சிருட்டிததும் திதித்தும் சங்கரித்தும் திரோப
வித்தும் அதுக்கிரகத்தும் இங்ஙனம் பஞ்ச கிருத்தியங்க
ளைச்செய்யாநிற்கும். எங்ஙனஞ்செய்யுமெனின், தன்மை,
முன்னிலைபடர்க்கையாக நின்றியற்றும்.

* உபாதானத்திரயமாவது, சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, சுத்
தாசுத்தமாயை ஆகிய முதற்காரணங்கள் மூன்று.

இவற்றுள் தன்மையாவது,—பரிபூரணமாயிருக்கை முன்னிலையாவது,—இரகாஞானக் கிரியைகளா ரிருக்கை. படர்க்கையாவது,—மனம். புத்தி, அசங்காரம், சித்தம். உள்ளம், ஆக-நு. அகாரம், உகாரம், மகாரம், ஸ்ரீக, ராதம் ஆக-நு. பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், மஹேசன், சநாதனன் ஆக-நு ஆகிய பதினேந்துபிரகாரமாயிருக்கை.

பிரபஞ்சம் இவ்விடங்களில் எவ்வாறு காரியப்படுமெனின், இவற்றுள் கரணங்களை அககரங்கள் செலுத்த, அக்கரங்களை மூர்த்திகள் செலுத்த, மூர்த்திகளை விசகரஞானங்கிரியைகள் செலுத்த, இங்ஙனம் காரியப்படுப, இவ்வாறு பிரபஞ்சத்தைக் காரியப் படுத்துகையிலேயும் அந்தச்சிவம் அதிற்றுக்கற்று நிற்கும்.

பதியிலக்கணம் - முற்றற்று.

இரண்டாவது.

பசு இலக்கணம்.

ஆன்மாக்கள்,—விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலரென மூவகைப்படும.

விஞ்ஞானகலர்.

விஞ்ஞானகலர், அபுத்தியேகரர், அறுசதாசிவர், சந்தகோடி பாகாமந்திரர். இவர்கள் ஆணவமொழி உடையவர்கள். இவர்களுக்குச் சத்த மாயாத்மாவும் தங்கரணபுவன போகமாயிருக்கும். இவர்களின் பக்குவங்குப் பரமசிவம் அதுக்கிரகிக்கு முறைமையாவது அறிவினின்றும் திருவருளுதிப்பிற் ற ஆணவ மனத்தையப் போக்கி இரட்சிப்பதாம்.

பிரளயாலர்.

பிரளயாலர், - நூற்றுப் பதினெட்டு உருத்திராகளும் புலன கர்த்தர்களாமாயிருப்பர் இவர்கள் ஆணவாடகன்மம் ஆகிய இரண்டுமலமுடையவர்கள். இவர்களுக்கு அரத்தமாயா தத்துவம் தருகரண புலனப்பாகமாயிருக்கும். இவர்களில் பக்குவாககு அநுக்கிரகிக்கு முறைமையாயது, - அந்தப்பரமசிவம் மான் மழு சதூர்ப்புயம் காளகண்டம் திரிநேத்திரங்களோடு திருமேனிகொண்டெழுர்சநுரி இருமலத்தைப்போக்கி இரட்சிப்பதாம்

சகலர்.

சகலர், - பிரளய நிஷ்ணமுதல் கிருமியி டுகவுள்ளார் ஆவர்கள் ஆணவம் கன்மம் மாயை ஆகிய மூன்று மலமுடையவர்கள். இவர்களுக்குப் பிரகிருதி தத்துவம் ததுகரண புலனப்பாகமாயிருக்கும்

இவற்றுள் தருவாவது, - சராயுசம், அண்டசம், சுவேதசம், உற்பிசம் ஆகிய நால்வகை யோனிகளிலும் பிறப்பதாய், தேவர் பதினெரு நூறாயிரமும், மானிடர் ஒன்பது நூறாயிரமும், தாவரம் பத்தொன்பது நூறாயிரமுட, மிருகம் பத்து நூறாயிரமும், பறவை பதது நூறாயிரமும், நீராயிழ்வன பத்து நூறாயிரமும், உயாவன பதினெனது நூறாயிரமும் ஆகிய எழுவகைத்தோற்றத்திலும் எண்பதுது நான்குலட்சமாயினி பேதமாயிருக்கும். அத்தருஸ்தூலமாகவார். சூக்குமமாகவும், காரணமாகவும் இருக்கும் அவைசளுக்கு ஆயுதக் க்ஷணமுதலாக அனேகமுள.

காரணமாவது, - அத்தருஷ்கீகற்ற நானாதிதங்க ளாயிருக்கும்.

புவனமாவது,—இருதூற்றிருபத்து நான்கிலுமுள்ள ஊரும், நாடும், தேயமுமாய்ப்புண்ணிய கன்ம முடையவர்களுக்குச் சுவர்க்காதி பதங்களுமாயிருக்கும்.

போகமாவது,—அவரவர் கன்மத்துக் கேதுவான உன்பன, தின்பன, குடிப்பன, கடிப்பன, நக்குவன, விழுங்குவன, உடுப்பன, பூண்பன, பூசுவன, கொடுப்பன, வாங்குவன, காண்பன, கேட்பன, நடப்பன, படுப்பன, பெண்டு, பிள்ளை, சுற்றம், பொன், மணி இவைமுதலிய பிரபஞ்சமாயிருக்கும்.

இனி இவர்கள் குக்கும் தேகத்தைப் பொருந்திக்கொண்டிருக்கிறதாய் ஸ்தூலதேகமெடுத்து, எடுத்த தேகமே தானாப்புண்ணிய பாவங்களை ஆர்ச்சித்துச் சுவர்க்க நரகங்களிலே போக்குவரத்து உடைத்தீர்ப்பது.

இவர்களில் பக்குவர்க்கு அங்குகிரகிக்கு முறைமை எங்ஙனமெனின்? மலபரிபாகம் வந்த விடத்து இருவினையொப்புப் பிறக்கும். அப்பொழுது முன்செய்த சிவபுண்ணியம் வந்தெய்த அப்பரமசிவம் மாணக்காட்டி மாணப்பிடிப்பதுபோல, ஞானசாரிய மூர்த்தமாய் மான்மமுகாள கண்டம், திரிநேத்திரமொழித்துமானிடர்ச்சட்டைசாத்தி, இவனது ஊரும், பேரும், உருவும், ஒழிக்கவேண்டி ஊரும், பேரும், உருவுங்கொண்டெழுந்தருளி, மந்தம், மந்ததரம், தீவரம், தீவரதம், என்னும் சத்திரிபாதத் தன்மையுணர்ந்து, சமயதீகைபண்ணிச் சரியை யாட்டிப்பிட்டு, விசேஷ தீகைபண்ணிக்கிரியாயோகங்களை அாட்டிப்பிட்டு திருவாண தீகைபண்ணி ஞான மனுக்கிரகித்து, மலமாயாதி கன்மங்களை நீக்கி மோகைத்தைக்கொடுக்கும்.

ஆன்பாக்களின் பரியாய நாமங்களாவன,—பசு, சீவன், புருடன், புமான், தேகி, கிஞ்சிக்பன், சத்தந்தர வீனன், பரதந்திரன், அகர்த்தா, அணு, அறியாதவன், உன்வம், சைதன்யன், பிரகிருதி, புத்தி, பிராணன், சதசத்து, புட்கலன் முதலியன.

மூவகை ஆன்மபேதமுஞ்சரீரத்தையடைந்து காரியப்படுமுறைமையும் அங்கிரகம்பெறுமுறைமையுங்கண்டு கொள்க.

பாகவிலக்கணம் - ழிற்றிற்று.

மூன்றாவது.

பாச இலக்கணம்.

பாசமாவது,—ஆன்மாக்களுக்கு அநாதியிலேயேபசுதமாயிருக்கிற ஆணவம், கன்மம், சத்தமாயை, அசத்தமாயை, திரோதாயி என ஓவகைப்படும.

பூ ன வ ட்.

இவற்றுள் ஆணவமாவது,—ஒன்றாய், பரிபாகத்திலே நீங்குஞ்சத்தையுடையதாய், சமலமலமாய், இருளுமொளிரென்ன * இரண்டகாய், விராபசமாய், சிவததையும் ஆன்மாவையும் பாசததையும் தெரியவொட்டாமல், செம்மிற்களிரபுடேபாலவும் அரிசியிற்றவிடுபோலவும் நண்ணிரில் உப்புபேபாலவும் ஆன்மாவை இரண்டறக் கலந்து, இச்சா ஞானக்கிரியைகள் முழுநவதயு மறையா நிற்கும.

* எனபகிரசுத்தியை மறைக்கலால் இருளும் பிரகாசமென்ற சொல்லும்படி மிக்கறுததுள்ளது ஆணவமலம் எனப்பொருள்.

க ள் ம ய்.

கன்மமாயது,—வியாபகமாய், அவ்வவ் வணுக்கள் தோறும் வெவ்வேறாய், மனோவாக் குக் காயங்களினு லறிந் தும் அறியாமலுயிற்றுவதனால் வந்தேறுகிற புண்ணிய பாவங்களாய், சுததுக்கங்களைப் பண்ணுவதாய், இதாகிதங்களினாலாவதாய், அநுபவிததாலன்றித் தீராததாய், ஒன் றுலொன்றழிக்கப்படாததாய், விதிப்படி பரிகாரஞ் செய் யின் நீங்குவதாய், நெல்லுக்குள் முளைபோல ஆன்மாவிற் பற்றியிருப்பதாய், சங்கிலி போலத் தொடர்ச்சியாய், அழி ந்தும் ஆகியும் வருவதாய், பிரவாகத்து அலைபோல்வதாய் சிருட்டி காலத்தே காரியப்படுவதாயிருக்கும்.

இந்தக்கன்மம்,—சஞ்சிதம், பிரார்த்தம், ஆகாமிபம் என மூவகையாம்

ச ங் சி த ம்.

இவற்றுள் சஞ்சிதமாவது,—அநாதிதொட்டுச் சன் னங்கள் தோறும் ஆர்ச்சித்தவினை புசித்து விஞ்சியதாகிப் * ஆறு அத்துவாக்களிலுங்கட்டுபட்டிருக்கிற புண்ணிய பாவங்களா யிருக்கும்.

பி ர ர த் த ம்.

பிராரத்தமாவது,—இந்தச் சஞ்சிதத்திற்கிற புசிப் பப்பாகப்பட்ட வினை ஒருசரீரத்தை யெடுப்பித் துச் சாதி யாயுள்ள போகங்களைக் கொடுக்கும்.

* அத்துவா ஆருவன,—மந்திராத்துவா, பதாகத்துவா, வாஸு த்துவா, புலனாத்துவா, தத்துவாத்துவா, கலாத்துவா என்பனவாம்.

ஆசாமியம்

ஆசாமியமாவது,—பிராரத்தம் புசிக்குமிடத்து வந்தேறுகிற புண்ணியபாவங்களாயிருக்கும்.

தீரோநாயி.

இனித்திரோதாயியாவது,—நான்குமலங்களின் காரியங்களையேவி ஆன்மாக்களுக்குப் பிரபஞ்சமாகிய பொய்யைமெய்யென்று ருசிப்பித்து நிற்கும். அதனால் அதைப் பிச்சமென்றுஞ் சொல்வர்.

சுத்தியாயை.

சுத்தமாயையாவது,— விஞ்ஞானகலருக்கும் பிரஸாசலருக்கும் தனுகரண புவனப்பாகமாய் இருக்கும்.

அசுத்தியாயை.

அசுத்தமாயையாவது,—சகலருக்குத் தனுகரணபுவனப்பாகங்களாயிருக்கும்.

நகீதுவங்கி C தார்மழைமை.

இவ்விருவகை மாயையிலும் தத்துவங்கள் தோன்றுமுறைமை எங்ஙனமெனின்? பரமசிவனுடைய பராசத்தியருளிணிலே * குடிபிலேநாதமும், நாதத்திலே விந்துமும், விந்துவிலே சாதாக்கியமும், சாதாக்கியத்திலே ஈஸ்வரமும், ஈஸ்வரத்திலேசுததவிதையும்தோன்றும் இவை ஐந்தனுள் முன்சொன்னவிற்குவினிலே நாலுவாக்கும், ஐம்பதேதாரட்சரமும், யெண்பத்தொருபதமும், பஞ்ச:கலைகளுந், சத்திகோடி மகாமுத்திரங்களும் தோன்றும்.

அசுத்தமாயையிலே நின்று அநந்ததேவ நாயனாரு வினிலேகாலமும், நியதியும், கலையும் தோன்றும்கலையிலே

* மகாமாயை.

விகைந்தோன்றும் விநாயகநாயகியே அராகந்தோன்றும் ஆனமாய் இவ்வைவந்துடன் கூடிப்பஞ்சகஞ்சகனான புருடனான முன்கொன்னவையிலே உருத்திரதேவநாயனார் அருளினிலே குணபாமாநபுரலப்பிரகிருத்திதோன்றும் மூலபாபாகிருதியில் முக்குணங்களுநீதோன்றும் முசகூலகநனும் கீதானமுமலநினைவிடம் அவனிபகதம் அநதீ அவினயக்கநில சித்தமும, சித்தத்திறபுத்தியுநீதோன்றும் புத்தியிலே அநககாரநீதோன்றும் அவவகங்காரநாதசகாகங்காரமென்றும், வைகாரீர கங்காரமென்றும், பொளதாதிராங்காரமென்றும் மூலவைபபபிம் இவற்றுள், தைசககங்காரத்திலே சாதனானிக குணத்தைப பொருத்திய மனமும, ஞானேந்திரிய நாமரூபதோன்றும், வைகாரிகாகங்காரத்திலே இராசதகுணத்தைப பொருத்திய கன்மேந்திரிய நாமரூப தோன்றும், பொளதாதிகா கங்காரத்திலே தாமதகுணத்தைப பொருத்திய தனமாதநிறைக னைந்தூந தோன்றும் சத்தத்திலே ஆகாசநீதோன்றும் பரிரத்திலே வாயுத்தோன்றும். ஞானத்திலே தேவதோன்றும் ரசத்திலே அபயதோன்றும் கந்தத்திலே பிரகாஸ்தோன்றும்.

இவ்வைவந்தோன்றிய அருவி, அகங்கருவி புறக்கருவி என இருவகையபபிம்.

அகக்கருவி-நா.

ஆவமதந்துவம்

அவற்றுள் அகக்கருவி, — அருவி, அப்பு, தேயு, வாய ஆகாசம் எனப்புகும-நு கரோத்திரம், துவக்கு, சட்டி,

சிங்வுவை, கிராணம் என ஞானேந்திரியம்-ரு. இதன்னிட
யமானசப்தம், ஸ்பிரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், எனத்தன்
மாத்திரை-ரு. வாங்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபஸ்தா
எனக்கன்மேந்திரியம்-ரு. மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்கா
ரம் என அந்தக்கரணம்-ச. ஆ. ௩ உச

வித்தியாதத்துவம், —காலம், நியதி, கலை, வித்தை,
அராகம், புருடன், மாயை என-ச.

சிவநீதுவம்.

சிவதத்துவம், —கத்தவித்தை, ஈஸ்வரம், சாதாக்கி
யம், சத்தி, சிவம் என ரு. ஆ. ௩. ௩௬ ஆம்.

புறக்கருவி - கூல்.

புறக்கருவி, —பிருதிவியின்கூறு-தோல், எலும்பு, பி
ம்பு, தசை, மயிர் என ரு: அப்புவின்கூறு-ஈர், உதிரம்,
மச்சை, மூளை, சுக்கிலம் என ரு. தேயுவின்கூறு-ஆகாரம்
நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோமபல், என ரு. வாயுவி
ன்கூறு-ஓடல், நடத்தல், நிற்பல், இருத்தல், கிடத்தல்
என ரு; ஆகாசத்தின்கூறு-குரோதம், லோபம், மோகம்
மாதம், மாச்சரியம்என ரு; ஆக ஆகாரியம்-உரு: பிருதிவி
யின்வழிந்தான இடை, பிம்பலை, கழுமுனை, காந்தாரி,
அத்தி, சிங்வுவை, அலம்புடை, புருடன், ரூகு, சங்கினி
எனநாடிகள் ய; வாயுவினவழிந்தான பிராணன், அபாண
ன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கி
கரன், நேவதத்தன், தனஞ்சயன், எனவாயுக்கள் ய, ஆகா
ரத்தின்வழிந்தான அர்த்த-எடணை, புத்திர எடணை, உலக-

எடணை, என் எடணைநு; வாக்காதியின்வழித்தானவசனம்
எனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம், எனநு; பிரகிருதியி
ன்வழித்தானசாகுதுவீகம், இராசதம், தாமதம், எனகு
ணம்-நவிரதுவின்வழித்தானகுக்குமை, பைரந்தி, மத்தி
மை, வைகரி எனவாச்சு-ச. ஆக புறக்கருவி கூய-ஆம்.

ஆக அகக்கருவி புறக்கருவிகளாகிய நத்துவந்தொண்
டறுற்றருநதோன்றிய முறைமையிலே ஒடுங்குமுறைமை
புங் கண்டுகொள்க.

ஆம்மநுதுவங்கியின் நோழில்.

தத்துவங்களின்தொழிலாவன.—பிருதிவிக்ருவடிவு-
நாகோணம், நிறம் பொன்மை, குணம், கடினம், சுபாவ
ம்-கிடத்தல், தொழில்-பொறுத்தல், குறி-வச்சிரம், தேவ
தை-பிரமன், அட்சரம்-லகாரம், குக்குமம், பஞ்சாட்சரம்,
அகாரம், கலை-நிவர்த்தி.

அப்புவுக்குவடிவு-இருகோணம், நிறம்-வென்னை, கு
ணம்-, நெகிழ்ச்சி; சுபாவம்-பார்ந்தல். தொழில்-கட்டுண்
டல், குறி-கோகருகம், தேவதை-விஷ்ணு, அட்சரம்-வகா
ரம், குக்குமபஞ்சாட்சரம்-உகாரம், கலை-பிரதிஷ்டை.

தேய்வுக்குவடிவு-முக்கோணம், நிறம்-செம்மை, குண
ம்-கட்டொன்றுவித்தல், சுபாவம்-வவ்வுதல், தொழில்-உ
லர்த்தல், குறி-சுவத்திகம், தேவதை-உருத்திரன், அட்ச
ரம்-மகாரம், குக்குமபஞ்சாட்சரம்-மகாரம், கலை-வித்தை.

வாயுவுக்குவடிவு- அறுகோணம், நிறம்-கறுப்பு, குணம்-சலித்துத்திரட்டல், சபாவம்-நிறைத்தல், தொழில், விம்முதல், குறி-அறுபுள்ளி, தேவதை-மகேஸ்வரன், அட்சரம்-யகாரம், சூகசுமபஞ்சாட்சரம், விந்து, கலை-சாரதி

ஆகாசத்துக்கு வடிவு-வட்டம், நிறம் புகை, குணம் இடங்கொடுத்தல், சபாவம் நிறற்றல், தொழில் போச்சுதல்குறி, அமுதவீரது, தேவதை சதாசிவம், அட்சரம், அகாரம், சூகசுமபஞ்சாட்சரம் நாதம், கலை சாந்தியாதீதம்

ஞானேந்திரியங்களின் நோழில.

ஞானேந்திரியம் ஐந்தின்தொழிலாவன, —சுரோத்திரம் ஆகாசமிடமாகநின்றுசெவியைப்பொருந்திசத்தத்தையறியும் துவக்குவாயுவினிடமாகநின்றுசரீரத்தைப்பொருந்திஸ்பரிசத்தையறியும்; சட்டம் அக்கினியினிடமாகநின்றுகண்ணைப்பொருந்தி உருவத்தை யறியும்; சிங்முவை அப்புவினிடமாகநின்றுமூக்கைப்பொருந்திகரத்தையறியும்.

கன்மேந்திரியங்களின் நோழில.

கன்மேந்திரியம் ஐந்தின்தொழிலாவன, — வாக்குஆகாசமிடமாகநின்று வசனிக்கும், பாதம்வாயுவினிடமாகநின்றுகமனிக்கும்; பாணி அக்கினியிடமாகநின்று இடுதலும் ஏற்றலுஞ்செய்யும் பாயு அப்புவினிடமாகநின்றுமலவிசர்ச்சனஞ்செய்யும், உபஸ்தம் பிருதிவிவினிடமாகநின்று சுக்கிலத்தைக் கழிக்கும்.

திருவாலவாய்க்கட்டளை.

௩௧

தன்மாத்தீராகளின் தொழில்.

தன்மாத்தீரைகள் ஐந்தின் தொழிலாவன,—சுரோத்
திராதிகளுக்கு விடயமா யிருக்கும்.

அந்நீக்கரணங்களின் தொழில்.

அந்தக்கரணங்களின் தொழிலாவன.—மனம் பற்றுபு
புத்தி நிச்சயிக்கும், அகங்காரம் கொண்டெழும்பும், சித்
தஞ் சிந்திக்கும்.

வித்தியாதத்துவங்களின் தொழில்.

வித்தியா தத்துவங்களின் தொழிலாவன,—காலம்
செல்காலமான எல்லையும் நிகழ்காலமானபலமும், எதிர்கா
லமான புதுமையும் ஆக மூன்றுவிதமாயிருக்கும்.

நியதி அரட்சனையோலக் கன்மபலத்தை உள்ளள
வும் நிறுத்தும்.

கலை ஆணவத்தைச் சிறிதுநீக்கி ஆன்மாவுக்குக் கிரி
யையை எழுப்பும்.

வித்தை ஆன்மாவுக்கு ஞானத்தை எழுப்பும்.

அராகம் ஆன்மாவுக்கு இச்சையை எழுப்பும்.

ஆக்கலையாதி பஞ்ச கஞ்சுகத்துடனே கூடிப் புலனு
க்கருமிடமே புருடனும்.

மாயை பிரகிருதி குணரூபமாய் நின்று பொருந்தின
த்திலமுந்தும்.

சிவதத்துவங்களின் தொழில்.

சிவதத்துவங்கள் ஐந்தின் தொழிலாவன,—சுத்தவி
த்தை ஞானமேறிக்கிரியை குறைந்திருக்கும்.

நகர தத்துவம் கிரியையேறி ஞானங்குறைந்திருக்கும்.
சாதாக்கிய தத்துவம் ஞானமுங் கிரியையு மொத்தி
ருக்கும்.

சத்தி தத்துவம் கிரியையாயிருக்கும்.

சிவ தத்துவம் ஞானமா யிருக்கும்.

ஆ அகக்கருவி முப்பத்தாறின் தொழிலுங் கண்டு
கொள்க.

பூதகாரியம்.

புறக்கருவியின் தொழிலாவன,-பூதம் ஐந்தில் பிருதிவி
யின் கூறுகிய மயிர் வளரும், எலும்பு உரக்கும், தோல்வ
ற்கென்னும், நரம்பு கதித்தோடும், தசை முற்றும்.

அப்புவின்கூறுகிய நீர் விழும், உதிரம் பறக்கும், சுக்
கிலம் வர்த்திக்கும், மூளை மெத்தென்றிருக்கும், மச்சை
நிறைக்கும்.

தேயுவின்கூறுகிய பசி தாபிக்கும், நித்திரை மயக்கு
ம், பயம் அஞ்சவிக்கும், மைதுனம் சங்கமஞ் செலுத்தும்
சோம்பு முறிப்பிக்கும்.

வாயுவின்கூறுகிய ஓடல் விரைவிக்கும், இருத்தல்
அழுத்துவிக்கும், கிடத்தல் போடுவிக்கும், நடத்தல் எழு
ப்புவிக்கும், நிற்பல் நிற்பிக்கும்.

ஆகாயத்தின்கூறுகிய காமம் மோகிப்பிக்கும், மதம் அக
ங்கரிப்பிக்கும், குரோதம் கோபிக்கும், லோபம் பிசினிப்பி
க்கும், மாச்சரியம் இகழ்விக்கும், ஆக பூதகாரியம்-உடு.

பிருதிவியின் வழித்தான

நாடிகளின் தொழில்.

பிருதிவியின் வழித்தான நாடிகள் பத்தில் இடைகலை இடது மூக்கிலே நிற்கும்; பிங்கலை வலது மூக்கிலே நிற்கும்; சுழுமுனை நேரே நிற்கும்; காந்தாரி கண்ணிலே நிற்கும்; அத்தி உடலெங்கும் நிற்கும்; சிங்நுவை தாலுவினிலே நிற்கும்; அலம்புடை செவியிலே நிற்கும்; புருடன் பாதத்திலே நிற்கும்; சங்கினி களத்திலே நிற்கும்; குகு மார்பிலே நிற்கும்.

வாயுவின் வழித்தான.

நாடிகளின் தொழில்

வாயுபத்தில் பிராணன் மூலாதாரத்தில் தோன்றி இடைபிங்கலையாலேறிக் கபாலத்தளவுஞ் சென்று, நாகியிலே யெ-அங்குலம் புறப்பட்டு, ச-அங்குலம் வெளியே சென்று அ-அங்குலம் உள்ளே அடங்கும். இங்ஙனம் க-நாளாக்கு உகதசா-சுவாசம் நடக்கும். இதிலே எதனா வெளியே செல்லும். கசதசா-உள்ளே அடங்கும். அபானன் மலவிசர்க்கம் பண்ணும். உதானன் விக்கல் இருமல் இவற்றைப்பண்ணும். வியானன் உண்ட அன்னசாரத்தை எஉத - நாடிகளிலுங் கலப்பிக்கும். சமானன் எல்லாவற்றையுஞ் சமானம்பண்ணும். நாகன் தும்ம லிருமலை யுண்டாக்கும். கூர்மன் கண்ணோற்றல் செய்யும். கிரிகரன் சோம்பு கொட்டாவினை யுண்டாக்கும். தேவதத்தன்

இமைத்தல் நகைத்தல்களைச் செய்யும். தனஞ்சயன் உடம்பை வீங்கவும் விரியவுஞ்செய்து, உயிர்நீங்கிய காலத்தில் கபாலத்தைப் பிளந்து செல்லும்.

வசனங்களின் காரியம்.

வசனம் கமனம் தானம் விசர்க்கம் ஆரந்தம் ஐந்தும் வாக்காதிகளுக்கு விடயமா யிருக்கும்.

குணங்களின் நோழில்.

குணம் மூன்றில் சாத்துவிசுவாவது அருள், ஐம் பொறி யடக்கல், ஞானம், தவம், பொறை, மேன்மை, மோனம், வாய்மை ஆகிய எண்குண முடையது. இராசதமாவது ஊக்கம், ஞானம், வீரம், தருமம், தவம், தானம், கல்வி, கேள்வி ஆகிய எண்குண முடையது. தாமதமாவது ஒழுக்கமின்மை, காமம், கோபம், கொலை, சோம்பு, நீதிவழு, நெடுந்துயில், பேருண்டி, பொய், மறதி, வஞ்சகம் முதலிய தீக்குண முடையது.

எடணைகளின் நோழில்.

எடணை மூன்றில் அர்த்த எடணை திரனிய முதலிய வற்றால் வரும் பிணக்கு, புத்திர எடணை புத்திரர் முதலாகிய சுற்றத்தாரால் வரும் பிணக்கு; உலக எடணை உலக முதலாகிய சங்கற்பத்தால் வரும் பிணக்கு.

வாக்ருகளின் நோழில்.

வாக்கு நான்கில் குக்குமையாவது சோதியாய் நேர்மையாய் ஒன்று சொல்லவந்த விடத்தில் துரியத்தில் நாதமாய்த் தோன்றிவது, பைசந்தியாவது சுழுத்தித் தானத்தைப்பொருந்தியகுக்குமையில் தோன்றியநாதம், உதானவாயினாலே சிதறப்பட்டு மயில் முட்டையில் பஞ்சவன்

னமு மடங்கி யிருப்பதுபோல, இனிச்சொல்லும் வசனத
துக்கு அக்கரசொருபம் பிறக்கக் கருக்கொண்டிருப்பது;
மத்திமையாவது அந்தச்சிதறப்பட்ட வாயுவானது சொப்
பனததானத்திலே பிராணவாயு வுடனே சேர்ந்து அக்கர
த்தினது சொருபங்களைப் புத்தியிலே ஒழுங்குபட நிறுத்
த்ச செவியிற் கௌரமல், உளனே கேட்கத்தக்க ஒலியா
ய்க கண்டத்திலே முழங்கா நிற்பது; வைகரியாவது நா
க்கு, அண்ணம், உதடு, பல, முக்கு என்னும் ஐந்திடத்தி
லேயும் புறப்பட்டிசைசெவிக்குக்கீட்க வசனிக்கப்படுவது,
இந்த வாகுரு நான்கும் பஞ்சகலைகளற் காரியப்படும்.

இங்ஙனம் புறக்கருவிகள் கூடு-ன்¹தொழிலையும்பஞ்ச
பாசங்களையும் அவற்றி னுண்டாகிய தோற்ற வொடுக்க
முதலியவற்றையுங் கண்டுகொள்க.

அவஸ்தைகூட.

அவஸ்தைகளாவன,—கேவலம், சகலம், சுத்தம்,
எனமூன்று வகைப்படும்.

இவற்றுள் கேவலமாவது-ஆன்மாதத்துவங்களொன்
றையுங் கூடாதிருப்பது; சகலமாவது,—தத்துவங்களுட
னேகூடி காரியப்படுவது; சுத்தமாவது,—கேவல சகல
மிரண்டிற் தாக்காமல் பரமசுகமாகிய ஆனந்தத்தைப் பெற்
றிருப்பது, ஆக கரணவஸ்தை மூன்றில் கேவலா வஸ்தை
யின் காரியம்-ரு, சகலாவஸ்தையின் காரியம்-ரு, சுத்தா
வஸ்தையின் காரியம்-ரு, ஆக காரியாவஸ்தை-கரு.

கீழாலவஸ்தை.

கேவலத்தின் காரியமாகிய கீழாலவஸ்தை சாக்கிரம்? சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆக-டு.

சாக்கிரம்.

இவற்றுள் சாக்கிரமாவது—தத்துவம் முப்பத்தாறில் சிவசத்துவம் டு-ம், புருடன் நீங்கலாகக் கலாதிகள் கூ-ம்; பூதம்-டு, ஆக பதினாறு கருவியும் நீங்கி, நின்ற கருவிகள் இருபதும், புறக்கருவியறுபதில் வாயுக்கள் பதனும், வசனாதிகளேந்தும், ஆகிய முப்பத்தைந்துடனே லலாட ஸ்தானத்தில் நின்று கண்டு கேட்டுண் டயிர்ப்பது நீங்கி மயக்கத்தைப் பொருந்தி அறிகருவிகளையுஞ் செலுத்துங் கருவிகளையுங் கைவிட்டு நிற்கின்ற அவதரம்.

சொப்பனம்.

சொப்பனமாவது,—ஞானேந்திரியங்களைந்தும், கன்மேந்திரியங்க ளேந்தும் ஆகிய பத்தும் லலாட ஸ்தானத்திலே நிற்க, மற்ற இருபத்தைந்து கருவிகளுடனே கண்ட ஸ்தானத்திலே நின்று சூக்குமதேகததாற் பயன்கொண்டு அசீவனமாக நின்ற அவதரம்.

சுழுத்தி.

சுழுத்தியாவது,—பிராண வாயு நீங்கலாக வாயுக்கள் ஒன்பதும், சித்தம் நீங்கலாக அந்தக்கரணம் டு-ம், சத்தாதி டு-ம், வசனாதி டு-ம், ஆக இருபத்திரண்டும், கண்ட ஸ்தானத்திலே நிற்க, சித்தமும் பிராண வாயுவும் புருட

னும் ஆகிய ௩, கருவிகளுடனே ஒன்றுந் தெரியாது இரு தயத்தில் நின்ற அவதரம்.

துரியம்.

துரியமாவது,—சித்தமொன்றும் இருதயத்தில் நிற்கப் பிராணவாயுவும் புருடனும் நாபித்தானத்திலே ஒன்று மறநின்ற அவதரம்.

துரியாதீதம்.

துரியாதீதமாவது, பிராணவாயு ஒன்றும் நாபியில் நிற்கப் புருடனொன்றும் மூலாதாரத்திலே அதீதமாய்க் கருவிகளொன்றுமின்றிக் கேவலஸ்தையை நிற்பது. ஆகக் கீழாலவஸ்தை இ.

மந்தியாலவஸ்தை.*

சகலாலவஸ்தையின் காரியமாகிய மத்தியாலவஸ்தையாவது; சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம், சாக்கிரத்திற் சொப்பனம், சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி, சாக்கிரத்திற் றுரியம், சாக்கிரத்திற் றுரியாதீதம் ஆக இ. இவற்றுள் சாக்கிரத்தில் அதீதமாவது, ஒருவன் ஒரு பதார்த்தத்தை ஓரிடத்திலே வைத்து அறியாமல் திகைத்துநின்ற அவதரம்; சிறிது பிராணவாயு இயங்கியது சாக்கிரத்திற் றுரியம்; அந்தப்பதார்த்தம் எங்கே வைத்தோமென்று விசாரிக்க வரதவிடம் சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி; அந்தப் பதார்த்தம் வைத்தவிடம் நிழலெழுத்தோன்றுவது சாக்கிரத்திற் சொப்பனம், அந்தப் பதார்த்தம் புலப்பட அறியவந்தவிடம் சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம், ஆக மத்தியாலவஸ்தை இ.

நீன்மலாவஸ்தை.

சுத்தாவஸ்தையின் காரியமாகியநீன்மலாவஸ்தையாவது: அமல சாக்கிரம், அமல சொப்பனம், அமல சுழுத்தி, அமல துரியம், அமல துரியாதீதம், ஆக ௫. இவற்றுள் அமலசாக்கிரமாவது ஆசாரியராலே ஞானதீட்சை பெற்றுத் திரிபதார்த்த வுண்மையை விசாரித்தறிந்து கேட்டுச் சிந்தித்துத்தெளிந்து பொருளுடனே நிட்டை கூடும் பகுதிக்குக் கருவியினின்று நீங்கி விசாரித்து நிற்பது, அமல சொப்பனமாவது கருவிகளினின்று நீங்கியும் நீங்காதும் நிற்காது நடுவே சற்றுப் பதைப்புண்டாய் நிற்பது, அமல சுழுத்தியாவது தத்துவங்களினின்று நீங்கி மேலானகேவலஸ்தனாய் நிற்பது, அமல துரியமாவது; கேவலம் நீங்கி அருளினாலே தன்னையும் அருளையுங்கண்டு தன்வசத்தழிந்து அருள்வழித்தாய் நிற்பது அமல துரியாதீதமாவது, பணியறநின்று சிவத்தைத் தரிசித்து ஆனந்தத்தி லழுந்தி நிற்பது ஆக காரியாவஸ்தை ௧௫, காரணாவஸ்தை ௩ ஆக அவஸ்தை ௧௮ ல் பெத்தர்க்கு ௧௨ ம் சத்திரிபாத முத்தர்க்கு ௬ ம் எனக்கொள்க.

இனி யுணர்த்துமுறைமை ஆன்ம தரிசனம், ஆன்ம சுத்தி, ஆன்மலாபம் என மூன்றுவிதமாயிருக்கும்.

ஆன்ம தரிசனம்

இவற்றுள் ஆன்மதரிசனமாவது, ஆன்மாபடிகம்போல்வதென்றும், தானையிருப்பதென்றும், எப்பொழுதும் வியாபியென்றும், இதனறிவு சிவனறிவிலே கலந்து நின்று

கண்ணும் ஆதித்தனும்போலக் காணுமென்றும், ஒருபதார்த்தத்தை அறியவேண்டின் பொறியிலொன்றும் பூதத்திலொன்றும் அந்தக்கரணம்நான்கும் கலாதிகள் ஏழும் சிவதத்துவம் ஐந்தும் ஆக கருவிகள் கஅ ம் கூடாமல் அறிய மாட்டாதென்றும், வித்தியாதத்துவங்களில் மாயையைச் சிவதத்துவஞ் செலுத்தக் கலை காலம் நியதியைச் சத்தி தத்துவஞ் செலுத்த அராக தத்துவத்தை ஈசர தத்துவஞ்செலுத்தப் புருடனைச் சாதாக்கிய தத்துவஞ் செலுத்த வித்தையைச் சுத்தவித்தைசெலுத்த ஈசர தத்துவத்தை இச்சாசத்தி செலுத்தச் சாதாக்கிய தத்துவத்தையுஞ்சத்தி தத்துவத்தையுன் கிரியாசத்தி செலுத்தச்சுத்தவித்தையுஞ் சிவதத்துவத்தையும் ஞானசத்திசெலுத்த இவ்வாறு காரியப்படுவதன்றித் தத்துவங்கள் தாமேவந்து ஆன்மாவைப் பொருந்தமாட்டாவென்றும், அவ்வான்மா தானே தத்துவங்களைப் பொருந்தமாட்டாதென்றும், திருவருள் கூட்டிமுடிக்கக் காரியப்படுமென்றும், பெத்தத்திலும்முத்தியிலும் ஒருக்காலும்விட்டு நீங்காமல் நிற்கும் அருளுக்கே சுதந்தரமன்றித் தனக்கொரு சுதந்தரமு மில்லையென்றும் அறிந்து நிற்பதாம்.

ஆன்மசுத்தி.

ஆன்மா சத்தியாவது, தனக்கனாதியே துணையாய்இறவையையுந் தோன்றாதிருந்து இப்பொழுது ஆன்மாவையுந் தன்னையுங்காட்டிநிற்கிற திருவருளே தாரகமாகத்தனக்குப் பந்தமாயிருந்த மலம் திருவடியின்நீங்கத் தன்னு

டைய சுதந்தரகானியை அறிவதிலும், கன்ம சஞ்சிதம்
நிகைஷயினும், பிராரத்தம் சரீராதமளவும், ஆகாமியம்
சுட்டறநிறகையினும், மாயையிரண்டும் தத்துவங்களெ
ல்லாமநீங்கி நிற்பதிலும், வினையேறும் விருப்பதிலும்,
திரோதாயி பிரபஞ்சத்தை ருசிப்பியாம் விருந்ததிலும்,
பஞ்சபாசம் நீங்கக்கண்டு பணியற்றுத் திருவருள் வசத
தாய் நிற்பதாம்.

ஆன்மலாபம்.

ஆன்மலாபமாவது, அங்கனம் இடைவிடாம விருப்ப
தனைப் பரமாநந்தசுகமுண்டாக அதைப்பெற்று ஆநந்தமே
ஸீட்டில் அமுந்திநிற்பதாகிய நேயத்தமுந்தலாம். அந்நித்
டை கூடுதற்கரிதாயின் அவ்வருளிலேயமுந்தி நிற்க, அஃ
துங் கூடுதற்கரிதாயின் பூதமுதல் நாதமளவாகப் பொய்
யென்றுகண்டு நீங்கித் தன்னைக்கண்டு தானும் அருளும்
நிற்கு முறைமையையுமறிந்து அருளே நாவாகமுத்திபஞ்
சாட்சரத்தைச் செபியாமற்செபிக்க அஃதுங் கூடுதற்கரி
தாயின் ஞானநூலோதியும்கிந்தித்தும் அந்தரியாகப்பண்
ணாக இவ்வாறுசெய்யவே உண்மைவந்து கைகூடும் இங்
வனம் நேயத்தமுந்தல் முதலாகிய எந்நிலையில் நிற்கினும்
ஆசாரியரையும் திருக்கோயிலையும் திருவேடத்தையும்,
நாளும்வழிபடுக.

திருவாலவாய்க்கட்டளை

முற்றுப்பெற்றது.

மெய்கண்ட தேசிகன்திருவடிவாழ்க.

சிவமயம்.

சிவபெருமான் சந்நிதானத்தில்

திருநந்திதேவர்

விண்ணப்பஞ்செய்தருளிய

பதினாறுபேறு,

கலிநிலைத்துறை.

மறைகணிர்த்தனை சைவநிந தனைபொரு மனமும்
தறுகணைம்புலன் களுக்கேவல் செய்யுருச் சதுரும
பிறவி தீதெனப் பேதைவர் தாமொடு பிணக்கும்
உறுதி நல்லறஞ் செய்பவர் தனாலோ நிறவும்
யாது நல்லன்பர் கேட்கினு முதவுறு மியல்பும்
மாத வத்தினே ரொறுப்பினும் வணங்கி மகிழ்வும்
ஒது நல்லுப தேசமெய் யுறுதியு மன்பர்
தீது செய்யினுஞ் சிவச்செய லெனக்கொளுந் தெளிவும்.
மனமும் வாக்குநின் னன்பர்பா லொருப்படு செயலும்
கனவி லும்முன தன்பருக் கடிமையாங் கருத்தும்
நினைவில் வேறொரு கடவுளை வழிபடா நிலையும்
புனித நின்புகழ் நாடொரு முறைத்திடும் பொலிவும்.
தீமை யாம்புறச் சமயங்க ளொழித்திடுந் திறனும்
வாய்மை யாகவே பிறர்பொருள் விழைவுறு வளனும்

எழுறும்பர தாரநச் சிடாதநன் னோன்பும்
தூய்மைநெஞ்சின்யானெனதெனுஞ்செருக்குரத்தூறவும்.

கலிவிருந்தம்.

தூறக்கமீ துறையினு நாகிற் றோய்கினும்
இறக்கினும் பிறக்கினு மின்பந் தூய்க்கினும்
பிறைக்கொழுந் தணிசடைப் பெரும விவ்வரம்
மறுத்திடா தெனகடுகீ வழங்கல் வேண்டுமால்.

வேறு.

கலி ததுறை.

துதிவாணி வீரம்விசயம் சந்தாமை துணிவுதனம்
மதிதானியம் சவுபாக்கியம் போகம் அறிவழகு
புதிதாம் பெருமை யறங்குதல நோயகல் பூண்வயது
பதினாறு பேறுந தருவாய் மதுரைப் பராபரனே.

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மெய்கண்ட தேசிகன் திருவடிவாழ்க.

உ

சிவமயம்.

வேதாந்தத் தத்துவக்கட்டவள.

காப்பு.

தந்தைதா யாவானுஞ் சார்கதியிங் காவானு
மந்தமிலா வின்பந மக் காவாது--மெந்தனுயிர்
தானாகு வானுஞ் சரணாகு வானுமருட்
கோனாகு வானுங் குரு.

தத்துவநிபந்த--கூகா.

இவைமுதற்றத்துவம்-நய, இரண்டாந்தத்துவம்-நய,
மூன்றாந்தத்துவம்-நய, எனப் பிரிக்கப்பட்டு வழங்கும்.

முதற்றத்துவம்-நய.

பூதம்-ந, பொறி-ந, புலன்-ந, கன்மேந்திரியம்-ந,
கன்மவிஷயம்-ந, கரணம்-ச, அறிவு-க. ஆக நய.

இரண்டாந்தத்துவம்-நய.

நாடி-ய, வாயு-ய, சயங்கள்-ந, கோசம்-ந, ஆக-நய

மூன்றநீதந்துவம்—௩ கூ.

ஆதாரம் - கூ, மண்டலம் - ந, மலம்-ந, தோஷம்-ந
எடணை * ந, குணம்-ந, இராகம்-அ,வினை, உ அவஸ்தை
ந, ஆக நக

முதற்றநீதுவம்-௩ ௦-வ்-வரலாறு.

பூதம்—ந.

பிருதிவி—மண், அப்பு—நீர், தேயு—அக்கினி, வாயு
காற்று, ஆகாயம்—வெளி.

பொறி—ந.

சோத்திரம்—செவி, தொக்கு — உடம்பு, சட்சு—
கண், சிங்நுவை—நாக்கு, ஆக்கிராணம்—மூக்கு.

புலன்—ந

சததம்—கேட்கப்பட்டது (செவிக்குயிரக்கூறு.)
பரிசம்—சீதோஷ்ணதி யறிவு (உடம்புயிரக்கூறு.)
உருவம்—காணப்பட்டது (கண்ணுக்குயிரக்கூறு.)
இரிசம்—அறுசுவை யறிவு (நாவுக்குயிரக்கூறு.)
கந்தம்—நற்கந்த தூக்கந்தவறிவு (நாசிக்குயிரக்கூறு.)

கன்மேந்திரியம்—ந.

வாக்கு—வாய், பாதம், நாஸ், பாணி—கை, பாயுரு—
அபானம், உபத்தம்—குறி

* ஈஷ்ண என்னும் இசைப் பொருட்டான வடமொழி
யானது விதிவழியே ஐகாரவீரய் ஈடணை என ரின்று மனூஉ வழ
சுகால் எடணை என வழங்குகின்றது.

வேதாந்தத்தத்துவக்கட்டளை.

சுரு

கன்மவிஷயம்-ரு.

வசனம்-வார்த்தை (வாய்க் குயிர்க்கூறு)
தமனம்-நடை (காலுக் குயிர்க்கூறு)
கானம்-கொடுத்தவ வாங்கல் (கைக் குயிர்க்கூறு)
விசர்க்கம்-விடுதல் (அபானததுக் குயிர்க்கூறு)
ஆநந்தம்-மகிழ்தல் (குறிகுயிர்க்கூறு)

கரணம்-சு.

மனம்-ஒன்றை நினைப்பது, புத்தி-அதனை விசாரிப்பது, அகங்காரம்-அதனைக்கொண்டு மேன்மேலு மெழும்புவது சித்தம்-அதனைச் செய்து முடிப்பது.

அறிவு-க.

அறிவு-தன்னைக்கண்டு மகிழ்ந்திருத்தல்.

ஆக முதறறத்துவம்-நு.

இரண்டாந்தத்துவம்-நு-ஓ-வரலாறு.

நாடி-யு.

இடை-வலதுகாற் பெருவிரலினின்று கத்தரிக்கோல் போல மாறலாக இடது நாசியைப்பற்றி நிற்பது.

பிங்கலை-இடதுகாற் பெருவிரலினின்று கத்தரிக்கோல் போல மாறலாக வலது நாசியைப்பற்றி நிற்பது

சுழுமுனை *-மூலாதாரத்தைத்தொடர்ந்து எல்லா நாடிக்கும் ஆதாரமாய் நடுநாடியாய் சிரசளவுமுட்டிநிற்பது

* சுஷும்கா என்னும் வடமொழி சுழுமுனை என்ற பாலது விதிகடந்து மருவழக்காய் சுழுமுனை என்றும், வழுவழக்காய் சுழிமுனை என்றும் வழங்கும்,

வேதாந்தத்தத்துவக்கட்டளை.

சிங்நுவை:-உண்ணுக்கிலே நின்று சோறு தண்ணீர்
இவைகளை விழுங்கப்பண்ணுவது.

புருடன்:-வலது கண்ணளவாய் நிற்பது.

காந்தாரி:-இடது கண்ணளவாய் நிற்பது.

அத்தி:-வலது காதளவாய் நிற்பது.

அலம்புடை:-இடது காதளவாய் நிற்பது.

சங்கினி:-குறியினளவாய் நிற்பது.

குகு:-அபானத்தளவாய் நிற்பது

வாயு-ய.

பிராணன். அபானன், வியானன், உதானன், சமான்
ன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன்

இவற்றுள்:—

க-வது. பிராணன்—லலாடமத்தியில், தோன்றிச்சித்
திரநாடியில்விழுந்து, ஒவ்-என்று மூலாதாரத்திற்குதித்து
அவ்-என்று நாபித்தானத்தில்முட்டி, சவ்-என்று இடை
பிங்கலைகளோடி, கபாலத்தைச்சுற்றி, நாசியிற்பன்னிரண்
டங்குலம் புறப்பட்டு, நாலங்குலங்கழன்று எட்டங்குலம்
யீண்டு, தானின்றவிடத்தில் தாக்குறுவது. இப்படி நாழி
கைஒன்றுக்கு-௩௬0-சவாசம், இரவு பகல்-௬0-நாழிகைக்
குப்-௨௧௬0C-சவாசம்

இந்தச்சவாசம்-௨௧௬00-க்கும்-விவரம்.

மூலாதாரத்தில்

சவாசம் ௬00

சுவாதிஷ்டானத்தில்

சவாசம் ௬000

வேதாந்தத்தத்துவக்கட்டளை.

ச எ

மணிபூ / கததில

சுவாசம் சுத

அனாகதததில

சுவாசம் சுத

விசத்திரில

சுவாசம் க000

ஆககிணையில்

சுவாசம் க000

நாதாந்தததில

சுவாசம் க000

ஆக உகசுர-சுவாச மியங்கி, இதில எஉர-சுவாசம்
பாழாகப் பாய்ந்தது கசசா-சுவாசம் உள்ளே புஞ்சு என்று
அறிக

உ-வது, அபானன-கு கததையுங் கு கததையுமபற
றிநின்று மலசலாதிக்களைக் கடி படிப்பது.

ந-வது. விபானன — கோலிலே நின்று பரிசங்களை
அறிவிப்பது

ச-வது உதானன—உ தராக்கினியை எழுப்பி உண்
டஅனனசாரத்தை எஉஉ-சாடிசாமபுகாரிலே கலப்பித்து
சசரிசுததை வளரப்பிப்பது,

நி-வது, சமானன—எல்லாவாயுவையும் யேறுதல்கு
றைதலசெய்யவொட்டாமற சமனாய்க்கீழ்கொண் டியங்கு
வது,

சு-வது, நாகன—விககலுமகககலுமஉண்டாக்குவது

எ-வது, கூர்மன்—கண்ணிலேநின்று இமைப்பிப்பது.

அ-வது. கிரிகரன்—புருவமத்தியத்தைப்பற்றி நின்று
தும்முவித்தலும் அழுவித்தலுஞ்செய்வது

௪௮ வேதாந்தத்தத்துவகூட்டளை.

க-வது. தேவதத்தன்—விழித் திருக்கும்போது ஒடு வித்தலும், உலாவுவித்தலும், உயுத்தம்பண்ணுவித்தலுஞ் செய்வது

ய-வது தனஞ்சயன்—பிராணன் உடம்பை விட்டுப் போனாலும் தான் பிரியாமல் நின்று உடம்பை விங்குவித்தலும், விரிவித்தலும், புளிப்பித்தலுஞ் செய்து மூன்று நாட்கப்பாற் கபாலத்தைப் பிளந்தோடிப் போவது

சயம்-ரு.

அமாவாசயம், பகிர்வாசயம், சலவாசயம், மலவாசயம், சுக்கிலவாசயம்.

க-வது. அமாவாசயம்-உண்ட அன்னசாரம் அமருமிடம்.

உ-வது. பகிர்வாசயம்—அன்னம் பகிருமிடம்.

ங-வது. சலவாசயம்—சலக்குழி இறங்குமிடம்.

ச-வது. மலவாசயம்—மலக்குழி இறங்குமிடம்.

ரு-வது. சுக்கிலவாசயம்—சுக்கிலம் பிரியுமிடம்.

கோசம்-ரு,

அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம்.

க-வது. அன்னமயகோசம் - சட்பாவ விகாரமாகத் தோற்றப்பட்ட தூலதேகம்.

உ-வது. பிராணமயகோசம்—பிராணனுங் கன்மேந்திரியமும் கூடிநிற்பது

வேதாந்தத்தத்துவக்கட்டளை.

சக

௩-வது. மனோமயகோசம்—மனதும் ஞானேந்திரிய முங் கூடிநிற்பது.

௪-வது. விஞ்ஞானமயகோசம் - புத்தியும் ஞானேந்திரியமுங் கூடிநிற்பது.

௫-வது. ஆனந்தமயகோசம் - பிராணவாயுவுஞ் சுழத்தியுங் கூடிநிற்பது.

ஆக இரண்டாந்தத்துவம்-௩௦.

மூன்றந்தத்துவம் ௩௧-ன் வரலாறு,

அகாரம் - சு.

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மீண்பூரகம், அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்கிணை.

௧-வது. மூலாதாரம் - நாற்சதுரத்துக்குள்ளே முக்கோணமாயிருப்பது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்து ஒங்காரம், இதில் நிற்குநதேவதை விநாயகன்.

௨-வது. சுவாதிஷ்டானம் - நாற்கோணமானது; இதனடுவேநிற்கும்எழுத்து நகாரம்; அதிதேவதை பிரமா.

௩-வது. மண்பூரகம் - பிறைக்கோணமானது; இதனடுவேநிற்கும் எழுத்து மகாரம்; அதிதேவதை விஷ்ணு.

௪-வது. அனாகதம்-முக்கோணமானது; இசனடுவே நிற்கும் எழுத்துச் சிகாரம்; அதிதேவதை உருத்திரன்.

௫-வது. விசுத்தி - அறுகோணமானது; இதில் நிற்கும் எழுத்து வகாரம்; அதிதேவதை மஹேசுவரன்.

ரு

வேதாந்தத்தத்துவக்கட்டளை.

சு-வது ஆக்கினை - வட்டமாயிருப்பது; இதனடுவே நிற்கும எழுத்து யகாரம், அதிதேவதை சதாசிவன

இப்படி ஆதாரம் ஆறிலேயும், ஆறெழுத்தும், அறு தெய்வமும், அறுவீடும், அதில ஐம்பத்தோ ரகூரமுங் கண்டுகொள்க

மண்டலம் ௩

அ-ககினிமண்டலம், ஆதித்தமண்டலம், சந்திர மண்டலம்.

க-வது. அககினிமண்டலம் - நாற்சதுரமாய் டடுவே மூன்றுகோணமாய்ப் பிருதிவியும் அப்புஷம் கூடினவிடத்தே நாவிதமுடைய புஷ்பமாயிருப்பது

உ-வது ஆதித்தமண்டலம் - இருதயகமலம் அறு கோண மெட்டிதமுடைய புஷ்பமாய வாழைப்பூப்போன்று கீழ்நோக்கி யிருப்பது

௩-வது சந்திரமண்டலம் - கோடிசந்திராதித்தருதயம் ஆனாற்போலச் சிரகடுவே ஓவ என்ற அககரத்தை முன்னிடடுப் பேதித்தது நிற்கும், இதனமிாதகலை அககினி மண்டலத்தை மேனோக்கிச் சாதியாயிருக்கும் இதனடுவே பராசத்தி சந்திராநத வாலையாக எழுந்தருளி யிருப்பன

மலம் - ௩

ஆணவம், காமியம், மாயை

க-வது ஆணவம் - உடம்பை நானென்றிருக்கை.

உ-வது. காமியம் - கண்டவற்றிற்கெல்லா மாயைப்படுகை.

வேதாந்தத்தத்துவக்கட்டளை.

நக

ந-வது. மாயை-தனக்குவருவதை யறியாமற் கோப
வகொண்டிருக்கை

தோஷம்-ந.

வாதம், பித்தம், சிலேதனம்.

வாதம்-வாயுவின்கோபம். பித்தம்-அக்கினியின்கோப
ம் சிலேதனம் அபிவின்கோபம்.

இந்தமுன்றுகோபநாசகலவியாதியுமுண்டாகும்.

எட்டை - ௨.

அததவேட்டை, புத்திரவேட்டை, உலகேட்டை.

அததவேட்டை-திரவியத்தை நடுத்தி ஆசைப்படுதல்
புத்திரவேட்டை-புத்திரனை நடுத்தி ஆசைப்படுதல். உலகே
ட்டை-உலகவிஷயங்களை நடுத்தி ஆசைப்படுதல்.

குணம் - ௩.

இராசதம், தாமதம், சாத்வீகம்

இராசதம் அகங்காரமாற்றவெடடவும் குத்தவும் கடி
சகவுமாயிருப்பது. தாமதம் - மததமாய் மத்திமமாயிருப
பது. சாத்வீகம் - அடக்கம். அன்பு, விவேகம், ஐம்பொறி
யடக்கல், அருள், ஞானம், தவம், பொறை, மேன்மை,
வாய்மை முதலியவற்றையுடையதாய் காட்டங்கொண்ட
நுப்பது.

இராகம் - ௪.

காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்ச
ரியம், இடும்பை, அகங்காரம்.

௫௨ வேதாந்தத்தத்துவக்கட்டளை.

காமம்-ஆசை. சூரோதம்-பிணக்கு. உலோபம் - பிடிபாடு. மோகம்-பிரியம். மதம்-கருவம். மாற்சரியம்-உறவாயும் உதட்டில்நகைப்புமாயிருந்து உட்பகை விளைவித்தல். இடும்பை-உதாசினம். அகங்காரம்-கோபித்தல்.

வினை - ௨.

நல்வினை, தீவினை.

நல்வினை - புண்ணியஞ்செய்தல், தீவினைபாவஞ் செய்தல்.

அவஸ்தை - ௫.

சாக்கிரம்,சொப்பனம்,சுழுத்தி,துரியம், துரியாதீதம்
சாக்கிரம்-லலாடத்தானம். சொப்பனம் - கண்டத்தானம். சுழுத்தி-இருதயகமலம். துரியம்-நாபிக்கமலம். துரியாதீதம் - குறியிடம்.

முன்சொல்லிய சாக்கிரமானது லலாடத்தானத்தில் சத்தம், பரிசம், உருவம், இரசம், கந்தம், வசனம்,கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம், மனம், புத்தி, அகங்காரம் சித்தம் இப்பதினாலு கருவிகளுடன் தன்னுடைய சந்நிதியிற் சேவிக்கத்தக்கதாகப் பராசத்தியருளால் இரசாவும் படையும்போல நிற்கும்.

இதற்குச் சாட்சி.

திருமந்திரம்.

கண்டனவனத்துங் கலந்தனவேவாரைந்து
மூண்டனநான்கு மோதியுணர்ந்தபின்

வேதாந்ததத்துவக்கடடனை.

௫௩

பண்டையனாதி பகர்ந்தவிச்சாக்கிர
மண்டமதாக வமர்ந்திருந்தானே.

இப்பால முன்சொன்ன பதினாலு கருவியிலே பத்து
மொடுங்கி நின்ற நான்கு கரணமுஞ் சொப்பனமாகியகண்
டத்தானத்தி நிற்கும்போது கனவுகண்டு மறந்துவிட்டே
னென்றறியவும்.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

பண்டுமொழிந்த பதினாலுந்தன்னிலே
கண்டமதனிற் கரணங்கலந்துதான்
மண்டிவளேந்த மனைவாழ்க்கைதன்னிலே
கண்டுமறிந்துங் கனவதுவாமே.

சுழுத்தியாவது முன்சொன்ன கரணம்நான்கில இர
ண்டுமொடுங்கி இரண்டும்வந் திருதயகமலத்திலே நின்ற
தென்றறியவும்.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்

ஆனமனமு மறிகின்றபுத்தியு
மூனையிழந்துநின் றுள்ளேயுயிர்ப்பெய்தித்
தானமிழந்து தயங்கியவாறுபோல்
ஞானமிழந்து சுழுத்தியதாமே.

தூரியமாவது இரண்டிலொன்றொடுங்கி ஒன்றுபோய்
பாபிக்கமலத்தில் நிற்குமென் றறியவும்.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

கானத்தெழுந்து திரியுந்துரியந்தான்
வானத்தெழுந்துபோய் வையம்பிராக்கித்தே
தானத்தெழுந்த கருத்தின்றலையிலே
பூனைத்தவிர்துமங் கோங்குநின்றானே.

துரியாதீதங் கெட்டவிடத்தில் ஆனமா மூலாதாரத்
திற்கிடந் துறங்குமென் றறியவும். இது முன்சொன்ன
பதினாலு கருவியு மிறந்தவிடம்.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

துரியமிருப்பது சாக்கிரத்துள்ளே
நரிகள் பதினாலு நஞ்சண்டுசெத்தது
பரியபுரவியும் பாரிற்பிறந்திடந்
துரியமிருபட்டஞ் சொல்லவொண்ணாதே.
ஆக - மூன்றாந்தத்துவம் - ௩௬.

இதற்குச் சாட்சி

திருமந்திரம்.

முப்பதுமுப்பது முப்பத்தறுவருஞ்
செப்புமதினுடைக் கோயிலுள்வாழ்பவா
செப்புமதினுடைக் கோயில்சிறைத்தபி
னொப்பிலனைவரு மோட்டெடுத்தாரே.

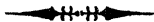
வேதாந்தத்தத்துவக்கட்டளை

முற்றுப்பெற்றது.

உ

சிவமயம்.

ஆ ரு த ர ர ஜீவோற்பத்திசிந்தாமணி.

காப்பு.

ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியைமுன் நாடு.

நாட்டுநுமை.

நமசிவய மென் றுரைத்த மந்திரம்
நவ்வொடு மவ்வும்போய் மாய்கை வலமதாய்
யவ்வான ஜீவன் வவ்வுறச் சேர்ந்திடில்
சிவமினி லொன்றாய்ச் சிவமென லாமே.

இதன்பொருள்.

நகாரம்-திரேராதாசத்தி. ஆத்துமாக்களைப் பிரபஞ்சத்
திலே இச்சையை வருவிக்கும்.

மகாரம்-கிரியாசத்தி, ஆத்துமாக்களைப் பிரபஞ்சத்
தில் மெய்யென்றழுத்தும் சிவத்திலே ஆசையை வருவித்
துச்சிகாரத்தோடு கூடி நிற்பது

நகாரம்-நின்றசிவத்திலே ஆசையைவருவிதது மகார
த்தோடு கூடிநிற்பது.

நமசிவயவென் றேதப்பட்ட வைந்தெழுத்துக் குள் ளே ஐந்தெழுத்துண்டு, இந்தஐந்தெழுத்தினையும் மூலஅ ட்சரமாகிய அகாரம்-உகாரம்-மகாரம்-வீந்து-நாதம்-என் கிற அட்சரங்களைச்சேர்ப்பதெப்படியெனில், சிகாரத்தில் அகாரமும், வகாரத்தில்-உகாரமும், யகாரத்தில்-மகாரமு ம், வீந்து-நகாரத்திலும், நாதம், மகாரத்திலுமாம். இந்த ப்படி சேர்ந்த ஐந்தெழுத்தும் ஒடுகிற விதமெப்படி யெ னில்.

நகாரமானது-வீந்து-திரோதாசத்தி பிரபஞ்சத்திலே இச்சையைவருவிக்காமல் சிவத்திலே இச்சையை வருவித துச்சிகாரத்திலே ஐக்கியமானது

மகாரமானது-நாதம்-கிரியாசத்தி பிரபஞ்சத்தை மெ ய்யென்றழுத்தாமல் சிவத்திலே ஆசையைமெய்யென் றழு த்திவகாரத்தில் ஐக்கியமானது நின்ற எழுத்தை ஓதமுன் சொன்ன மூன்றெழுத்தும் ஒன்றாயின.

அதெப்படி யெனில், பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் ஆதிகாலத்திலே ஆத்மாக்களை இரட்சிக்கத்திருவருள் புரி ந்தமையால் பராபரையான சத்தியின்துடையில் தம்மு டைய பெருவிரல் அங்குஷ்டங்கொண்டு கீறுகையினாலே பராசத்தி பொறுக்க மாட்டாமல் ஒவென்றனள். அப் போது பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் ஆவென்றமைத்தார். அந்த வெழுத்து அகாரமானது. அப்போது பராசத்தி அடக்கமாய்ஊவென்றனள். அந்தஎழுத்து உகாரமானது.

இந்த இரண்டெழுத்துக்களுஞ் சத்தியும் சிவமுமானது. இவ்விரண்டெழுத்தும் ஓரட்சரமானது எப்படியெனில்.

அகாரம் இலக்கத்தில் - அ, பின்சொன்ன உகாரம் இலக்கத்தில்-உ, இவ்விரண்டுமாய் தொகைக்கு டு-ஆயின.

யவ்வானது ஜீவன் அந்தச்சீவனைச் சத்தியுஞ் சிவமுமாகக்கூடி ஆத்துமாக்களை சினேகத்தை வருவித்தது. நவ்வானது திரோதயசத்தி, இச்சினேகத்தை மெய்யென்றழுத்தி மிகவும் இருதலையுண்டாக்கினது. மகாரமானது கிரியாசத்தி, இவை யிரண்டினும் பற்றாமல் நிற்கின்றது. யவ்வானது ஜீவன், இவையிரண்டும் விந்து நாதமானது இந்த உருக்கத்தைச்சத்திபெறுளென்றறியாமல் நின்றது. கேவலமான இருள் எப்போது பெறுவோமென்ற விகாரம் சகலமானபகல் இவையிரண்டுக்கும் இரவுபகலென்று பேர். இவையன்றி ஞான முறைமைக்குச் சகலாவஸ்தையென்றும் கேவலாவஸ்தையென்றும் பெயர்.

சித்தம்பரத்திலே சினேகமா யிருக்கையினாலே பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் மாண்பிழிக்க மான்வேடங்கொண்டதுபோல் இராப்பகலே குருவென்று வடிவெடுத்துக் கொண்டு ஆதிகபிலமாமுனிவர் திருவள்ளுவநாயனார் வடிவமாய்த் திருக்குருந தீசுவரராகிய திருமூல தேவருக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய உபதேச வைப்பாகும்.

சிவாய நமா.

தோற்றமும் ஒடுக்கமும் அறியுப்படி

பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன்

தராநுலம்படைக்கந் தானினைந்தருளி,

பராபரத்திற் பரந்தோன்றி, பரத்திற் சிவந்தோன்றி,
சிவத்திற் சத்திதோன்றி, சத்தியில் நாதந்தோன்றி, நாத
த்தில் விந்துதோன்றி, விந்துவில் சதாசிவந்தோன்றி, சதா
சிவத்தில் மகேசுவரந்தோன்றி, மகேசுவரத்தில் ருத்திரன்
தோன்றி, ருத்திரனில் விஷ்ணுதோன்றி, விஷ்ணுவில் பிர
ம்மாதோன்றி, பிரம்மாவில் ஆகாயந்தோன்றி, ஆகாயத்தில்
வாயுதோன்றி, வாயுவில் அக்கினிதோன்றி, அக்கினியில்
அப்பிதோன்றி, அப்புவிற் பிருதிவிதோன்றி, பிருதிவியில்
அன்னந்தோன்றி, அன்னத்தின் கண்ணே நர மிருக பட்சி
தாவர சங்கமாதிகள் தோன்றின.

இவ்விதமாய்த் தோன்றிய அடைவே நர மிருக பட்சி
தாவர சங்கமாதிகள் அன்னசத்திலொடுங்கி, அன்னம்
பிருதிவியிலொடுங்கி, பிருதிவி அப்புவினொடுங்கி, அப்பு
தேயுவினொடுங்கி, தேயு வாயுவினொடுங்கி, வாயு ஆகாச
த்திலொடுங்கி, ஆகாசம் பிரம்மாவிலொடுங்கி, பிரம்மா
விஷ்ணுவினொடுங்கி, விஷ்ணு ருத்திரனிலொடுங்கி, ருத்தி
ரன் மகேசுவரத்திலொடுங்கி, மகேசுவரன் சதாசிவத்தி
லொடுங்கி, சதாசிவம் விந்துவினொடுங்கி, விந்து நாதத்தி
லொடுங்கி, சிவம் பரத்திலொடுங்கி, பரம் பராபரமாகிய
பரமேஸ்வரனிடத்தில் ஒடுங்குமெனக் காண்க.

அத்துவாதத்துவம்.

அன்னத்தில்-ரஸந்தோன்றி, ரஸத்தில் - உதிரந்தோன்றி, உதிரத்தில்-மாம்சந்தோன்றி, மாம்சத்தில் - மேதைதோன்றி, மேதையில்-அஸ்திதோன்றி, அஸ்தியில் மச்சைதோன்றி, மச்சையில், ஈக்கிலந்தோன்றி, சுக்கிலத்தில், ஈரோணிதந்தோன்றியது.

இப்படித்தோன்றிய சுக்கில ஈரோணிதங்கள் அணுப்பிரமாணமுள்ள ஒருருஷ்போலப் பர்பந்துகுதித்து கண்டிப்பும் பேரிகையும்போலே கண்டித்து நடுவெளியில் ஒருசுழுமுனையுண்டாய் அம்முனையினடுவே ஒருதுவாரமுண்டாய் அத்துவாரத்தினடுவே இரண்டெழுத்துக்களாலே அபிமந்திரித்துப் பிண்டமாகியெழுமளவில்,

சுக்கிலம்பெருகில் - ஆணம். ஈரோணிதம் பெருகில் பெண்ணம். இந்தச்சுக்கிலச் ஈரோணிதம் ரேகித்துப்பெருகில் இரட்டைப்பிண்டமாம். அப்பிண்டமானது நீர்வழியேபெருகில்-ஊமையாம். மலக்கிடையேயாகில் மந்தனும்.

இப்படிக்குக்கெற்பவுற்பத்தி கொள்ளுங் காலத்தில் இரதக்கலையென்றும் இரஸக்கலையென்றும் இரண்டுகலைகளுண்டு.

அவற்றுள்ளிகலையிலே பிராணோந்திரியம்பாயில் இடப்பாசுங்கொண்டு கிருமியென்னும் புழுச்சென்று விழுங்காமல் கன்றோடுதாய்ச்சென்று தொடர்ந்தார்போலே பிராணவாய்வை ஆத்துமாமுன்னிட்டுக்கொண்டு செல்லுமளவில் இதமகிதமென்னும் இரண்டசுஷ்ரமும் பின்தொடர்ந்துசெ

ன்று அச்சுக்குள் அச்சாக அவ்வென்னு மூலாட்சரத்தில் அமைத்துப்புகவிட்டுக்கிழிச்சலை வாசல்போலே ஓடி அங்கிஷாவென்னு மந்திரக்கயிற்றாலே சுருக்கிக்கட்டி, சிவாக்ஞாசக்கரத்திடையிலே முத்திரையிட்டு தான் ஒருத்தியாய்நின்று இந்தக்கருவை வளர்க்கும்படியாய்க் கெற்ப உற்பனத்தை உதானவாயுவான மூலவாயு வளர்க்கும்.

அது எப்படியெனில், கெற்பாகுதி யென்னும் பவக்கடலில் எண்ணனவாயு வளர்க்கும்.

அதுயெப்படியெனில், எண்ணெயுந் தண்ணீரும்போல நிற்கிறசுக்கில சுரோணிதத்தைப்பாலும் நெய்யும்போல பாய்ந்தவுடனே கற்பிக்குங்கற்பைச்சுருக்கினுற்போல வாசலையடைத்துக் கருவை வெளியாக்கி, ஒன்றாந் திங்களில் உதிரந்திரளும், இரண்டாந் திங்களில் கொழுந்து விட்டு அச்சு அமையும், மூன்றாவதில் மாமிசந் திரண்டு முட்டு உருவமாகும், நான்காவதிலோ, தண்டமாய் நரம்பு, நாடிகளமையும், ஐந்தாவதில் பஞ்சவர்ன்னமாய் இந்திரியகரந் தால் அழியினும் அழியும் செழிக்கினுஞ்செழிக்கும், ஆறு மாதத்தில் அதிற்புகுந் கு ஆமையின் வடிவமுற்று கால் கைகள் வகுக்கப்பட்டு நவத் துவாரங்களு முண்டாகும், ஏழாமாதத்தில் கற்பத்திலிருந்து எழுந்து முழக்கமுற்று கெற்பத்தைச்சூழ்ந்து டிரளும் ஏனெனில்-(௭௨த.) நாடிக் கரம்புகளும் மூராதாரமும் ஐந்தெழுத்தும் ஐம்பந்தோ ட்சரமும் பஞ்சபூதத்தேவதைகளும் தூலச்சூக்குமததுடனே கொழுந்துவிடப்பேதையாம் எட்டாமாதத்தில் நீட்டிமுடக்கி தாயுண்ட அன்னசாரத்தைத்தொப்புளின் வழி

யாகவுண்டு பிள்ளையி னுடல்வளர்ந்து தாயுடன்தோன்றி
உயிருடன் ஆடும். ஒன்பதாவதில் தலை காலளவும் ரோம
ததுவாரமுண்டாம, ரோமக்குருத்து அறிவுடனே உரங்
கொள்ளுகையில் விசனம்பொறுக்கமாட்டாமல் ஈசுவரனை
நோக்கித் தவஞ்செய்து தொழுகையுடனேபிரிந்து ஜனன
த்தை யொழித்தருள வேணுமென்று வணங்கிற்கும் பத்
தாவது மாதத்தில் நிறைந்த பிண்டமாய் மலைமேல் நின்று
தலைகீழாய் விழுந்தவர்களைப்போலே அபான வாயுவின்
பலத்தினாலே பூமியில்விழுந்தும் முன்னுள்ள நினைவுகளே
மறவாதிருக்கும்.

இப்படி பரப்பிரமம் சிருஷ்டிப்பினாலே கர்ப்பந்தரி
த்து வாழ்வுபெறும்.

அப்பேர்ப்பட்ட பிரானவாயு வலப்புறமோடில் ஆண்
பிள்ளையாம், இடப்புறமோடில் பெண்பிள்ளையாம், வாயு
விரண்டும் ஏகோபித்தோடில் அஸியாம் அதாவது பேடி
அல்லது குறியற்றது.

அந்த வேளையிலே நடந்த வாயு பேதியாமல் ஐந்து
நாழிகையளவும் நடந்தியங்குமாகில் அந்தப் பிள்ளைக்கு
வயது ௧௦. அந்த அளவு குறையுமாகில் பிள்ளைக்கு வய
துங் குறையும், வாயு நிரம்பியோடில் அவையவங்களுண்
டாகும் அவ்வாயு சிதறியோடில் அவையவங்கள் குறை
யும். முதன்மையில் கெற்பரந்தனத்தில் போகிக்கும்பொ
ழுது மூன்று குணத்திலே ஒன்றாவது மாதா பிதாக்களு
க்கு உண்டானால் மக்களுக்கும் உண்டாகும்.

அந்தவேளையில் வாயு நின்றியங்குமாகில் நிலத்தில் நிறமே பிள்ளைகளுக்கு நிறமாகும், மாதா பிதாக்களி னுடைய மனமும் குணமும் வாயு மொன்றாகுமாகில் அந்தப் பிள்ளைக்கு மிகவும் அறிவுண்டாகும்.

மாதா பிதாக்களுக்கு அந்த மூன்றுவிதமுஞ் சிதறில் பிள்ளை மறித்துப்போம், கர்ப்பாசனத்தைவிட்டு கெற்பங் கரவழியிலும் போக்கிலும் அககினி மிகுக்கிலும் வாயுகல ங்கிலும் மலமாம. ஸ்திரீபுருஷர்க ளிருவருகும் மூலாக கினி அதிகரித்தால் அந்தகர்ப்பஞ் சுவறிப் போம்.

இப்படி கூன்மானுபவத்திற் றீடாக எடுக்கப்பட்ட சரீரத்தில் முன்சொன்ன வழியே அருந்தின அன்னாகார மானது முப்பது நாழிகையில் எங்குற்றதெனில்.

மல ஜல ரத்தமாகிய மூன்று ருதும் இதில் இராப் பகல் அறுபது நாழிகையில் மலஜலமென்ற இரண்டுகூறு கழிந்துபோம், மற்ற ஒருகூறுகி இரத்தமானது சரீரத்தில் தங்கும் அந்த இரத்தமானது ஏழிலொருபங்கு இந்திரிய மாம். மற்றபங்குகளோவெனில், தோல்-உரோமம்-சதை- கற்பம்-ஃமதை அஸ்தி குடும்பி - பூளை-சுக்கிலம் - தியம்பு- குடல்-நரம்புமுதலிய விடயங்களுக்கு முறையே ஏற நாழி கைவீதம் பரவிநிற்கும்.

இனி இந்தச்சரீரத்தில் இருவினைக்கதவுங்கூட்டி மூல த்தண்டாகியநெடுங்கயிற்றை முகட்டுவோயாகச்சேர்த்து பழுவெலும்பாகியவரிசையிட்டு நரம்பாகியயாக்கையாலே கட்டி உதிரமாகிய ஜலத்தினாலே மண்கூட்டிச் சுவரே ற்றி ரோமமாகிய கத்தையாலே மேய்த்து எடுக்கப்பட்ட

வீட்டுக்கு நவத்துவாரமென்னும் வாசலிட்டு, அச்சமாகிய கதவுகளிட்டு பல்லாகிய தாள் ளுட்டி, நாவாகிய ஒங்காரம் பாய்ச்சிப் பண்டமாகியபஞ்சேசந்திரியங்களு முடைத்தாய் நிற்கும்.

இந்தச்சீரத்தில் பதினாறு கதவு ளுட்டிய வீணத்தண் டும் மொழியென்னு முச்சாணெலுமபும, முச்சாண்சதை யும், அஞ்சருவும், ஆறுதெருவும், எழுகடலும், எட்டுதூ ணும், நாலுசாண்பருமனும், எட்டுச்சாண் நீளமும், முப்ப ததிரண்டு முழுகுடலும இருக்கும்.

இது மூலாதாரத்தைத்தொட்டு ஆக்ஞையளவும்பெ ருநரம்புகள் (ககத) சிறுநரம்பு (கஅத) கையிலும்காலிலு ம்பெருநரம்பு (எத) சிறுநரம்பு (கஉத) நாபி தானத்தில பெருநரம்பு (த) சிறு (உத) நவத்துவாரத்துக்கும் வாசல் கூக்கு பெருநரம்பு (தருா) சிறுநரம்பு (ருதருா) முடிவில் பெருநரம்பு (ருத) சிறுநரம்பு (சாத) எலும்பிலுங் குடலி லும் சிறுநரம்பு (எத) ஆக நரம்பு நாடி (எயஉத)

இனி கால்களிலும் கைகளிலும் சந்துப் பொருந்தல் கூக கழுத்துக்குக்கீழ்ச்சந்து (அச) மேற்சந்து (ரு) ஆக சந்துபொருந்தல் (ருருஎ)

இனி நாசியில் ஜலம்பலம் சக. எலும்பில் ஜலம் பலம எ. மாமசத்தில் ஜலம் பலம் கூக

காலிலும் கையிலும் எலும்புகள் (ாகய) மூலாதாரத் தைத்தொட்டு ஆக்ஞையளவும் முழுவெலும்பு (ருய) கழு த்துக்குமேல் பொடியெலும்பு (ருா) இருபக்கத்திலும் எலும்பு (உய) ஆக எலும்பு (ருாய)

இனிசரீரத்தில் (௩௨-கோடி) ரோமத்துவாரங்கனும், நாளொன்றுக்கு (உகதகூா) பவாசமும் (கூசு) தத்துவமும், (௩கூய) பலம் மாம்சமும் உழக்கு பித்தமும், ஆழாக்குச் சேத்துமமுங்கடி சரீரத்திலே நாளொன்றுக்கு நடக்கும் பிராணவாயு (கஉ) விரல் பிரமாணம் புறப்பட்டு நாலுவிரல் பிரமாணங் கழிந்துபோய் (அ) அங்குலம் உடம்பூடுருகி சப்த தாதுக்களை வளர்க்கும்.

இனி ஜீவராசிகளின் வாழ்நாளின் வீர மெப்படியெனில்,

வயதளவு ஈ-க்கு ய-வயதளவும் இளமை உய வயதினளவும்வாலிபம், உடு-௩ய-சய-இதுவரையில்யௌவனம், சடு-௫௦-இவைகளில் கௌமாரதிசை யடைந்து ஒளிமழுங்கலுற்று பிருதிவி-அப்புவை நெருக்கும்-அறுபதில்அப்புதேயுவை நெருக்கும் எய-தேயு-வாயுவை நெருக்குதலினால் தாதுமாயாவுணர்வு பண்டுபோலே செலுத்தும், அய வயதில் வாயு ஆகாசத்தை நெருக்கும், கூய வயதில் ஆகாசம் ஆத்துமாவை நெருக்கும், அதனால் மலஜலம் இடைவிடாமல் ஒத்துநிற்கும் ஈ வயதில் ஆத்துமாவந்தவழியை நோக்கும்

இப்படிப்பட்ட சரீரமானது முன்சொன்ன அறுதிங்களில் முந்தாமல் சற்குருவின் தாளே சரணமென்று திருககுருநதிசுரர் ஆதி திருமூல தேவருக்கு திருவுளம் பற்றருனியமுறைமை கூறினோம்.

தோற்றவோடுக்கம்-முற்றிற்று.

அத்துவாதத்துவ கலைஞானம்

அட்சரம்-ஆகாரம்-கரணம்-அவஸ்தை-பொறி-புலன்-
இளமை-வறுமை-வேதம்-புராணம் - சரிகை-கிரியை-யோ
கம்-மெய்ஞ்ஞானம்-இவ்விதமென்று குருவருள் செய்யச்
சீடன்கேட்டுத் தெளிந்து அருட்பிரகாசத்திலே சர்வஅஞ்
ஞானங்களையும் ஞானாக்கினியினாலே கட்டுப்போட்டு களி
ப்புற்று சிவத்துடனே நின்று தெளிவுறவே யெப்போதும்
சிவஞானியென்று ஒட்டியாணம்பூட்டி ஆனந்தமென்னும்
ஞானமீர்த்தத்தை யருந்தி ஓமநமாவென்னும் ஞான முத்தி
ரையிட்டு அழியாபாதிவிரகமோட்சசாமபிராச்சியத்தை
யடைபவருக்கே சீவன்முத்தரென்று பேராம.

இப்படிப்பட்ட பெருமையையடையு மவர்களுக்குப்
பாகதி கிடைக்காததற்குக் காரண மேதோவெனில.

பாகதிக்கு விலகல்.

காயாபுரி யென்னும் பட்டணமும், அந்திர சூத்திர
மென்னும் உட்கோட்டையும் நவத்துவாரமாகிய வாசல்
களும், இரணமென்னு முகப்பும், சுவாதிஷ்டானம், மணி
பூரகம், அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என்னும் அரண்
களும் அக்கினிமண்டலம், ஆதிததமண்டலம், சந்திரமண்
டலம் ஆகிய சொற்கமத்திய பாதாளமாகிய லோகங்க
ளும், அங்கராசன் மூர்க்கராசன் என்னும் இரண்டு ராஜர்
களும், மூலப்பிரகிருதி யென்னுந் துன்மந்திரியும், பஞ்ச
பூதாகளென்னும் பிரதானியர்களும், அலகையென்னும்
வீதிகளும், இச்சாசத்தி கிரியாசத்தி யோகசத்தி ஞான
சத்தி பராசத்தியென்னும் ஊழியக்காரிகளும், அசுவை

யென்னும் அடப்பக்காரனும் கெர்விதனென்னும் களாளு
 சிக்காரனும் காலகர்மனென்னும் தளவானும் மனம், புத்தி,
 சித்தம் ஆங்காரமென்னும் காணிக்காரனும், மாயாப் பிர
 பஞ்சமென்னும் வன்னிநாயகப்பாடிகளும், சத்த, பிரிச,
 ரூப, ரச, கந்தமென்னும் கொல் நாயகர்களும், காம-
 குரோத-லோப-மோக-மத-மாற்சரிய-இடுபபை-அகங்கார
 மென்னும் கள்ளரும், இத மகிதமென்னு மல்லர்களும்,
 ஆணவம்-மாயை-காமியம்-என்னும் கோட்டைக்காரரும்,
 வாக்கு-பாதம்-பாணி-பாயுரு-உபஸ்தம் என்னும் கன்னக
 காரரும், சாக்கிர-சொப்பன-சுழுதத்-துரியம்-துரியாதீத
 மென்னும் தீயாரிகளும், அன்னமயம், பிராணமயம்,
 மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆஸ்ரதமயமென்னும் காலா
 ட்களும், வாயு-த்யுவெனனும் புஷ்களும், மனோபதிபெ
 ன்னும் கருஸ்கனும் நவக்காடி யென்னும் ராவுத்தனும்,
 இருதயபாத ரென்கிற தானுபதிகளும், சத்கோடி மநா
 மந்திரமென்னும் உபதளமும், வாதிபித்த சேததுமென்
 னும்பரிவாரமும், அஷ்டமதமென்னும் யானைகளும், நா லு
 வேதமென்னும் ரதங்ஞா, அகநதம் கத்தமென்னும்
 தேவியரும், இருவினையெனனும் தோழிகளும், இவர்கள்
 யாவரும் கூட்டமாகக் கூடிக்கொண்டு தங்குகில் தாங்க
 ளே ஒருவருக் கொருவர் ஒப்புரவற்றவர்களாய் முன்னு
 ரைத்த காயாபுரிக் கோட்டையை வளைந்துக் கொண்டு
 ஒன்பது வாசலுக்கும் அஷ்ட மதமென்னும் யானைகளை
 விடுத்த யுத்தஞ் செய்கையில் ஒருவருக கொருவர் தங்க
 ளால இந்தக் கோட்டையை ஆளுகிறதற்கு சாத்தியப
 படாமல்காரியஉபாதியாலும்காரணஉபாதியாலுமஸ்தூல

ஜீவோற்பத்தி சித்தாமணி.

௯௭

சூக்துமாத்ரி தேசத்தினாலும் சதுர்விதோபாயத்தினாலும்
 'ஆராய்ந்து இரதக்கோடடையைக் கைக்கொள்ளும்படிப்
 ராபரமாயிலங்குகின்ற சந்தருநாதன் மாணப்பிடிக்க மா
 ன்சட்டையுதித்ததுபோல திருநந்திதேவரான சந்தருநா
 கா ஆதிக்கபிலாங்கிய திருவள்ளுவராய திருமுல் தேவருக்
 துத்திருவாய மலர்ந்தருளியவாறு இதயமென்னும வில்லு
 க்குப் புரியெனனும் நாணியைப்பூட்டி அறிவு யென்னும
 அமையச் சொடுத்தது குருமென்னும இலக்குநோகடி மூலா
 தாராதனை இரண்டுநாகுமெட்டெழுத்தின நடுநடுகு தெழு
 த்தி ல யிருநா வங்கென்றுவளைத்து சங்கென்று சந்திர
 னாய் அங்குஷ்டமென நிபங்குவித்தது சங்கென்று ஆந்லா
 பா சந்திரதேவபுத்திர அக்கினி மண்டலத்தில் அன்னவ
 றையங்கொண்டித்துக் கொண்டு ஆபாயமென்னும இடை
 யிங்கலை இரண்டுநாகும படிக்குதவிட்டு ஆதிதிரமென்னும
 பாணியினைப்பொருண்டு தண்டிப்பது தனுஷ்கும நடுக்கு
 நடுகென்றுங் குரங்குகயிற்றுக குள்ளாக அன்னதானத்தி
 லுறறாளில் அங்கென்று மேவ்னாக ஆங்காலமும அவ
 வையும் பதியுங்கொண்டு நடுவளை யென்னும குத்திராக்கி
 னியான பன்னிரு சமுத்திரத்திலே ஆணையை நிராட்டுவித்
 து ஞானபரமென்னும் காவணமிட்டு அங்கொன்று மேவ்னா
 க்கி யுற்றாளில் சித்திரநாடிவழியே சென்று சந்திராபுரி
 யென்னும மண்டலமுங்கொண்டு அக்கினி மண்டலத்தில்
 அஞ்செழுத்திலேயும் ஆதிததமண்டலத்தில் முடிநெழுத்
 திலேயும் சந்திரமண்டலத்தில் ஓரெழுத்திலேயும் ஆசன
 மாயிருந்தபிறகு திரிமண்டலாதிபன பின்னிட்டு மந்திரியு
 பதேசப்படி வைத்துக்காயாபுரியெனனும் பட்டணத்தை
 க்கொள்ளாமற்கொண்டு அதிகாயனென்னும பிரபஞ்சங்

களையெல்லாம் கருவோடறுத்து பின்புசத்திய ஞானப்பிர
காசமான மனதிருத்தேரிலே யெழுந்தருளிய பின்பு அந்
வுகந்து நரலோகங் கொண்டருளிய பின்பு காயா புரியை
நோக்கி திருநந்திதேவர் ஆதிகபிலமஹாரிஷி திருவள்ளுவ
சாக்ஷியாகத் திருமூலதேவருக்குத் திருவுளம் பற்றியரு
ளிய முறைமையிலே திருமூலதேசிகர் நின்று நகைசெய்த
ளவில் காயாபுரிபட்டணத்தில் யோகாதியுங்கெட்டு இரவ
கெந்தருவ பதாதிசேனையும் பட்டு ஆயாக்கினி வேந்தனும்
கிறப்புண்டுபோம் காயாபுரி யென்னும்பட்டணத்தில் சொ
ர்க்க மத்தியபாதாள லோக மளவாக திருவடி வைத்துக்
கொண்டு ராச்சியஞ் செய்தபடிக்கு திருநந்திதேவர் ஆதிக
பிலமகாரிஷி திருவள்ளுவர் சாட்சியாகத் திருமூல தேவ
ருக்கு அபயாஸ்தமுங் கொடுத்தருளி அபிஷேகமுஞ்சூட்
டிசித்தநாதமும் வேதநாதமுங்கடந்த நாதநாத முடிவான
அமுதாபஞ்சாட்சர துருவநிலையில் சூட்சுமபுகட்டி இப்படி
யுணர்த்தியருளிய முறைமையை உட்பட்டுத்தேடாதவன்
சிவஞானியல்லவென்று இந்தமுறையை உட்பட்டுத்தேடி
னபெரியோர்களுக்குப் பராபரத்தில் உத்தரங்களும் வெ
ளியாயிருக்கும்

பிண்டத்திற்கண்டபொருள் அண்டத்திற்காணலாம்
அண்டத்திற்குள்ளது பிண்டத்து முண்டெனக்கொள்க.

ஜீவோற்பத்தி சிந்தாமணி

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

த த் து வ தீ பி கை.

சரீரத்தினளவு பிரமாணாதிகளின் விவரம்.

இந்தச் சரீரமானது அவரவர்கள்கையினால் அ-சாண்
களீளும், ச-சாண் பருமனும், அல்லது கூகூ - விரற்கடை
பிரமாணமு முள்ளது.

இதற்குள் கூகூ-தத்துவங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

அவையாதெனில்:

வாசல்கள் கூ-பொறி-யி புலன்-யி ஆதாரம் கூ மண்ட
லம்-நூ நாடி-யி வாயு-யி தாது-ள இராகம்-அ கோசம்-நூ
கரணம்-ச அவஸ்தை-நூ குணம்-நூ மலம்-நூ வியாதி-நூ
ஆக கூகூ

இவைகளுக்கு விவரம்.

செவிகள் ௨ கண்கள் ௨ நாசிகள் ௨ வாய்க் குய்யம்
பெண்குறி அல்லது ஆண்குறி க குதம் அல்லது அடான
வாயு க ஆக வாசல்கள் கூ.

சுரோத்திரம் க தொக்கு க ஈட்க க சிங்குவை கூ
ஆக்ரணம் க ஆக பொறிகள் நூ.

எடு

தத்துவதீபிகை.

இவைகளின் மியற்கையாவன:

சுரோத்திர மென்பது செவி; இது ஆகாசத்தினிடமாய்நின்று சத்தத்தை யறியும்.

தொக்கு என்பது உடம்பு; இது வாயுவினிடமாய்நின்று பரிசுததை யறியும்.

சட்குவென்பது கண்; இது தேயுவினிடமாய்நின்று நுபுததையறியும்.

வெங்குவை மென்பது நாக்கு; இது அப்புவினிடமாகநின்று ரஸத்தை யறியும்.

ஆக்ராண மென்பது மூக்கு; இது பிருதவியினிடமாகநின்று கருதத்தை யறியும்.

இவைகளை ஞானேந்திரிய மென்னப்படும்

கர்ட்டேந்திரியமாவன.

வாக்கு பாதம் பாணி பாயுரு உபஸ்தம ஆக நு

இவைகள் முறைபே வசனம், கமனம், தானம், விசக்ஷம், ஆனந்தம் இவைகளாம்

ஆகாசத்தினிடமாக நின்று வசனிப்பது வாக்கு.

வாயுவினிடமாக நின்று கவனிப்பது பாதம்.

தேயுவினிடமாக நின்று இடல் எற்றலானது பாணி.

அப்புவினிடமாக நின்று சலமலாதிகளைக்களைதல பாயுரு பிருதவியினிடமாக நின்று ஆனந்திப்பது உபஸ்தம்.

இவைகள் கனமேந்திரியங்களாம்.

ஸ்ரீவோற்பத்தி சித்தாமணி.

எக

நவ்யாந்திரைகாவனம்

சத்தம்-பரிசம்-ரூபம்-ரஸம்-கந்தம்-ஆக-ந்.

சத்தமானது ஆகாசத்திலும், செவியிலு மொடுங்கும்
பரிசம் வாயுவினும் உடம்பிலு மொடுங்கும்.
ரூபம் தேயுவினும், சுண்ணிலு மொடுங்கும்.
ரஸம் நீரிலும், நாளிலும் ஒடுங்கும்.
கெந்தம் பிருதிவியிலும், மூக்கிலும் ஒடுங்கும்.
வசனம் வாக்கிலும், ஆகாசத்திலும் ஒடுங்கும்.
கமனம் வாயுவினும், காலிலும் ஒடுங்கும்.
தானம் தேயுவினும், கையிலும் ஒடுங்கும்
விசர்க்கம் அப்புவினும், முகத்திலும் ஒடுங்கும்.
ஆனந்தம்-பிருதிவியிலும், குய்யத்திலும் ஒடுங்கும்.

ஆக பொறி யு-க்கும் புலன்கள் யு-க்கும்

விவரமிதுவாம்

ஸ்ரீகாரமாவனம்.

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூகம், அனா
தம் விசுத்தி, ஆக்ஷை இவைகளாம்.

இவைகளின் விவரம்.

மூலாதாரமாவனம்—காலெலும்பு உ-ங் கதிரெலும்புங்
கூடிய இடம் குய்யம், குய்யத்துக்கும் குதத்துக்கும் நடு
வே குண்ட வி வட்டமாய் அந்த வட்டத்துக்கு நடுவே
திரிகோணமாய் அந்த திரிகோணத்துக்கு நடுவே பாவித

முடைய ஒருபுட்ப வட்டமாய் கடப்பம் பூப்போன்றிருக்கும், அந்தப் புட்பத்துக்கு நடுவில் ஒங்காரவெழுத்துநிற்கும் அந்த ஒங்காரத்திற்கு நடுவில் விக்கிணேஸ்வரனும், வல்லபை சத்தியும் எழுந்தருளி யிருப்பார்கள். பச்சை நிறமுள்ளது, அந்த நாலிதழிலும் நிற்கும் அட்சரங்களை இதற்கடியிற் வரும் மூலாதார சக்கரத்திற் காண்க.

இதற்குப் பிரமாணம் திருமந்திரம்.

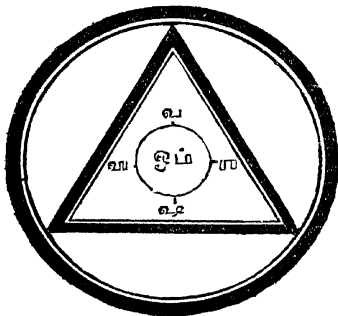
மாமலர் நாலையும் வட்டத்தின் மேலிடு
 மாமலர் நாலிலும் வவ்வாநி சவ்விடு
 மாமலர் நாலிலே வட்டத்தி னுள்ளே
 ஒமென விநாயகன் உலாநி நின்றானே
 ஒருவீடு வாசற் கிருவீடு மேலே
 கருவீடு வாசற் கிருவிரல் கீழே
 உருவீடு சோதியு மங்கே யுதிததன
 திருவுடை யாரிது தேர்ந்தறி வாரே
 இட்டா னறிந்திலன் எத்தாளுங் கண்டிலன்
 தட்டா னறிந்தான் ஒருவர்க் குறைத்திலன்
 மெட்டாய் வளர்நது அதின்மேல விநாயகன்
 அட்டாங்க யோகத் தமாந்திருந தானே
 ஒங்கார மென்னும் அவுளொரு பெண்ணும்
 நீங்காப் பச்சை நிறம துகநதவள்
 ஆங்கார முடன் ஐவரைப் பெற்றவள்
 நீங்கா சனத்தி லினிதிருந் தானே.

ஜீவோற்பத்தி சிந்தாமணி.

௭௩

இது மூலாதாரம்.

மூக்'காணம்
நாஸிதழ்கமலம்
நாணிககிறம
கணபதி
குண்டலிசத்தி
ஹங்காரம்

இவை பெலலாம் ஆவ்விடத்தில்
தேதானறுவது போலிருக்கும்.

எசு

தத்துவதீபிகை

இதற்கு இரண்டு விற்கடைக்குமேலிருப்பது

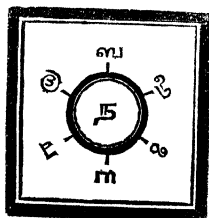
சுவாதிஷ்டானம்

அது நாரசுதரமுடி அசுசுதரகதினடுவே ஆறிதழ்க
ளையுடைய ஒருபுட்பவட்டமுடி, அதனமகதியிலே விங்க
புடமுடி, வீணாததண்டினடியுமாயில்லாகி அதனடுமததியி
லே சகார எழுத்து நிறகும

அதநகாரத்தி னடுவில் பிரமமாவும் சரஸ்வதியும
வீற்றிருப்பார்கள்.

இது பிருதிவியின கூறுகும பொன்னிறமாம அநதப
புட்பத்தின் ஆறிதழிலுமுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடி
யில் வரும் சுவாதிஷ்டான சககரத்திற காண்க

இது சுவாதிஷ்டானம்.

நாரசுதரம

ஆறிதழுகமலம்

சேமபொன்னிறம்

சிதம்மா

சரஸ்வதி

நகாரம்

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவ துபாவிருக்கும்.

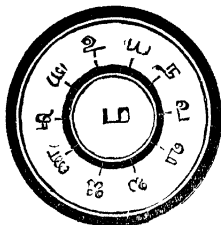

இதற்கு அ - விரலபிரமானத்துக்குமேல் இருப்பது
மணிபூரகமாம், இதுகோழிமுட்டைபோல தஅ நரம்புநாடி
களும்குழ நாடி க்கெல்லாம வேருள்ளது, இதை உள்ளறி
வுள்ளோர் உந்திக்கமல மென்று சொல்லுவார்கள், இது
தொப்புளுக்கு நேரிற் அப்புஸ்தானத்தில் ஏழாம்பிறைக்கி
ணங்கியிருக்குமாம். இதினடுவே பத்து இதழை யுடைய
ஒருபுட்பம் வட்டமா யிருக்கும், அநதப்புட்பத்தி னடுவில்
மகாரவெழுத்துநிற்கும், அந்தமகாரத்திற்கு மகாவிஷ்ணு
வும், மகாலட்சுமியும் எழுந்தருளி யிருப்பார்கள் பளிங்கு
நிறமுள்ள. அந்தப்புத் திதழிலும்நிற்கின்ற இதற்கடியில்
வரும் மணிபூரகச்சக்கரத்திற் காண்க.

௪௬

தத்துவதீபிகை

இது மணிபூரகம்

மூன்றும்பிறை

பத்திதழ்கமலம்

மரகதநிறம்

விஷ்ணு

லட்சுமி

மகாரம்

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்

தோன்றுவதுபொலிருக்கும்

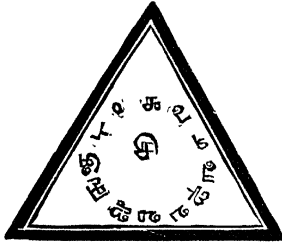
இதற்குமேற் பத்துவிடங்கடப் பிரமாணமுள்ள இட
த்துக்குமேல்உள்ளது அனாதமாகும். இது இருதயகமல

ஜீவோற்பத்தி சிந்தாமணி.

என

மாம் தேயுஸ்தானத்தில் முக்கோணமாயிருக்கும், அந்த முக்கோணத்தி னடுவில் பன்னிரண்டிதழை யுடைய ஒரு புட்பவட்டமாயிருக்கும். அந்தப்புட்பத்தினடுவில் சிகார வெழுத்து நிற்கும். அந்த சிகாரத்தினடுவில் ருத்திரனும் பார்வதியும் அமர்ந்திருப்பார்கள். அக்கினி நிறத்தை யுடையது அந்தப் பன்னிரண் டிதழிலுமுள்ள அட்சரங் களை இதற்கடியில்வரும் அனுகத சுகரத்திற் காண்க.

திது அனுகதம்

பன்னிரண்டிதழ்கமலம்

முக்கோணம்

ஸ்படிகநிறம்

உருத்திரன்

பார்வதி

சிகரம்

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்

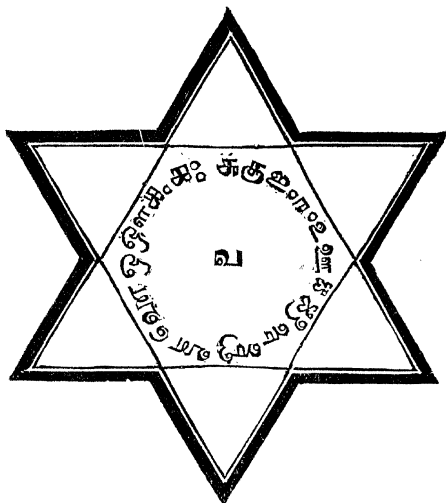
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்

இதற்குப் பத்துவீரற்கடை பிரமாணமுள்ள இடத்துக்குமேலுள்ளது விசுத்தியாம். இது கண்டஸ்தானத்திலே வாயுவு ஸ்தானத்திலுள்ளது. அஹிகோணமாயிருக்கும். அந்த அஹிகோணத்தினடுவில் பதினாறிதழையுடைய ஒரு புட்பவட்டமாயிருக்கும், அந்த புட்பத்தினடுவே வகாரவெழுத்து நிற்கும், அந்த வகாரத்தினடுவில் மகேஸ்வரியும், எழுந்தருளியிருப்பார்கள் கருநிறத்தையுடையது. அந்தப் பதினாறிதழிலுமுள்ள ஆட்சரங்களை இதற்கடியில்வரும் விசுத்தி சக்கரத்திற் காண்க.

ஜீவோற்பத்தி சிந்தாமணி.

௭௯

இது விசுத்தி

பதினாறிதழ்கமலம்
அறுகோணம்
மேகநிறம்
மகேஸ்வரன்

அய்

தத்துவதீபிகை.

மகேஸ்வரி

வகாரம

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்

தோன்றுவது போலிருக்கும்.

இதற்கு (கஉ) வீரற்கடைபிரமாணமுள்ள ஸ்தான த்துக்குமேல் ஆக்ஞைலலாடபீடத்திலிருக்கின்றது, வீணு த்தண்டின் முடியுமாய் ஊடுருவி பொன்போன்ற வடிவ முற்று நிற்கும், நெற்றிப்புருவத்தின்வெளியாய் ஆகாசத் தானத்திற் மூன்றிதையுடைய ஒரு புட்பத்தி னடுவெ யகாரவெழுத்தோடிணங்கி நிற்கும், அந்த யகாரத்துக்கு நடுவில் சதாசிவமும் மனோன்மணியும் எழுந்தருளி யிருந் பார்கள். மேகநிரத்தையுடையது இதிலுள்ள அட்சரங் களை இதற்கடியில் வரும் ஆக்ஞை சக்கரத்திற்காண்க.

இதற்குத் திருமந்திரம்.

ஐம்பதெழுத்தே அமர்ந்த வேதங்கள்

ஐம்பதெழுத்தே ஆகமாதிகள்

ஐம்பதெழுத்தின் அறிவை யறிந்தபின்

ஐம்பதெழுத்தே ஐந்தெழுத்தாமே.

இது அக்ஷை
கூடி

மூன்றுதழுககமலம்
வட்டம்
படிசுநிறம்
சதாசிவம்
மனோன்மணி
யகாரம்

இவையெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபாவிருக்கும்

ஆருதாரவிவரம்.

மூலகாரணமாயிருக்கும் இந்தப்படத்தில் சங்கைநே
ரிடுமேயானால் அகமும்புறமும் ஆரூய்ந்து பார்த்தால் தெ
ரியவரலாம்.

திருமூலா திருநீதிம்.

ஒருவிடுவாசலுக் கிருவிரன்மேலே
கருவிடுவாசலுக் கிருவிரன்மே
உருவிடச்சோதியும் உணர்வதுமாங்கே
திருவுடையாளிது சேர்ந்தறிஞரளே.

மூலாதாரம்.

க. குகததிற்கும விங்கததிற்கும் நடு.

சுவாதிஷ்டாபம்.

உ. விங்கததிற்கும நாபிக்கும் நடு.

மணிபூரகம்.

ங. நாபிக்கபலம்.

அனுகூலம்

ச. இருதயகமலம்

விசுந்தி

ரு. கண்டகதானம்,

ஆர்ஜை

சு. லலாடததானம்

சந்திரமண்டலம்.

எ மூலாதாரந்தொடங்கி ஒவ்வொருமுத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சிரசுநடுவே கோடி சூரியர் உதயமானாறபோலப் பிரகாசிக்கும், இந்த அமிர்தகலை அகுகினி மண்டலத்தை நோக்கி ஜோதியாய் நிற்கும்.

ஆதித்தமண்டலம்.

அ இருதயகமலத்திலுள்ள காணமாய் எட்டி தழுடைய ஒருபுஷ்பமாயிருக்கும், இது வாயைப்பூப்போல கிழிநாக்கி யிருக்கும்.

வோற்பத்தி சிந்தாமணி

அந்.

அக்கி நிமண்டலம்.

பிரிதிவும் அப்பும் கூடினவிடத்தில் நாற்சதுரமாய்
கடுவே முக்கோணமாய் நாலிதழுடைய ஒரு புஷ்ப
மாயிருக்கும்.

இதுவே ஆளுதர விவரமாம்

இனி மண்டலங்களாவன,

அக்ஷி மண்டலம், ஆதித்த மண்டலம், சந்திரமண்
டலம், ஆக ந.

இதில் அக்ஷி மண்டலமானது முலாதாரத்திற்கு
விருவாற்கடைக்குமே விருக்கின்றது.

ஆதித்தமண்டலம் உத்திக்கு ந லுனிபற்கடைக்குமே
விருக்கின்றது.

சந்திரமண்டலம் கோடி சந்திர நுரியர்களுதயமா
னதுபோல சிரத்தினடுவில் நிலையாய்விடும். இதை அமு
ர்தகலையென்று சொல்லுவது முண்டு அமுர்தம் மேல
கோக்கி அக்குனி கீழ்க்கோக்கி சரியாய் விற்கும், இதற்கு
கடுவில் பராசத்தி எழுந்தருளி யிருப்பாள். இதற்குப்பிச
மாணம்.

திருமந்திரம்.

மேலைலத்தில் மேதகுபெண்ணை

மூலநிலத்தில் முளாதெழுஞ்சோதியே

எலவெழுப்பி யிசைந்து சந்திக்க

பாலருமாவார் பார்ந்திஆணையே.

இனி நாடி ய-கீதும் விவரம்.

இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, சிஞ்சுவை, புருடன், காந்தாரி, அத்தி, அலம்புடை, சங்கினி, குகு, ஆகநாடி-யி.

இவைகளில் இடைகலை-பிங்கலை-சுழுமுனை இம்மூன்றும் மூலாதாரத்தைத்தொட்டு ஆறாதாரம் ஆறிலும், மண்டலம் மூன்றிலும் ஊடுருவி முட்டி நின்று இடைகலை பிங்கலை இரண்டும் சுழுமுனையிலே இணங்கிக் கத்தரிக்கோட்பாக மாறிவிணுத்தண்டுக்கு வில்லுநாணிட்டாற்போல கபா லத்தைமுட்டி குதிரை முகமுற்று நாசியளவும் பற்றிநிற்கும்.

சிஞ்சுவை யென்னும் நாடியானது மூலாதாரத்தைத் தொடங்கி உண்ணுககிலே நின்று சோறும் தண்ணீரும் இவைகளை விழுங்கச்செய்யும்.

புருடன் என்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி வலது கண்ணளவாய் வந்துநிற்கும்.

காந்தாரி யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி இடது கண்ணளவாய் வந்து நிற்கும்.

அத்தி யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி வலது காதளவாய் வந்து நிற்கும்.

அலம்புடை யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி இடது காதளவாய் வந்து நிற்கும்.

சங்கினி யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி குறியின் அளவாய் வந்து நிற்கும்.

குரு மென்னும் நாடியானது மூலாதாரத் தொடங்கி
அபானத்தின் அளவாய் வந்துநிற்கும்.

இந்த நாடிகளானது தேகத்தைப் போஷிக்குமாறு
அன்னபானாதிகள் செல்லும் மார்க்கமாகவும், இரத்தம்
நீர் இவை யோட்டங்களுக்குத் தாரையாகவும், தேகத்
தைவளைக்கவும், நிமிர்க்கவும், குருகவும், பெருகவும், கத்
திரிக்கோல்போல் ஒன்றுக்கொன்று மாறலாகவும் கப்பிக்
கயற்றைப்போல் இழுத்துப் பிடித்திருக்கின்றது.

இனி வாயுக்களாவன.

பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமா
னன், பாகன், கர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்
சயன், ஆக வாயு டு.

இந்நுடன் வயிரவன், முக்கியன். அந்தரியாமி, பிர
யஞானன் ஆகிய நான்கும் சேர வாயுக்கள் - டுசு.

பிராணவாயுக்களாவன.

பிராணவாயுவானது லலாட மத்தியிலே தோன்றி
சந்திரநாடியிலே விழுந்து மூலாதாரத்திலே ஓம் என்று
புதித்து நாடி சக்கரத்திலே நீம்-என்று மட்டி இடைகலை
பிங்கலைகளிலே டுடி கபாலத்தைச் சற்றி நாசியின் வழியா
ய்ப் புறப்பட்டு நான்கு விரற்கடை பிரமாணங் கழிந்து
போய் எட்டுவிரற்கடை பிரமாணமீறது தானின்ற ஸ்தா
னத்திலேயே நாகுக்கின்றது.

இப்படி சாகசுவது உத்தம தேசிக்கு நாழிகை ஒன் றுக்கு முன் யாறுறுபது சுவாசமாகக் கொல்லன் துருத் திக்குட் காற்றேறுவதுபால் ஏறும்

இப்படி ஏறுகின்ற சுவாசமானது இராயபகலாகிய அறுபது நாழிகையுள்ள நான் ஒன்றுக்கு (உதகசு) சுவாசமாச்சது இவ்விதமானங்கி அவற்றின் (உதகசு) உவாசம் வெளிப்படுந் மற்றவை உள்ளடங்குமென்றறிசு.

அபானவாயுவானது குதத்தையும் குய்யத்தையும் பற்றி மல முத்திராதினைக் கழித்துவிடும்.

வியானன்-தோளிலே நின்று பரிசங்களை மாறிவித்துசு கலைகளை நிறைவிக்குமா

உதானன்-உதராகுகனியை யெழுப்பி உண்ட அன்ன சாரத்தை மாடி களிற் செலுத்திற் சரீரத்தை வளர்த்தும்.

சமானன்-இவையாவையும் சமப்படுத்தி பேதமில்லா மல் நிரவலாகி வைக்குமா.

கூர்மன்-நகைபயிர், முகலட்சணமும், கண்களிப்பும் புளகமும்,மயிர்க்குச்சு லும,கொட்டாளியுமுண்டாக் தும்

நாகன்-முக்கலும, சோம்பலும், திமிரலும், விக்கலு ம் என்கலு முண்டாக் தும்

கிரீசரன் - புருவ மெற்றிவித்தும், தும்முவித்தும் அமுவித்துத் திரியும்.

தேவதத்தன் - விழிக்கும்பொழுது வஞ்சித்து ஸுட உலாவயுத்தஞ்செய்யத் தலைப்படு

தனஞ்சயன்-பிராணன் சரீரத்தை விட்டு வெளிப்பட்ட போதிலும் தான் பிரியா நுரின்று உடம்பை வீங்குவித்தும் விரிவித்தும் புழுவித்தும் கொய்தும் கபாலத்தைப் பிளந்துப்போம்.

வயிரவன்-காலெலும்புங் கதிரெலும்புங் கூடிய விடத்திலே நின்று உடம்பில் அ வஸ்தையுண்டாக்கி ஈளை இருமல் முதலான நோய்களை யுண்டாக்கும்.

முக்கியன் - கையெலும்பு உ-ம் கதிரெலும்புங் கூடிய விடத்திலே நின்று சரீரத்தின யாக்கைகளைச் சிறக்க நிறுத்தும்

அந்தரியாமி-புருஷனுங் த வா கனமாய் நின்று பிராண வாயுவைத் தோற்றுவிக்கும்.

பிரவஞ்ச மேவெனில் - பிரணவத்துக் கிருப்பிடமாயிருந்து பிரவஞ்சனம் அநந்திராமியும் சரீரத்திற்கு அடையாணி பாகவும் அசசாணியாகவும் இருப்பார்கள்.

தாதுக்களாவன.

ரசம், உதிரம், மாம்ஸம், மேதை, அஸ்தி, மச்சை, சுக்கிலம் ஆக ள்.

இராகங்களாவன.

காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம், இடும்பை, அகங்காரம் ஆக அ்.

இவைகளில் காமமாவது - ஆசை, குரோதமாவது - கோபம், லோபமாவது - உள்ளதை யொளித்தல், பொச்சரிப்புக்கொள்கை. மோகமாவது - தானல்லாததார் மரித்தால் தான் மரித்தாற்போலிருக்கை மதமாவது - கர்வமுற்றுத் தானதர்ம பரோபகராதிகளை விலக்குதல், மாச்சரியமாவது ஒன்றைக்கண்டு மகிழ்தல் இடும்பையாவது தானே சாவாதிகாரியென்று நினைத்து யாவரையும் இகழ்தல். அகங்காரமாவது தன்குற்றங்களை யறியாது பிறர்சொல்லைக் கேட்டுக் கோபித்தல்.

கோசமாவன.

அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம் ஆனந்தமயம் ஆக ஐ.

இவைகளில்தாதுக்களாலெடுத்தது அன்னமயகோசம்.

அன்னசாரத்தினுலே பிராணனும் பலனும் அடங்கியது பிராணமயகோசம்

பலத்தினுலேவாதுதோற்றப்பட்டது மனோமயகோசம்.

அம்மனத்தின்கண்ணே தோற்றப்பட்டது விஞ்ஞானமாதலால் அது விஞ்ஞானமயகோசம்.

ஆனந்தமயமானது வித்தையால் அல்லது கல்வியால் ஞானம்வந்து தோற்றும் அது ஆனந்தமயகோசம்.

ஜீவோற்பத்தி சிந்தாமணி.

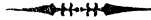
அக

இதற்குப் பிரமாணம்.

சித்தியார்.

விருத்தம்.

தூலமாமன்னகோசம் தூலத்திற்பிராணனுற்றால்
வாலியபிராணகோசம் மன்னுமீம்மனோமயத்தால்
சாலவேபுத்தியுற்றால் தருமம்விஞ்ஞானகோசம்
ஏலவேவிடயமுன்போ லிபன்றனுகோசமாமே.

அந்தக்கரணங்களாவன.

மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆக-ச.

இவைகளில் மனம்-நினைக்கும், புத்தி - நிச்சயிக்கும்*
அகங்காரங்கொண்டெழுப்பும். சித்தம்-மூன்றுக்குங் கார
ணமாயிருக்கும்.

இதற்குப் பிரமாணம்.

சித்தியார்

விருத்தம்

மனகுத்து விவரம்.

ஐயமுஞ்சலனமு நிற்கச்செய்தலும்
வெய்யவெங்கொடுமையும் விதப்பமேவலும்
பொய்யனுணர்த்தலும் பொருத்தநோக்கலும்
மையல்கொண்டதலு மறிவுமாண்மையும்.

புநீதிக்க

அருளுறவிருத்தலும் அபயங்காத்தலும்
மருளுபுண்ணிய பாவமாட்சியும்
தெருளுவிகாரமுந் திடப்படுத்தலும்
பொருடருமுவகைப் புத்தியாகுமே.

அகநீதிப்பதிவு

பாகமூர்க்கமும் பண்டிலாண்மையும்
மோகமுஞ்செயவெண் முடிவிலாமையும்
சோகமுங்கிழ்மையும் துரீராசசொப்பனம்
மாய்கையஞ்செய்யுமாநு காரமாதலால்

சிந்தித்துக்.

அருந்தவமுயற்சியு மடிக்கலிபேணலும்
விருந்தெதிர்கொள்கையும் மேனமைவாழ்தலும்
வருந்தினர்யாவரு மேததவாழ்தலும்
திருந்தியவிசசெயல் சித்தமாகுமே

அவஸ்தைகளாவன,

சாக்கிரம், சொப்பனம், சுமுசரி, ஆரியம், ஆரியாதீதம்
ஆச - ரு.

இவ்வைந்தினுள் சாக்கிரமானது புருவமத்தியில்நின்
றுராஜ ஸலக்கம்போல ச நாகக பலததுடனே யிருந்து,
சத்த பரிசு, ரூப, ரச. கந்தம் இவ் வைந்துடனும் வசன;
கமன தான, விசந்த, ஆனந்தமென்னும் அவ்வைந்துட
னும் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் இந்தநாலும் 9

ஐவோற்பத்தி சிந்தாமணி.

கூக

நீர்து கருவிகளுடன் சந்திரியிலேசேவிக்கத் தான் பராசத்
தியருளாலே வியத்தாயை சுகதுகங்களை அறிந்து நின்ற
போது சாகசிரமயின

இதற்குப்பிரமானம்

திருமந்திரம்

கண்டனவைநதுவாநகவேரைநதுவா
உண்டனநான்குமழைகப்பதுணாநதபின
பண்டையினிதி பாரததுசாகசிரம
அண்டமுதலான பமாநததுகாமே.

சொப்பனமாவது கருவி கருணதி யசுல கருவி பதனும்
கண்டத்தில் பிறகும.

மறநக கபணசி சாரமுதநியோடு சீவாததுமாவை
க்கடி சுவாசவிருதயத்திலே நின்றபேயு கண்டவைகேட்
டவை என்றும் பிறாககுச சொல்லப புலப்படாத போது
சமுத்தியார

இதற்குப்பிரமானம்

திருமந்திரம்

ஆனமனமும அறிவின நபுத்ததியும்
ஊனையிழந்துகன ஹளளே உயிர்ப்பெய்தி
தானமிழந்து நயங்கிபவாறுபோல
ஊனையிழந்து சமுத்தியதாமே.

துரியமானது சுழுத்தியைவிட்டுக் காரண மொன்றுட
னே சீவாததுமா நாயிஸதானததில் நினறபோது உசவா
சம நிகவாசம பிறகுகும பரிபாட்டு இதற்குத் துரியமெ
ன்றுபெரி,

காரணமொன்று.

திருமந்திரம்.

கானகதெழுது திரியா துரியகானம
வானததெழுது துரியா துரியகானம
சானததெழுது துரியகானம துரியகானம
கானகதெழுது துரியகானம துரியகானம

துரியாதீதபாவன,

நுவிசுரணதி பதினொரு பிறறற்று சீவாததுமா கா
னே முலாதாப சகித சென மீளவகி லப, மததம, மாயதை
பரிசுங் சீவா துரியகானம துரியகானம துரியகானம
துரியகானம துரியகானம துரியகானம

திருமந்திரம்

துரியமிருப்பது சாகசுக துரியகானம
நுரியபதினொரும ரஞ்சணடறது
புரியபுறவியு பரிபாட்டு துரியகானம
துரியமிருந்திட ஒரு சொல்லவெண்ணு

கேவ பாவவெனையாவன்,

அதீதசுகை மதகலாசுககொண்டு நுரியகானம முனனொரு
காலததில் நாயிறிந்திருக்க அயன சிறிது நாய்க்குபிறகு
நமதுமுனவது என்னையறிவீர வென்ன நானறியென்ன

ஜீவோற்பத்தி சிந்தாமணி

௯௩

றுநின்றவிடம்அதீதம். அதைக்குறித்துநிதானித் துணரு
மிடம் துரியம் ஆமோ அல்லவோ வென்று சந்தேகிக்கும்
டம் சுழுத்தி. மனத்தீதாற்ற முற்றதுசொப்பனம். நீஇன்
னென்று நிச்சயித்துரைப்பது சாக்கிரமாம்

இதற்குப் பிரமாணம்.

அறிவானந்தநீநீதியார்.

முன்னே அறிந்தும அறியாதிருந்ததுமுதலதீதம்
பின்னேநினைவினை முச்சிட்டறிதபிறைதுரியம்
மன்னேமயங்கி யையுற்றசுழுத்திமனநினைவால்
தன்னோகனவதுதான்நிறிதொத்ததுசாக்கிரமே.

மத்தியாவஸ்தை.

சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம், சாக்கிரத்திற் சொப்பனம்,
சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி, சாக்கிரத்திற்றுரியம், சாக்கிரத்திற்
றுரியாதீதம்.

இவற்றுள் சாக்கிரத்துள் சாக்கிரமானது, கருவிகர
ணங்கள் பிரியாமல ஒதுது நிறைபதாய்.

சாக்கிரத்திற் சொப்பனமானது, தான்நிச்சயம்போ
ல்கண்டதுக்கடது சொல்லுபாத்துவாம்.

சாக்கிரத்திற் சுழுத்தியானது நினைவுமாத்திரம்பொ
ய்யாய் பிறருக்குச்சொல்லுபவண்ணுதிருக்கை, இது உச
வாச நிசுவாசமாக இருத்தலாய்.

சாக்கிரத்தில் துரியமானது, சகலகருவிகரணதிகளுக்கும் அடங்கிப் பருமிருக்கையும் நித்திரைவருகையும், அவசமாய் விழுகையும் புருவமத்தியிலே நடுச் சக்கரத்திலேயுள்ளது.

(மேலா வஸ்துபாவன.

புருவமத்தியில் நடுச்சக்கரத்தில் இரண்டங்குலப்பிரமாணத்திலே யுள்ளது சொப்பனம்.

இதற்குமேல் இரண்டங்குலபிரமாணத்திலுள்ளது சுழுத்தி.

இதற்குமேல் இரண்டங்குலபிரமாணத்திலுள்ளது துரியம்.

இதற்குமேல் இரண்டங்குலபிரமாணத்திலுள்ளது துரியாதீதமாம்.

இதற்குப் பிரமாணம்.

திருமந்திரம்

காலங்கிரீற் கலந்துடனாகாசம்
மாலங்கிரீசன் பரமசதாசிவன்
மேலஞ்சுசென்று விரவவல்லார்க்குக்
காலஞர் லை கனவிலுமில்லையே.

அவஸ்துபாவன.

சகலாவஸ்துதேகலாவஸ்தை, சுத்தாவஸ்தை ஆகந்.

சகலாவஸ்தையாவது, சாக்கிரத்தில் கருவிகரணதிகளுடன் கூடி அந்தக்கர வங்களுக்கு நினைவாயிருக்கும்.

கேவலாவஸ்தையோவெனில், மூலாதாரத்தைப் பற்றி ஆணவம்மேலிட்டு ஒன்றுந்தெரியாமல் கிடக்கை.

சுத்தாவஸ்தையோ, சகலாவஸ்தையில் கருவிகரண திகளுடன்கூடி நின்று அலைரீரல் பிறவாமை கேவலாவஸ்தையில் ஆணவக்கிடையில் அறிபாமை பிறவாமலும் ஆசாரியனுக்கரகந்தி னாலே இவையிரண்டிலும் பற்றாமல் சுற்றத்தோடே கிடப்பிற்சை.

நாங்குளாவன,

ராஜஸம், தாமஸம், ஸாத்வீகம் ஆக ந.

ராஜஸமானது - அத்தி, களிப்புற்றிருத்தல், அசங்காரம், போகம், அததசேதம். இடும்பை, களித்தி, கொடை தருதலாம்.

தாமஸமானது - நித்திரை களவு, கள்ளுண்ணல், சோம்பு, வெட்டி, சிரிப்பு இவைகளாம்.

ஸாத்வீகமோவெனில் - கொல்லாமை, பொய்யாமை, அருவருக்கை, பொறையுடைமை விரதமுடைமை, அடக்கமுடைமை, யாவரையும் இகழாதொழித்தலாம்.

இவைகளில்

ஒவ்வொன்றுக்கும் மும்மூன்றுதனங்கள் காண்க.

தாமஸராஜஸம், தாமஸதாமஸம், தாமஸஸாத்வீகம், தாமஸகுணவிரிவே, ஸாத்வீகதாமஸம், ஸாத்வீகராஜஸம்.

ஸாத்வீகஸாத்வீகமாம். ஸாத்வீககுணவிரிவே, ராஜஸ
தாமஸம், ராஜஸஸாத்வீகம், ராஜஸராஜஸம். ராஜஸகு
ணவிரிவே.

மலங்குர வளம்.

ஆணவம், மாயை, காமியம் ஆக -௩ இவைகளில்

ஆணவமானது, ஆத்மாவின் அறிவைமறந்துயான்
எனதென்றும், அறியாமையெவையுமபிறப்பித்து. தன்னு
டமையும் புத்திரமித்திர களத்திராநிகளும், பிரியமாய்
இதிலநாம் மயங்குகிறோமென்று இவனுக்குத் தெரியாமல்
சுகைப்பித்து ஆசையுண்டாகக்கொண்டு தன்னைதென்றி
ருக்கை.

மாயையானது-வேறொருவருடைய சொத்தைத் தன்
னதென்று இடையூறுவிளைவிப்பதும், உபத்திரவிக் யத்
தனிப்பதுமாம்.

காமியமானது-முந்தியஇரண்டு விதத்திற்கு உத்திரு
ப்பதும். இதாதிததினால் புண்ணிப பாவங்களை யுண்டா
க்குவது மாம்.

இதன்றி மகாமாயையென்றும் திரோதானமென்றும்
இரண்டுவித பலமுண்டாம்

மகாமாயையானது-தனுசுரனை புலவ னோபாகங்களைக்
கொடுத்த ஓன்றோடு வொவ்வாமல் புசிப்புகளும்வெவ்வே
றாய் அனாதியாய் ஆத்மமாவுக்கு என்போகந தவிர்ந்தா
லும் இந்தத்தன்மை இரண்டுகாலத்திலும் ஓக்கும்.

ஜீவோற்பத்தி சிந்தாமணி.

௯௭

ஆத்துமாவைத் தன்னிடத்திலும் இளைப்பாற்றிக்கிடத்த இடங்கொடுத்து பின்பு ஜனங்களுக்குப் பத்தியா யிருக்கும்.

திரோதானமானது சேவ சத்தியினது பதவியைத் திரோபாதவித்தது. ஆத்துமாக்களுக்குப் புண்ணிய பாவங்களேமட்டும புசிப்பிதது சிவசத்தியுடனே கூட்டும்.

நெய்யுமுண்டாவன.

அர்த்தாஷ்டனை, புத்திரேஷ்டனை, லோகேஷ்டனை ஆக-௩.

இவை தன்னை யடைந்தானென்பதாம்

வியாதியாவன.

வாதம், பித்தம், சிலேத்துமம் ஆக-௩.

இவைகளில் வாதமானது, வாயிலுற்பத்தியாகிப் பிராணவாயு பிரசண்டமாய் அக்கினியும், அப்புங் கலங்கில் வாதமாம்.

அக்கினி திசையில் வாயுகளும், ஆகாரத்தைப்பற்றி மிகவும் அசரித்து இந்நயகமலத்தை யூனறில் பித்தமாம்.

அப்பு, வாயு, தேயு இம்முன்றும் உடலில் கலவாமல் கலங்கில் சிலேத்துமம்.

ரோங்குளாவன.

ஸ்தூலம், சூக்குமம், காரணம் ஆக-௩.

இவைகளில் ஸ்தூல தேகமானது, ஆதி பிருதிவிபி னால் சமைந்த உடல், சூக்கும தேகமானது ஞானேந்திரியம் னு, கண்மேந்திரியம்-ஓ, அந்தக்கரணம்-ச, பிராணவாயு-க ஆக-கரு-ம் கூடியது.

இவ்விரண்டு தேகமும் பற்றற்று நிற்பது காரண தேகமாம். ஆக-தத்துவம்-சூசு-ம் சரி.

ஆத்மாவுக்கு ஆதாரம்.

இந்தச் சரீரத்தில் ஆத்மாவுக்கு ஆதாரமான கருவிகள் எவையெனில்; வலதுசரப, இடதுசரம், நாபி, கண்மூக்கு, செவி, உச்சி இந்த ஏழிடங்களிலும ஆத்மாவானது ஒன்றைவிட்டு ஒன்றில் மாரிமாரி வியாபித்திருப்பதற்குத் துலமாகிய உடம்பையே மார்க்கமாகக்கொண்டு உலர்வருகின்றது

தேவதைகள்

வலது சரத்திற்கு தேவதை	பூரியன்
இடது சரத்திற்கு தேவதை	சந்திரன்
உபபிற்ரு தேவதை	மகேசுரன்
நாபிக்கு தேவதை	விஷ்ணு
கண்களுக்கு தேவதை	ருத்திரன்
மூக்கிற்கு தேவதை	பிரமன்
காதுகளுக்கு தேவதை	சதாசிவன்
உச்சிக்கு தேவதை	பரமசிவன்

இதற்குப் பிரமாணம்.

திருநந்திரம்.

புரப்பதுமுப்பதுமுப்பத்தவருஞ்
சொப்பமுதனிடையே கோயிலிலவாழ்பவர்
சொப்பமுதனிடையே கோயிலினைநததயின்
பூக்கவவரும் ஓடெடுத்தாரே.

ஓவோற்பத்தி சிந்தாமணி.

கூக

சுந்திரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

தேவாரம் திருக்கண்ணீர் சீசுவார்.

தானெழும்பிநீண்டா சமுக்குடைபதிக்குநாதன்
வாணிபர்தொண் ணூற்றாறு வருமிசமயக்கஞ்செய்ய
பேணியபதிக்குணின் னு டிரியும்போதறியமாட்டேன்
சேணுயர்மாடமோங்குந் திருக்கணம் சீரத்தாளானே.

அபையடக்கம்,

தத்துவநதொண் ணூற்றாறுந் தாழ்விலாவாயுபத்தும்
மெத்தெனநாடிபத்தும் மெய்யுள்ளோ ஆறநாரஞ்
சுத்தமாங்கரணநாங்குந் தோற்றமண்டலங்கள்மூன்றும்
இத்தனைபறியவல்லா நிறையவராகுந்தானே.

திருநந்திதேவர்

ஆதிதிருவள்ளு வநாயனாகியதிருமூலதேவருக்கு

உபதேசித்தருளிய

சித்தாந்தமும் வேதாந்தமுங்கடந்த

நாநாநீநமுடிவான

அமுர்த்தபஞ்சாட்சர அருவிலையென் னும்

ஓவோற்பத்திசிந்தாமணியும்

நூலாவதிகையும்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

ஞானகீட்டவன்.

இகபரங்கரிலே யாவரொருவர்க்கு முன்செய்த தவ
த்தினால் ஞானத்தில் விருப்புற்றுச், சற்குருநாதன்சேவை
கிடைத்து, மோட்சம்பெறப் பரிபக்குவம் வந்தவிடத்து
வேதாந்த தெரிசனவிளக்கமே சூரியப்பிரகாச விளங்கமா
யிருக்கும், ஆகையால் வேதாந்த தெரிசனமே யுண்மை
யெனவறிக.

இனி வேதாந்த தெரிசனஞ் செய்வதெப்படியென்
றால்? நான்குவேதமே முப்பத்திரண்டு உபநிடதமாயும்
நான்கு வாக்கியமாயும், ஆறுசாஸ்திரமாயும், இன்னும்
அநேக சாகோப சாகைகளாய் விரிந்திருந்தாலும் இவை
யிரண்டுவகையா யிருக்கும்.

அவையாதெனில்? அற்பகருதிவாக்கியமென்றும், பிர
பலகருதி வாக்கியமென்றுமாம்.

இவற்றுள் அற்ப கருதிவாக்கியம் கன்மகாண்டத்
தைச்சொல்லும், பிரபல கருதிவாக்கியம் ஞானகாண்டத்
தைச்சொல்லும். இந்த ஞானகாண்டத்தைச் சொல்லா
நின்ற பிரபல கருதிவாக்கியத்தை மகாவாக்கியமென்று
சொல்லப்படும்.

அவ்வாக்கியவிபரம் யாதெனில்:—நான்குவர்னமும், மூன்றுபதமும், மூன்று பதார்த்தமும், மூன்றிலக்கணையுமாய் விளங்கும்.

வர்ணம் நான்காவன-சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், ஆனந்தம்.

பதம் மூன்றாவன-தற்பதம், தொம்பதம், அசிபதம்.

பதார்த்தம் மூன்றாவன-அது, நீ, ஆனாய் என்பனவாம்.

இதில் அது என்றது பரம். நீ என்றது சீவன். ஆனாய் என்றது (ஐக்கியப்பொருளாகிய) சிவம்.

இலக்கணை வாக்கியம் மூன்றாவன-விட்டலக்கணை சம்சர்க்கவாக்கியம். விடாதலக்கணை - விதிட்ட வாக்கியம். விட்டு விடாதலக்கணை அசண்டவாக்கியம்.

இப்படி விளங்கிய வேதாந்தத்துக்குத் தத்துவம் உபநிஷத் இருபத்தெட்டே அபரோட்சமாகிய காரிய உபநிஷத் பரோட்சமாகிய காரணஉபநிஷத் - எ. அவததை கூ. அபிரமாணி - கூ. முக்கியம், லட்சியம் - உ. கத்தம்-உ.

இவைகள் விளங்கவேண்டுமானால் கிரவண, மான, சித்தி, நிபாரசனத்தினால் விளங்கவேண்டும்.

இவை மாவது - முன் சொன்ன வேதாந்தப் பொருளைப் புருஷாதன் பஞ்சவனுக்குச் சொல்லக் கேட்டாது.

மன்னமாவது-அதைச் சீடன் சதா சிந்திப்பது.

நிநிந்திபாரசனமாவது சிநிந்திப்படியே அறிவது. இவைகளைத் தத்துவமெதிரிசனமாம்.

இனி முன்சொன்ன வேதாந்தத்தத்துவம்

இருபத்தேட்டாவன.

சகலவடிவமான அசித்துருவ தத்துவம்-உச. நிட்
களவடிவமான சித்துருவதத்துவம் ச. இதில், தோத்தி
ரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்ஙுவை, ஆக்கிராணம் ஆகிய
ஞானேந்திரியம் று, வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்
தம் ஆகிய கண்மேந்திரியம்-று, ஆக பொறி-ய. இவைக
ளின் விஷயங்களாகிய சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம்,
வசனம், கமனம், ஆகிய ய. மனம், புத்தி, அகங்காரம்,
சித்தம், ஆகிய அந்தக்கரணம்-ச. ஆக அசித்துருவ
தத்துவம் உச. புருடன், காலபரம், விடோமம், பரம் ஆக
சித்துருவ தத்துவம்-ச. ஆ-தத்துவம் இருபத்தேட்டு.

இந்த இருபத்தேட்டு தத்துவமே சுகம், சீவம், பரம்
என மூன்றுபொருளாய் விளங்கும். அதெப்படியெனில்,
உச-தத்துவமும் சுகமாக விளங்கும். புருடன், காலபரம்,
விடோமம், மூன்றும், சீவனாகவிளங்கும். பரம் ஒன்றுமே
சிவமாக விளங்கும். இதே இன்னம் சத்தியம், பரம்,
ஞானம், சீவன் அநந்தம், சராசரம், ஆனந்தம் சகல புவன
மாகவும விளங்கும் இதுவே தத்துவதெரிசனமாம்.

க. இனி தொம்பதசிரவணம்.

முன் தற்பதத்தைச் சொல்லாமல் தொம்பதத்தை
முதற்சொன்ன தெதனாலெனில்,—நீ யென்ற பதார்த்த
மாகிய சீவன் நிர்விகாரியாய்ச், சித்துருவமா யிருந்தும்
அதையறியாமல் சடத்தைத் தானென் றறிந்திருப்பதால்,
இச்சடம் நீயல்லவென்று விஷட்சணப்படுத்திப் போதிப்ப

தற்காக அது நீ ஆனாய் என்ற வாக்கியத்தை நீ அது ஆனாயென்றும், தத்தொமசி யென்ற வாக்கியத்தை தொந்தத்தசியென்றும், அன்வயப்படுத்தி யுரைக்கலாயிற்று.

இனி தொம்பத வுபாதியானது காரிய உபாதியென்றும், சீவ வுபாதியென்றும், ஒவ்வொன்று எவ்வேழு விதமாய் விளங்கும் அஃதெப்படியெனில்,—

முன்சொன்ன சித்துருவதத்துவம் ச-ம் நிற்க, அசித்துருவதத்துவம் உ-ச-ல் பொறிகள் டிசு-ம், தேகம் ஒன்றும் ஆகப்பதினொன்றுஞ்சேர்த்து ஒன்று விஷயங்கள் டி-ம் சேர்த்து ஒன்று அந்தக்கரணம் ச-இவைகளுக்குச் சகாயமாகிய பிராணதி க. ஆக காரிய உபாதி எ.

இந்தக் காரியவுபாதி ஏழுமாகிய தேகம் நீயல்ல. எப்படி நானல்லவெனில்,—என் தனம், என் தானியம், என் புடவை, என்னுடைமையாதி என்பதுபோல; எந்தேகம் என் இந்திரியம், என் பிராணன் என் மனம், என் புத்தி, என் அகங்காரம், என் சித்தம், என்று உன்னுடையப்படுவதால், இவைகளும் அந்தக்கரணங்களின் தொழில்களாகிய ஐயம், துணிவு, அபிமானம், சிந்தனை, ஆகிய இவைகளும் நீயல்ல; ஆயின் நான்யார் என இந்தக் கருபாதிபாகிய மூன்று தேகத்தையும் இது இது எனப் பகுத்தறிந்திருக்கின்ற அறிவாகிய ஆத்மாவே நீ.

இந்த நீ இவ் வேழுபாதியுடன் கூடியிருந்தபோது முக்கியமென்றும், அவ்வுபாதியை நீங்கி யிருந்தபோது வட்சியமென்றும், அதை நானென்றபோது அசுத்தமென்றும் அவ்வுபாதியை நானல்லவென்று கண்டபோது சுத்தமென்றுமாம்.

இவ்வுபாதியாகிய தேகம் நானல்ல வென்றதற்கு வேதபிரமாணம் உண்டோவென்றால் உண்டு. ஆஹா வது.

சம்சர்க்க வாக்கியமென்றும், விட்டலக்கணை யென்றும் இரண்முகிதமாம் இதற்கு அருத்தம்யாது மச்சவீடு கூப்பிடுகிறதென்றும் கங்கை சத்திக்கிறதென்றும் சொன்னால், மச்சவீடுகூப்பிடுமா, கூப்பிடாது; அதற்குள் ஒரு புருஷனிருந்து கூப்பிடுகிறானென்றும்; கங்கை சத்திக்குமா, சத்தியாது; அறன் கரைமேலுள்ள இடர்ச்சேரியிலிருக்கும் மனிதர்களை சத்திக்கிறார்களென்றும் அருத்தங் கொள்வது போல, சடமாகிய தேகம் செய்கையாதி செய்யுமா, செய்யாது; தேகத்திற்குள் ஆத்மாவாகிய நீ யிருந்து சகல செய்வையுஞ் செயனிககிறாயென்பதே.

ஆகையால் நீயும் அப்படியே அறிவதுமல்லாமல், காரியவுபாதித் தன்மையும், உனக்கு உடம்பு ஆன்னியமென்பதையும், உனக்குள்ள முக்கியமும் லட்சியமும் சுத்தாசுத்தமும் சடசாகக வாக்கியத்தினுடைய விட்டலக்கணையும் நா மனுக்கிரகித்தபடி உன் அனுபவத்தைச் சொல்லென? சுவாமீ தேவரீர் நிருவாயமவந்தருளிய சிவணத்தினால் அடியினுக்குக் கேள்வி நன்றாகத் திடமாயிற்றென இதுவே தொம்பத சிவணமென்றறிசு.

உ. இனித்தொம்பதமனனம்.

இனித் தொம்பதமனன மெப்படியெனில்.

முன்சொன்ன காரியவுபாதி ஏழும் ஆத்மாவுக்குத் தூலதேகம், சூக்குமதேகம் காரணதேகம் என மூன்று தேகமாயிருக்கும். அதெப்படி —

ஏழுபாதியுடன் கூடிநின்றவிடமேதூலதேகம், இதில் தேகம் இந்திரியம்-க, ணிடயம்-க ஆ இரண்பொதியும்நிற்க மனதி-ச-ம் பிராணதிவாயுக்கள்:க-ம் ஆக ஐந்து வுபாதியுடன் கூடிநின்றவிடம் சூக்குமதேகம் இதில்மனதி-ச, உபாதியும்நிற்க பிராணதி வாயுக்களாகிய ஒருபாதியுடன் கூடி முன்சொன்ன வுபாதியாவுந் திரண்டு ஒன்றுயொடுங்கி மூலப்பிரகிருதிபாய் நின்றவிடமகாரணதேகம்ஆகிய இந்த மூன்றுதேகமே சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி என்னும் மூன்றவந்தையாம். அல்தெப்படி —

ஏழுபாதியோடுங்கூடி நின்ற தூலதேகமே சாக்கிரம், இதை நானென் றபிரமாணித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமான நாமம் விசுவனென்றறி.

இனி ஐநதுபாதியுடன் கூடி நின்ற சூக்குமதேகமே சொப்பனம் இது, சொப்பனத்தை நானென் றபிரமாணித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமானநாமம் தைசதனென்றறி.

இனி பிராணபாயுவாகிய ஒருபாதியுடன் கூடி நின்ற மூலப்பிரகிருதிபாண காரணதேகமே சுழுத்தி. இதை நானென் றபிரமாணித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமான நாமம் சிவானந்தனென்றறி.

இந்த மூன்று தேகமான மூன்றவத்தையும் சீவனுடைய முக்கியார்த்தமாகையால், மூன்றுதேகமான மூன்றவத்தையும் நீ யல்ல; எப்படி நானல்ல.

இந்த ஏழுபாதியுடன்கூடிநின்ற தூலதேகம் சாக்கிரமென்றும்; இந்தச் சாக்கிரம் சொப்பனத்தி லழிகின்ற தென்றும் உன்னுலறியப்படுவதால், இது நீ யல்ல; இதில் அபிமானநாமமும் உனக்கில்லை.

இனி ஐந்து உபாதியுடன்கூடிநின்ற சூக்குமதேகம் சொப்பனமென்றும் இந்தச் சொப்பனம் சுழுத்தியில் அபியுமென்றும், உன்னு லறியப்படுவதால், இதுவும் நீ யல்ல இதில் அபிமானநாமமும் உனக்கில்லை.

இனி பிராணவாயுவாகிய ஒருபாதியுடன் கூடிநின்ற மூலப்பிரகிருதியான காரணதேகம் சுழுத்தி யென்றும் இந்தச்சுழுத்தி ஏதுந் தெரியவில்லையென் றழிந்துபோன தும், உன்னுலறியப்படுவதால் இதுவும் நீ யல்ல இதில் அபிமானநாமமும் உனக்கில்லை.

இந்த மூன்றவத்தை பாகிய மூன்றுதேகமும் நானல்ல வெனில், பின்னை நான்ருன் யாரென.

இந்த மூன்றவத்தையின விரிவொடுக்கங்களையறிந்து சாட்சி பாயிருக்கின்ற சைதன்யியமான அறிவே ஆத்ம சொ ரூபமென்கின்ற நீ,

இந்த ஆத்மசொரூபம் உபாதி, தேகம், அவத்தை மு தலிய தூயசலலாம் விட்டு மேலாக விளங்கிக்கொண்டி.

ருப்பதால் முன்கொண்டிருந்த அபிமானநாமங்களை விட்டுத், துரியமென்னும் நாமத்தைப் பொருந்திச் சுத்ததொம்பதார்த்தமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

ஆகையால் இந்தத்துரியசொருபமே நீயென்னும்ஆத்மசொருபம். இதையேன்மனத்திற்றறித்து அனுபவித்திரு.

இப்படி மனத்திற் றிடமாகத்தரிப்பதே தொம்பதமனம்.

௩. இனித் தொம்பதநிதித்தியாசனம்பாது.

சுவானுபூதியிற் காட்சிப்படுத்துவதே,

சுவானுபூதியென்ப தென்ன.

உன் அனுபவத்திலே நீசண்டிருந்ததெளிவை நீசெய்வதே சுவானுபூதி.

ஆகையால் முன்னென்ன தத்துவரூபம், உபாதித்தன்மை, அவத்தையிலைகள்; அபிமானநாமங்கள், முதலிய யாவும். கண்டுகழன்று துரிசற்று மேலான துரியசொருபத்தரிசன்மும் உனக்கு நாம் அனுக்கரகித்தபடி சிவணத்திற் புலப்பட்டுக்கேட்டுத் திடப்படத் தரித்திருப்பதைச் சொல்லென.

நீடில் அனுபவங்கூறல.

சுவாமி! தேவிர்திருவாய்மலர்ந்தருளிய கருணையால் அடியேனுக்குப் புகழரத்தில் ஆணியறைநாற் போல தொம்பதலட்ச நாமனைத் தும, நன்றியுயிர்நீதேன்! ஆஹம் படியென?

ஏழுபாதியுடன் அத்தூலதேகத்திலிருந்து புருடன் விடையாதிபோகங்களை அனுபவிப்பது சாக்கிரமென்றும், இதில் அபிமானிவிசுவனென்றும், இரதச்சாக்கிரம் சொப்பனத்தில் அழிந்ததென்றும்; இனி ஐந்தாடபாதியுடன் கூடிச் சூக்குமதேகத்திலிருந்து விஷப்பீபாசங்களை யனுபவிப்பதாகப் புருடன்பாவிப்பது ரொடபனமென்றும், இதற்கபிமானி ஐதசதனென்றும், ஆந்தச்சொப்பனம் சுழுத்தியிலழ்ந்ததென்றும்; இனி ஒரு உபாதி யான பிராணவாயு ஒன்றுடன் கூடின காபணதேகத்திலிருந்து புருஷன் கருவி காரணங்களே நாமிலலாமல் எல்லாமொடுங்கிப்போய், எதுந்தெரியாமல் இருளா யிருந்ததைச் சுழுத்தி யென்றும், இதற்கபிமானி பிராஞ்ஞனென்றும்; இந்த அறியாமையான சுழுத்தி அறிவினிடத்தில் அழிந்ததும், இந்த அறியாமையென்னுஞ் சுழுத்தி யிருளைக்கெடுத்து அறிவாய் என்று தொம்பத சுத்தார்த்தமான நுரியத்தை என்வடி வெனவுடகண்டேன்

இப்படிக்கண்ட சொருபம் எப்படி யிருந்ததெனில்? அறிவேவடிவாகியும்; ஞானப்பிரகாசமாகியும், தனக்குமுதல் நடு இறுதி பங்குபென்பதில்லாமல்; சர்வபுவன சாசரமும் தன்னிடத்திற்கேற்றேற்றியும், விளங்கியும், ஒடுங்கியும், வருவதாய், அதுற்குச்சாட்சியுடைய விளங்கிய அறிவாகிய என்வடிவையுடையதல்லாமல்பாலக் கண்டேன்.

தேவரீர் நருணகடா ஷந்தினை லீலிவன்முத்தனாலைன் முப்பொறிப்புகளானமனம், வாஞ்சுக் காயத்தினால்

வரப்பட்ட காமாதி எண்வகைவிகாரங்களும் அறுத்தேன்
நிர்விகாரியுமானேன், ஈடேறினேன் என்ற சீடனைமீராக்கி,

வாராய் சீடனே, உனக்கு ஆதமபோதம் நன்றாக
விளங்கப்பெற்றாய், ஆகையால் தேகாந்தமளவும் இங்கிலை
பைப் பிரியாதே என்றனர்.

சுவாமி தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தால் ஆத்மமீபா
தம்பெற்றுச் சீவன்முத்தனானதுமீபால்; இகற்கு மேலான
பரபோதமும்பெற்றுப் பரமுத்தனாகுமபடி தேவரீர் திரு
வாய்மலர்ந்தருளி நிரட்சிக்க மீவண்டுமென்று சீடன் விண்
ணப்பஞ்செய்யக் குருநாதன் அருளிச்செய்கின்றார்.

இவர்த் தற்பத சிரவணம்.

அஃதாவது முன்சொன்ன தொம்பதப்பொருளுக்கு
எழு உபாதியுண்டானதுமீபால்த் தற்பதப்பொருளுக்கு
எழுஉபாதி யுண்டாய் விளங்கும் அஃதெனவெனில்.

முன்சொன்ன தத்துவார்ப்படி புருடன், காலபரம், வி
யோமம் என்று சொல்லப்பட்ட மூவகை அறிவுருவான
சீவதுரியம் பரனுங் குடலாக எழு உபாதியாய் விளங்கும்.

அதன விவரம்

சர்வஞ்ஞன், சர்வகாரணன். சர்வேந்திரியாமி, சர்வே
சுவரன், சர்வசிநுட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரம் என
எழாம்.

இப்படி எழுவகைப்பட்ட உபாதிநாமம் ஆத்துமதுரி
யத்துக்கு எப்படி யனுபவமெனில் சர்வேந்திரியங்குளினு

டைய செயலையுந்தானறிந்து கொண்டிருப்பதால் சர்வஞ்ஞானென்றும், சர்வேந்திரியங்களு மழிந்தவிடத்தும் தான அழிவற்று நித்தியனாயிருப்பதால் சர்வகாரணனென்றும். சர்வேந்திரியங்களிலும் உள்வீடாயிருப்பதால் சர்வேந்திரியாமியென்றும், சர்வேந்திரி பங்களுக்கும் மேலான அதிபதியாயிருப்பதால் சர்வேகாரனென்றும், சர்வேந்திரிய சாஸிரபஞ்சங்களையும் தான் தோற்றுவிப்பதால் சர்வசிருஷ்டியென்றும், சர்வேந்திரியாதி னையும் தானபரிபாலனம்பண்ணுவதால் சர்வதிதியென்றும், சர்வேந்திரியாதிசனும் தனாகுள்ளோ பொருங்கலால் சர்வ சங்காரனென்றும் நாமந்தரித்தது,

அப்படியானால் சகல துரிகசுகருமற்றுச் சத்தமான துரியததுக்கு இவ்வேழு உபாதி நாமங்கள் வருவானேனெனில் சர்வேந்திரிய சர்வ சராசரங்களும் தனனிடத்திலே தானறி விளங்கி ஒடுங்கலாலும் அவைகள் தனக்கனையமெனக் கண்டு சாட்சிமாத்திரமாயிருப்பதாலும் ஆத்ம துரியத்துக்கு ஒவ்வொரு தூடணமுண்டாய் உபாதி நாமங்களே பபொருந்திய பரனுக்கு உடலாச்சுதெனவறிக.

இப்படியான எழு உபாதியும் அதுவென்கின்ற பரசொருபமல்ல. ஆனால் பரசொருப மெதுவெனில்,

இந்த எழு உபாதியும் யாதொரு சைதன்யத்திலே கண்டு அளவிடப்படுகின்றதோ அதுவே பரசொருபம்

அந்தப் பரம் அவ் வுபாதியுடனே சம்பந்தித்தபோது முக்கியமென்றும், அவ்வுபாதியைத் தவிர்த்துநின்றபோது

லட்சியமென்றும், அவ்வுபாதியை நானென்றபிமானித்த போது அசுத்தமென்றா, அவ்வுபாதியைக்கடந்து பின்ற போது சுத்தமென்றொரு சொல்லப்படும்

இப்படியிருந்தாலும், சீவபரனுக்கு உபாதிவேறுபட்டதும்பால சீவனாகும் பரனாகும் வேறுபாடின்றி, ன்ரு கவையிருக்கும். இதற்கு சீவநபிராமண முண்டோவெனில் உண்டு.

ஆல்தாவது, விசிட்ட வாநகியம் விடாதலக்கணை அதற்கு அந்தகம்பாடுகளில் ஒருசிவப்புக்குதிரையும்வெள்ளைப்பசுவும்கண்டாயா! என்று எதிரிட்ட ஒருவனைக்கேட்க, அவன் வெள்ளை நிற்கின்றது, சிவப்புப் போகின்றது என, அச்சத்தால் வெள்ளைப்பசு நிற்கின்றது, சிவப்புக்கு திரைபோகின்றது எனநிறமுடபாவும குதிரையும் ஒன்றாயிருப்பதுபோல, சீவனும் பரனும் ஒன்றெனவறிதலேயருத்தமாம்.

ஆகையால், கிரணவுபாதித்தன்மையும், பரனுக்குண்டான முக்கியமும், சுந்தாகத்தமும், பரனும், சீவனும், ஒன்றென்பதும், விசிட்டவாக்கியத்தினுடைய விடாதலக்கணைக் கருத்தமும், உனக்குநாம அனுக்கிரகத்தபிரகாரம் உன அனுபவத்தைச் சொல்லென.

சுவாமீ! தேவரீர திருவாய்மலர்ந்தருளியதால் சிவவணத்திலே நன்குகூடி திடமாயிற்று.

௫, இனித்தற்பதமனனம்.

அஃதாவது, முன்காரியவுபாதி யேழும் மூன்றவத் தையானதுபோல, காரணவுபாதி யேழும் மூன்றவத்தை யாயிருக்கும்,

அதெப்படியெனில்? சர்வக்ஞன், சர்வகாரான், சர்வேந்திரியாமி, சர்வேசுரன், சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரன் என்னும் ஏழுபாதியுடன் சம்பந்தித்த புருடன் பரசாக்கிரமெனவிளங்கும். இந்தப்பரசாக்கிரத்தைநானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமான நாமம் விராட்டென்றறிக.

இனி பரசொப்பனமாவது? இத்தவழுஉ பாதியில் நான்கு உபாதியும் நிற்க சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரம், என்றமூன்றுஉபாதியுடன் சம்பந்தித்த காலபரம் பரசொப்பனமெனவிளங்கும்; இந்தப் பரசொப்பனத்தை நானென்றபிமானித்தபரனுக்கு அபிமானநாமம் இரணியகர்ப்பெனென்றறிக,

இனி பரசமுத்தியாவது? இத்தமூன்று உபாதியில் இரண்டு உபாதியும்நிற்க, சர்வசங்காரமாகிய ஒரு உபாதியுடன் சம்பந்தித்துநின்ற வியோமம் பரசமுத்தியெனவிளங்கும். இந்தப்பரசமுத்தியை நானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் அவ்வியாகிர்தனென்றறிக.

ஆகையால் இத்தமூன்றவத்தையும், மூன்றபிமானநாமமும், பரனுக்கு முக்கியமும், அசுத்தமுமாம் ஆகையால் பரசொருபம் அல்ல.

இனி பரசொரூபம் யாதெனில்? இந்தமூன்றவத்தை பையுங்கண்டு கழன்று மேலாய் நின்று விளங்கிய சுத்த அறிவானதே, அதுவென்ற பரசொரூபம்.

அதெப்படி யெனில்? ஏழு உபாதியுடன் சம்பந்தித் துவிளங்கிய புருடன் பரசாக்கிரம், இந்தப்பரசாக்கிரம் பரசொப்பனத்தி லழியுமென்று உன்னுலறியப்படுவதால் பரசாக்கிரம் பரசொரூபமல்ல. இதில் அபிமான நாமமும் பரத்துக்கில்லை.

இனி மூன்று உபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய காலபரம் பரசொப்பனம், இந்தப் பரசொப்பனம் பரசுமூத்தியில் அழியுமென்று உன்னால் அறியப்படுவதால் பரசொப்பனம் பரசொரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் பரத்துக்கில்லை யென்றறிக.

இனி ஒருபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய வியோமம் பரசுமூத்தியென்றும், இது அறிவிநந்துநின்றது தூரி யாதீதமென்றும், உன்னுலறியப்படுவதால் இப்பரசுமூத்தியும் பரவுடலேதவிரப் பரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் பரத்துக்கில்லை யென்றறிக

இவையாவும் பரூபமல்லவாயின் இனிப் பரூபந்தான் யாதெனில்?

இந்தமூன்றவத்தையுங்கண்டுகழன்று மேலாய்நின்று விளங்கியலட்சியம் சுத்தமான பரதூரியமே அதுவென்கிற பரசொரூபம் இந்தப் பரசொரூபத்தை மனதில் திடப்படுத்தரிதது அனுபவித்திரு.

௧-இனித் தற்பத்தித்தியாசனம்.

அதாவது முனசொன்ன உபாதிததனமையும், அவததைலைகளும், அபிமானநாமமும், இவையெல்லாங்கண்மெழுந்துதரிசற்று மேலானபரதூரியதரிசனம் உனக்குசிரவணத்திலே கேள்விபபட்டு மனதில் தரிப்பதாக நாம உளக்கு அனுககிரகமபண்ணிப்படி உனமனதில் திடப்படத்தரித்ததைச் சொல்லென.

சுவாமி? தேவரீர திருவாயமலாந்தருளியதால், புடமவைத்தபொன்னுககு மாறேற்றியதுபோல அடியேனுககு மனதில் திடமாகத்தரித்தது

அதாவது, பரவுபாதியேழுமசம்பந்திதது விளங்கிய புருடன் பரசாக்கிரமென்றும், இந்தப் பரசாசகிரத்தை அபிமாணித்தபரனுககு அபிமானநாமம் விராட்டென்றும் கண்டேன இந்தப்பரசாகிரம பரசொப்பனத்திலஅழிந்ததுங்கண்டேன. இதில் அபிமானநாமம் பரததுக்கிலையென்பதுங்கண்டேன

இனி மூன்று உபாதிசம்பந்திததுவிளங்கிய காலபரம்பரசொப்பன மென்றும், இந்தச் சொப்பனத்தை அபிமாணித்தபரனுககு அபிமானநாமம் இரணியகாப்பெனப்பதுங்கண்டேன இந்தப் பரசொப்பனம் பரகமுத்தியில் அழிந்ததுங்கண்டேன, இதில் அபிமானநாமம் பரததுக்கிலையென்பதுங்கண்டேன.

இனி ஒரு உபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய வியோ மப்பரசுமுத்தி யென்றும், இந்தப் பரசுமுத்தியை அபிமானித்த பரனுக்கு அபிமான நாமம் அவ்வியாகிருத னென்றுங் கண்டேன். இந்தப்பரசுமுத்தி பரதுரியத்தில் அழிந்ததுங்கண்டேன். இதில் அபிமானநாமம் பரததுக்கில்லையென்பதுங் கண்டேன்.

இனி இந்தப்பரசுமுத்தியான விடையாமத்தை யிதுவெனக் கண்டேன். கண்டுமீமலாய்நின்று சர்வமுநதன்மயமாய் த்தன ரகன்னியில்லாமல் எல்லாந்தானாக விளங்கியோக்கு வரவினறி உள் ளும்புறம்புநதானாகிநின்ற பரதுரியமான பரருபததை அடியேன் உள்ளங்கைரத்தம்போலக்கண்டேன். சுவாமியினதுகருபால் பரமுததானேன் என, ஆகையால் உனக்குப்பரபோதம் நன்றாக விளங்கிறென்றறி

சுவாமி? தொம்பத சுத்தார்த்தமான விவதுரியததையும் தற்பத சுத்தார்த்தமான பரதுரியததையும், அறிந்தேன். இனியிதற்குமீமலான சிவதுரியததையும் தரிசிப்பித்துச் சிவானுபவப்பேறு பெறுமபடி கிருபை செய்ய வேண்டுமென்று சீடன் விண்ணப்பஞ் செய்ய, குருநாதன் அருளிச்செய்கின்றார்.

எ-இனி அசிபதசிரவணம்

அஃதாவது, முன்சொன்ன தற்பத சுத்தமானபரன் பரிபூரணமாகவும், எல்லாந்தானாகவும்விளங்கினாலும், அநதப்பரனுக்கு ஒருவாசனமீதாஷமஉண்டு, அதுயாதெனில்-

எல்லாந்தானாக விளங்குகின்றோ மென்னும் கொள்கையினாலும், ஆனாய் என்ற சிவத்துக்குத்தான் மூன்றுதேகமாய் அவதவதக்குறிகளைக்கொண்டு நிற்கையாலும், பரனுக்கு இந்தவாசனாதோஷம் உண்டென்றறி.

ஆகையால் இந்தத்தற்பதசத்தமான பரம்பொருளானது அசிபதப்பொருளான ஆனாய் என்ற சிவத்துக்குமூன்றுதேகமாய், மூன்றவத்தையாய் விளங்கும்.

அதெப்படியெனில், பரம், விசுவக்கிராசம், உபசார்தம் என மூன்றுவிதமாய் விளங்கும்; ஆகையால் இந்தமூன்றும் சிவசொரூபமல்ல வெனவறிக

அ-இனி அசிபதமனனம்.

அதாவது, முன்சொன்னதொம்பதத்துக்கும், தற்பதத்துக்கும், மூன்றவத்தைகள் உண்டானதுபோல, அசிபதத்துக்கும் மூன்றவத்தைகள் உண்டாய்விளங்கும்.

அதெப்படியெனில்? காண்பானும், காட்சிப்படுகின்ற சர்வசராசரப் பிரபஞ்சமும், தானையாகிப் பரிபூரணித்து விளங்கியபரனே சிவசாக்கிரம். இந்தச்சிவசாக்கிரத்தைத் தானென்று அபிமானித்துவிளங்கிய சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் சிற்சொலிதை யென்றறிக.

இனிச் சிவசொப்பனம் யாதெனில், முன்சொன்ன சிவசாக்கிரமானபரன் சத்த,பரிசு,ரூப,ரச, கந்தமென்னும்

ஐவகைப்பொருளால் சமைவதான சகலசகத்தையும்விழுங்கித்தானேசகரூபமாய்ச் சூரியனும்பிரபையும்போலவும், மனியும் ஒளியும்போலவும், பண்ணும்இசையும்போலவும் அன்னியமறநின்ற விசுவக்கிராசமே சிவசொப்பன்ம்; இந்தச் சிவசொப்பனத்தைத்தானென்று அபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பிரசாபத்தியனென வறிக.

இனிச்சிவசுழுத்தி அதாவது, இந்தப்பரன் எல்லாம் தானய்விளங்குகிறோமென்பதைமறந்து, தன்னையுமறந்து, தன்னையுமிறந்து பரமாதீதமாய்ச் சாந்தப்படுவதான உபசாந்தமேசிவசுழுத்தி; இந்த சிவசுழுத்தியை நானென்றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பொற்புவி சாந்தனென்றறிக.

ஆகையால் இந்தமுன்றவத்தையும் சிவரூபமல்ல, ஆனால்சிவரூபம்யாதெனில், சர்வபரிபூரணமானபரம்சிவசாக் கிரமென்றும், இந்தச்சிவசாக்கிரம்சிவசொப்பனத்திலழியுமென்றும், உன்னால் அறியப்படுவதால் சிவசாக்கிரம் சிவரூபமல்லஇதில் அபிமானநாமமும்சிவத்துக்கில்லையென்றறிக.

இனிபரன் விசுவக்கிராசம் பண்ணியதே சிவசொப்பனமென்றும், இந்தச்சிவசொப்பன்ம் சிவசுழுத்தியி லுழியுமென்றும், உன்னால் அறியப்படுவதால், சிவசொப்பனமும சிவரூபமுமல்ல, இதில் அபிமானநாமமும் சிவத்துக்கில்லையென்றறிக.

இனி உபசாந்தம் சிவசுழுத்தியென்றும், இந்தச்சிவசுழுத்தி சிவதூரியத்திலுழியுமென்றும் நீ அறிவதால் சிவசு

மூத்தியும் சிவரூபமல்ல. இதில் அபிமான நாமமும் சிவத் துக்கில்லையென்ப தறிக.

இவைகளும் சிவரூபமல்ல வெனில் இனிச் சிவரூபந் தான் யாது?

இந்த மூன்றவத்தையுங் கண்டு கழன்று மேலான அறிவென்னுந் சிவதுரியமே சுயம்பிரகாசமான குருபாத மென்ற சிவரூபம்.

ஆகையால், இந்த அசிபதத்துக்கு வேதப் பிராமண வாக்கியம் அகண்டவாக்கியமென்றும் சோயம் தேவதத்த னென்பதுமே.

இதற்கருத்தம் யாது? தேவதத்தனென்னும் நாமமு டைய ஒருவன் ஒருகாலத்தில், ஒருதேயத்தில். ஒருபட் டணத்தில் கிரகஸ்தனுய்த் தனது கிரியை செய்துகொண் டிருந்தவிடத்திலும்; பின்பு ஒருகாலத்தில், ஒருதேயத்தில் ஒருபட்டணத்தில், சதுரங்கபலமுஞ் சேவிக்க, அதிகபிர தாபத்துடன் இராசாவாயிருந்தவிடத்திலும்; பின்பு ஒரு காலத்தில் ஒருதேயத்தில், ஒருபட்டணத்தில் சர்வசங்க பரித்தியாகம பண்ணிக்கொண்டு, தண்டிகமண்டலத்துட ன், சந்நியாசியாயிருந்த விடத்திலும்; அங்கங்கே கண்ட அடையாளங்களைப் பார்த்தறியும்போது, முன்கிரகஸ்த னாயிருந்தவனும், பின் இராசாவாயிருந்தவனும், பின்புசந் நியாசியாயிருந்தவனும், ஒரு தேவதத்தன்போல், தற்பிர காசமாய்வினங்கிய பிரமம், அசித்துருவமான காரியஉபா னையைப் பொருந்தியவிடத்துக் கிஞ்சிக்குணாகியும், உபாதி

நாமத்தை அபிமானித்துக்கொண்டு சீவனாகியும் அதற்கு மேற்பட்டுச் சீவதூரியமாகியும் பின்பு சித்துருவமான காரண உபாதியைப் பொருந்திய விடத்துச் சர்வஞ்ஞானகி, உபாதிநாமத்தை அபிமானித்துக்கொண்டு, பரனாகியும், அதற்குமேற்பட்டுப் பரதூரியமாகியும், பின்பு இநதப்பரனை அவத்தைகளாகப் பொருந்தியவிடத்து, அவத்தைநாமத்தை அபிமானித்துக்கொண்டு சிவமாகியும் அதற்குமேற்பட்டுச் சிவதூரியமாகியும் சுயம்பிரகாசமான குருபாதமாகியும் விளங்காநின்ற பிரமம் ஒன்றே.

எப்படி? முன்சொன்ன தேவதத்தனுக்கு மூன்று நாலமும், மூன்றுதேயமும், மூன்று பிரபஞ்சமும் விட்டுப் போனவிடத்து ஒருதேவதத்தனை யானது உபாலவே, மூன்று உபாதியும், ஒன்பது அவத்தையும், ஒன்பது அபிமானநாமமும், தோந்தவிடத்தில் சீவதூரியம், பரதூரியம், சிவதூரியம், என்னுமுத்தூரியமுமாய் அந்தமுத்தூரியமென்ன பபடுவதுமிருந்து, சுத்த அறிவாகாரமான பிரமமேயான சிவானுபவத்தைக்கண்டு மனதில் திடப்படத் தரித்திரு.

க. இனி அசிபதறிதித்தியாசனம்:

அதாவது, உனக்குநாம்சொன்னபடி, அசிபதத்தினுடைய அவத்தையிலேகளும், அபிமானநாமக்குறிகளும், அகண்டவாக்கியத் தன்மையும், விட்டுவிடாத லக்கணையும். கண்டு கழன்று மேலான குருபாதமான சிவதூரியமென்

னும் சுயம்பிரகாசதரிசனமும் சீவதூரியமென் னும் சீவனும் பரதூரியமென் னும் பரனும், சிவதூரியமென் னும் சிவமும், ஒருசொருபமேயென்று அகண்டவாக்கியத்தினுல்தேவதத்தனைப்போலக் கண்ட திடமும், நீ சிரவணத்திற்கேட்டு மனதிறற்றித்ததைச் சொல்லென. சீடன்விண்ணப்பஞ்ஞெய்கிறான்.

சர்வபரிபூரணமாய், காண்பானும் காஶியும் தானாய நின்ற பரசொருபத்தைச் சிவசாக்கிரமென்றும், இந்தச் சாக்கிரத்தை நானென்றபிமானித்தசிவத்துக்கு அபிமான நாமம் சிற்சொலிதையென்றுங்கண்டேன். இந்தச்சிவசாக்கிரம் சிவசொப்பனத்தி லழிந்ததுங்கண்டேன்.

இனி முன்சொன்ன சர்வபரிபூரணமான விசுவமென் னும் சகத்தைவிழுங்கித் தான் சகசொருபமாய் நின்றவிசுவக்கிராசத்தைச் சிவசொப்பனமென்றும், இந்தச்சிவசொப்பனத்தை நானென்றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமான நாமம் பிரசாபத்தியனென்றுங் கண்டேன். இந்தச் சிவசொப்பனம் சிவசுழுத்தியில் அழிந்ததுங்கண்டேன்.

இனி சகலலோகமும் சகலசராசரமும் தன் லடியே யெனக்கண்டு விளங்கியபரன், எல்லாம் தன்மயமேயென்பதையும்மறந்து, தன்னையும்மறந்து, தன்னையுமிறந்து, சாரதமான உபசாரதததைச் சிவசுழுத்தியென்றும், இந்தச்சிவசுழுத்தியைத் தானென்றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபி

மானநாமம் பொற்பு விசார்தனென்றுங் கண்டேன். இந்த சிவசுழுத்தி சிவதுரியத்தில் அழிந்ததுங்கண்டேன்.

இனி இந்த மூன்றவத்தையும் கண்டு கழன்றுமேலாய் வின்று தற்பிரகாசமாய் விளங்கிய சிவதுரியமான குரு சொருபத்தையுங் கண்டேன், சீவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம்என்னும முத்துரியமுமாய், இந்த மூன்று துரியமு மிறநது, ஏகவடிவான பிரமசொருபத்தையுங் கண்டேன். சுவாமிகளினது பெருங்கருணையாலே சிவானுபவப்பேறும் பெற்றுச் சிவருபமானேன் என

இனி நீ பெற்ற தற்பிரகாசமான குரு சொருபம எப்படியிருந்ததெனில்?

நிராமயமாய், நிராதாரமாய், சர்வமும் பிரமப்பிரகாச மாய் விளங்குகின்றது என.

ஆகையால் இதுவேசத்தியம், ஞானம்அநந்தம், ஆனந்தம் என்றும், சகசீவபரம்என்றும், விளங்காரின்ற பொரு ளும், இதுவே தொம்பதமும், தொம்பதார்த்தமும், தற் பதமும் தற்பதார்த்தமும், அசிபதமும், அசிபதார்த்த மும், உபாதிபேதமும், அவத்தைநிலைகளும், அபிமானிக ளும் இதற்கு மேற்பட்ட மூன்றுதுரியமுமாய் விளங்கிய பொருளும், தற்பிரகாசமான பிரமமே, சகல வேதாகம புராண சாத்திரங்களும், சட்சமய விகற்பங்களும் அவை களிற் பேதமாயிருந்த பொருளும், இதுவே, இப்படியே யிரு.

நாமங்களினுற் குறிக்கப்படாமல், தற்பிரகாசமாய் விளங்கியது எப்படியிருந்தது, சொல்லென.

இந்தச்சொருபத்தை அடியேன் மனத்தால் எண்ணவும், வாக்காற்சொல்லவும், இடமில்லாம ளிருக்கின்றது. ஆகையால், இதுவே மவுனமுத்திரை யென்பது.

அதெப்படியெனில் மனமும் மனதினாலெண்ணப்படுவதும், வாக்கும் வாக்கினாற்சொல்லப்படுவதும், காயமும் காயத்தினாற் செய்யப்படுவதும், சுத்த அறிவானபிரமமே.

ஆகையால் மனம், வாக்கு, காயம்மூன்றுமிறந்து, வாக்குமனாதீதமாய், தற்பிரகாசமான சொருபமானதே மவுனமுத்திரை; இதுவே மவுனமுத்திரை யென்று கண்டகருத்தையும்விட்டுச் சம்மாயிருந்தபடியே யிருப்பதேமோட்சம் இதுவே நிச்சயார்த்தம் இதுவே வேதாந்தத்தினுண்மை தெளிந்த பிரமதரிசனம்.

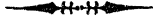
ஞானக்கட்டளை

முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்

தத்வாமிர் தக்கட்டவளா.

அத்வைநுகுத்தேவதாந்த தரிசனம்.

கலிநிலைத்துறை.

அண்ணல்கூறிடுமரியவாரணக்கடலெழுவம்
வண்ணமின்றியவாசாமிகோசரவமிர்தைக்
கண்ணதாயிடக்கரதலமணியெனக்காட்டும்
வண்ணமுள்ளமாவாக்கியமைந்தற்குப்புக்ல்வான். (க)

வன்னாலதாய்வண்பதமுன்றல்துடைத்தாய்த்
தன்னதாய்வடிவதுமித்தானுண்ணியதாய்
முன்னமாமறைமுழுதுமீமாதியுமுடியாச்சீர்
மன்னுமாப்பொருளுடைமைவாக்கியப்பெயராய்

வடிவுதுண்மையுமாப்பொருளுடைமையுமலர்வு
முடிவுமாயிருமையுமறமொழிதருவிரகும்
படியிலாதெழுபழமையுமப்படிபுதுமை
யுடையவாகியவுயர்குறியாறவையுடைத்தாய். (ங)

இறந்தகேள்வியாயிறந்தநற்றரிசனமீதா
யிறந்தவீரமாயெலையிலானந்தஞானமதாய்ச்
சிறந்தகாலதேசந்திசையிறந்திடத்திகழ்ந்து
நிறந்தவெட்டியல்புடைந்துநீள்வாக்கியமினங்கேள். (ச)

கலிவிருத்தம்.

ரித்தமொடுமுத்தரிமலந்திகழ்பரத்தை
யுய்த்தகரமுத்தமணியத்தினிகரொப்ப
மெய்த்திடவெவர்க்குமுணரத்திகழுவிக்குந்
தத்துவமசிதத்வமசிதத்வமசிசத்யம. (ரு)

ஆதலால் மஹாலாக்ஷ்யஞ் சொல்லப்பட்ட ஞானமே ஞானம். அதுவல்லாமற் சொல்லப்பட்ட ஞானங்களெல்லாம் அறியுமிடத்துக்குஞ்ஞானமேயாம். ஆனபடியினாலே சுத்தவேதாந்தஞ் சொல்லப்பட்ட பரிசினை ஆசாரியர் சிஷ்யனுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்.

அஃதெப்படியென்னில், இருக்கு யசர் சாமம் அதர் வணம் என்கிற நான்குவேதங்களும், இரண்டு பிரகாரமாயிருக்கும். அவை எவையென்னில், அற்பசுருதி வாக்யமென்றும் பிரபல சுருதி வாக்யமென்றுமாம் இவற்றில் அற்பசுருதிவாக்யம் கர்மகாண்டத்தைச் சொல்லும். பிரபல சுருதிவாக்யம் அத்யாத்மத்தைச் சொல்லும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தாயிருக்கும். இது நான்கு வாக்யங்களைப் பிரதிபாதிக்கும். அவை யெவையென்னில் “பிரக்ஞானம் பிரமம். அகம்பிரமாஸ்மி, தத்வமசி, அயமாத்மாபிரமம்” என்பனவாம். இந்த நான்கு வாக்யங்களும் ஜீவபராஹிக்கியத்தைச் சொல்லும். இந்த நான்கு வாக்யங்களிலும், தத்வமசிவாக்யம் மகாவாக்யம் மென்று சொல்லப்படும்.

அஃதெப்படியெனில், நான்குவாக்கியத்தினர்த்தமும், இந்த வாக்கியத்தி லிருக்கையினாலும், அவாங் மனோகோசாமா யிருக்கிற வஸ்துவைக் கரதலாமலகம்போலக் காட்டுகையினாலும் இதுமகாவாக்யமென்று சொல்லப்பட்டது இந்த மகாவாக்யந்தான், அவாங் மனோகோசரமா யிருக்கிற வஸ்துவை நான்கு வர்ணத்தாலும் மூன்று பதத்தாலும், மூன்று லட்சணத்தாலுஞ் சொல்லிற்று ஆறு குறியும், எட்டியல்புமா யிருக்குமென்றுஞ்சொல்லிற்று அவை எவை யென்னில், நான்கு வர்ணமாவன. தந்-துவம் அசி-இவைகளாம். மூன்று பதமாவன:—தத்பதம்—துவம்பதம்—அசிபதம்—இவைகளாம். மூன்று லட்சணமாவன:—சீவ-பர-ஐக்கியம்—இவைகளாம் ஆறு குறியாவன வடிவு, துண்மை மாப்பொருளுடமை, நிறைவு, இரண்டறவிளங்கியமுடிவு என்றும் பழமை, என்றும்புதுமையாம். எட்டியல்பாவன கேள்வியிறந்ததாதல், தரிசனமிறந்ததாதல், வீரமிறந்ததாதல், எல்லையிலாத ஆனந்தமுடையதாதல், எல்லையிலாத ஞானமுடையதாதல், கால மிறந்ததாதல், தேசமிறந்ததாதல், திசையிறந்ததாதலாம் இப்படிமகாவாக்கியத்தாற் சொல்லப்பட்டவஸ்து எப்படி விளங்குமெனில், ஆசாரியர் திருவருளினாலே சொல்லுகிற சிரவணம், மனனம், விதித்தியாசனம் என்னு மூன்றுவகையினாலேவிளங்கும் இந்த மூன்றுவகையும் விசாரிக்குமடத்து ஸ்தூலசிரவணதி மூன்றென்றும் சூட்சும சிரவணதி மூன்றென்றும் இரண்டுவிதமாயிருக்கும்.

சிரவணம்.

ஷ் து லசிரவணதி.

இவற்றில், ஸ் து ல சிரவணதிமூன்றாவது, சொல்லப் பட்ட சாஸ்திரங்களை இதுவிதுவென்றுவினாவிப்பகுத்தறிந்து கேள்விப்படுகிறது. சிரவணம், அப்படியே கேள்விபடாநின்ற சப்தாநதங்களெல்லா மனதிலேதரிக்கத் தெளிந்து விளங்குகிறது மனனம் சிரவணத்தினாலே கேள்விபட்டு மனனத்தினாலே தெளிந்து விளங்கி யிருக்கப்பட்ட யாதொரு அறிவுண்டோ, அந்த அறிவுதானாய்நிற்கப்பட்ட நிலை நிதித்தியாசனமாம்

சூட்சுமசிரவணதி.

இஹி சூட்சும சிரவணதி மூன்றென்றதெப்படியெனில், சிரவணமாவது மகா வாக்கியஞ் சொல்லப்பட்ட அது வென்னும் ததபதத்துக்கர்த்தம் பரம்; நீயென்னுந் துவம்பதததுக்கர்த்தம் ஜீவன், ஆனாயென்னும் அசிபதத்துக்கர்த்தம் இரண்டினுடைய ஐக்கியமாயுள்ளபொருளாம். கிரியாபதததுடனே கூட்டிப் போதிககிற முறைமை எப்படியெனில், அது நீயாகின்றாயென்றும், நீ யதுவாகின்றாயென்றும் போதிக்கப்படுதலாம். இந்த வாக்கியம் அந்வயித்துப் போதிப்பானென்னெனில், அது வென்கின்ற தத்பதத்துக்கு உபாதி பரோட்சமென்கிற காரணஉபாதி, நீயென்கின்ற துவம்பதத்துக்கு உபாதி அபரோட்சமென்கின்ற காரியஉபாதி இந்த அபரோட்சமென்கின்ற காரியஉபாதிமுத்திவருகையினாலே துவந்ததசியென்று போதிக்க வே

ண்டிற்று. துவந்ததசிவாக்கியம் போதிக்கிறமுறைமை ஐக
ஜீகபரத்தைவிளக்கும். அஃதெப்படியென்னில், நீ யென்
கிற துவம்பதத்துக்கு உபாதி-எ, அதுவென்கின்ற தத்பத
த்துக்கு உபாதி-எ. இந்த உபாதி-எ-ம் முக்கியம். இந்த
உபாதி யேமுந் தீர்ந்தது லட்சியம். உபாதியை நானெ
ன்றது அசுத்தம். உபாதியை நீங்கினதுசுத்தம். இந்த இர
ண்டு பதங்களுக்கும் லட்சியமான சுத்தார்த்தங்களை ஆன
யென்னும் அசிபதத்திலே ஏகமாய்க்கண்டுவிளங்குகிறதே
சிரவணம். மனனமாவது துவம்பதத்திற் காரியஉபாதி-எ
அவஸ்தை-ஈ-ம் தற்பதத்திற்காரணவுபாதி-எ. அவஸ்தை
ஈ-தரிசித்துநீக்கி, சீவனும்பரனும் அசிபதத்திலே ஐக்கிய
ப்படக்கண்டு, ஏகமானபொருளை மனதிலே தரித்திருக்க
விளங்குகிறது மனனம் நிதித்யாசனமாவது துவம்பதமு
க்கியமான அவஸ்தை மூன்றையும்நீங்கி லட்சியமாய் விள
ங்குகிற சீவனும், தத்பத முக்கியமான அவஸ்தை ஈ-ம்
நீங்கிச் சுத்தமாய் விளங்குகிறபரனும், அசிபதத்திலே ஐக்
கியப்படக்கண்டு, ஏகமாய்விளங்குகிறஸ்வரூபத்தை ஆசா
ரியருடைய திருவருளின் சிரவணத்தினாலேகேள்விப்பட்டு
மனனத்தினாலே தரித்துவிளங்குகிற தத்ஸ்வரூபந் தானாய்
நிற்கப்பட்ட நிலை நிதித்யாசனம்.

துவம்பத முக்கிய சீவவுபாதி.

இப்பால், முன்சொல்லப்பட்ட குட்சுமசிரவனாதி-எ
ன்கிற ஈ-ம் விரித்து விளங்க வருளிச் செய்கிறார். துவம்

பத முக்கியசீவஉபாதிசொல்லுகிறோம். அஃதெப்படியெனில், வேதாந்ததத்துவம் உஅ-ஆம். அவை எவையெனில் ஞானேந்திரியமான சுரோத்ராதி-நு. இவற்றின் விஷயமான சப்தாதி-நு கன்மேந்திரியமான வாக்காதி-நு இவற்றின் விஷயமான வசனாதி-நு. அந்தக்கரணம்-ச, புருஷன், காலபரம், வியோமம், பரம்-ச. ஆக தத்துவம்-உஅ இவற்றில் புருஷன், காலபரம், வியோமம், பரம், இந்நான்கும் நிற்க நின்ற தத்துவம்-உச. பிராணவாயு-க, ஆக தத்துவம்-உநு இவை எ-பாதியாம். அவை எவையெனில், தேகம்-இந்திரியம்-மனம்-புத்தி-அகங்காரம்-சித்தம்-பிராணன் ஆக - எ. இவற்றில் தேகம் நானேவெனில் தேகம் நீயன்று அஃதெப்படி நானன்மெனில், என்னுடைய தேகமென்று உன்னால் அறியப்படுகையினாலும் தேகம் பஞ்சபூதத்தின் கூறுகையாலும், தேகம் உனக்கு அந்நியமாகையினால் தேகம் நீயன்று இந்திரியம் நானேவெனில், இந்திரியமும் நீயன்று அஃதெப்படி நானன்மெனில், என்கண் நன்றாய் விளங்குகிறதென்றும், என்கண் நன்றாய் விளங்குகிறதில்லை யென்றும், என்காது நன்றாய்க் கேட்கிறதென்றும், என்காது நன்றாய்க் கேட்கிறதில்லையென்றுஞ் சொல்லப்படுகையினாலும், இந்திரியம் ஒன்றறிந்தது ஒன்று அறியாத படியினாலும், என்னுடைய இந்திரியமென்று உன்னால்றியப்படுகையினாலும் இந்திரியம் பஞ்சபூதத்தின் கூறுகையினாலும், இந்திரியம் உனக்கு அந்நியமாகையினால் இந்திரியமும் நீயன்று அந்தக்கரணங்களில் மனந்தான் நானேவெனில் மனமும் நீயன்று, அஃதெனீ

படி நானன்றெனில், என்னுடையமனமென் றுன்னுலறிய ப்படுகையினாலும், மனம் வாயுவின்கூறுகையினாலும் மன மும்நீயன்று. புத்திதான் நானேவென்னில் புத்தியும் நீய ன்று. அஃதெப்படிநானன்றென்னில், என்னுடைய புத்தி யென்றுன்னுலறியப் படுகையினாலும், புத்தி அக்கினியுன் கூறுகையினாலும் புத்தியும் நீயன்று. சித்தந்தான் நானே வென்னில் சித்தமும்நீயன்று அஃதெப்படி நானன் றென் றென்னில் என்னுடையசித்தமென்றுன்னு லறியப்படுகை யினாலும், சித்தம் அப்புவின்கூறுகையாலும், சித்தமும்நீ யன்று. அகங்காரந்தான் நானேவென்னில் அகங்காரமும் நீயன்று. அஃதெப்படிநானென்றென்னில், என்னுடைய அகங்காரமென்றுன்னு லறியப்படுகையினாலும், அகங்கா ரம் பிருதியியின் கூறுகையாலும் அகங்காரமும் நீயன்று அந்தக்கரணந்தான் நானேவென்னில் அந்தக்கரணமும் நீயன்று. பிராணன்றான் நானேவென்னில் பிராணனும் நீய ன்று, அஃதெப்படிநானென்றென்னில், என்னுடையபிரா ணனென் றுன்னுலறியப்படுகையினாலும் பிராணன் பிருதி யியின் கூறுகையினாலும், சுழுப்தியிற் * சைதன்னிய மில் லாமையினாலும் பிராணனும் நீயன்று. இவையெல்லாம்நா

மோகவதைப்பரணி.

* பிராணனு மல்லதுஞ்சி னுணர்வின்மையா லஃதுணரும் புலன்களொழிவால், பிராணன்தென்னின்மன்னை யொழியாதசே னைநகர்கூழ்வலஞ் செய்பெர்முதே,

னன்றாகில் நான்யாரோவென்னில், தசமதிருஷ்டாந்தமிட்டனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்.

அஃதெப்படி யெனில், பத்துபேர்கூடி ஒருர் வழிப் போகையில் ஆற்றிலே அமிழ்ந்திக் கரையேறி யெண்ணிப் பார்க்கும்போது ஒன்பதுபேரையெண்ணித்தன்னையெண்ணாமல் ஒருவனைக்காணாமென்று மயங்குமிடத்தில், அந்நியனாகிய வெரு புருஷன் வந்து பத்தாவானைக்காட்டிக் கொடுத்தாற்போல, ஆசாரியரெழுந்தருளி இந்தவழிபாதி யையுங்கண்டு காண்டிருக்கிற யாதொரு சைதன்னியவறிவுண்டோ, அந்தச்சைதன்னியவறிவுகாண்காண் நீயென்றனுக்கிரகம்பண்ணினார் இந்தச்சைதன்னியவறிவு காரியவழிபாதியுடனே கூடநின்றபோது முக்யமென்றும், உபாதியை விட்டு நீங்கினபோது லட்சியமென்றும், உபாதியைநானென்றபோது அசுத்தமென்றும், உபாதியை நீங்கினபோது சுத்தமென்றுஞ்சொல்லப்பட்டது. இதற்குவாக்கியம் சம்சர்க்க வாக்யமாம். அஃதெதுவென்னில், “மஞ்சாக்துரோசந்தி, கங்காயாங்கோஷப்பிரதிவசத்” என்பனவாம் மஞ்சங்குப்பிட்டதென்றும், கங்கைக் கண்ணிடைச்சேரியுள்ளதென்றுஞ்சொல்லுமிடத்து மஞ்சமானது மரம். மாமானது கூப்பிடுமா, மஞ்சத்தில் ஒருபுருஷனிருந்து கூப்பிட்டானென்றுகொள்ளல்வேண்டிற்று கங்கையானது ஜலம் ஜலத்திலே இடைச்சேரி யிருக்கிறதென்று கொள்ளல்வேண்டிற்று. இப்படிப்போல, ஏழுஉபாதிக்குஞ்சீவன் சாட்சியாயிருக்கின்ற நென்று கண்டுகொள்க. இது விட்டலக்ஷணை.

தத்பதமுக்யபரவுபாதி.

தத்பத முக்யபரவுபாதிசொல்லுகிறோம். அஃதெப்படியென்னில், த்வம்பத லக்ஷ்பார்த்தமான துரியம் பரனுக்கு உடலாகையாலே, இதனிடத்திலே ஸர்வக்ருத்வாதி, உபாதியுண்டாயிற்று அஃதெதுவென்னில், ஸர்வக்ருன்-ஸர்வாந்திரியாமி-ஸர்வேசுரன்-ஸர்வ சிருஷ்டி-ஸர்வஸ்திதி ஸர்வஸம்ஹாரன் என்பனவாம். அவற்றுள், ஸர்வக்ருனென்பானேனென்னில், இந்திரியங்க ளெல்லாம் ஒன்றறிந்த 'தொன்றறியாதபடியினாலும், தான்ஸர்வத்தையும் அறிகையினாலும் ஸர்வக்ருனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வகாரணென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களெல்லாமழிந்துந்தானழியாமல் நிற்கையினாலே ஸர்வகாரணென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வாந்திரியாமி யென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களுக்கெல்லா முள்ஸீடாய் நின்றறிகையினாலே ஸர்வாந்திரியாமியென்கிற நாமமுண்டாயிற்று ஸர்வேசுவரனென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களுக்கெல்லாமேலாய்நின்று விளங்குகையினாலே ஸர்வேசுவரனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வசிருஷ்டியென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களெல்லாந் தனக்குள்ளே தோன்றுகையினாலே சர்வசிருஷ்டியென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. சர்வஸ்திதியென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களை யெல்லாந் தானே ரட்சிக்கையினாலே சர்வஸ்திதியென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. சர்வஸம்ஹாரனென்பானேனென்னில் இந்திரியங்களெல்லாந் தனக்குள்ளே யடங்குகையினாலே சர்வ

ஸம்ஹாரனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று இந்த ஏழு உபாதியும் ஸ்வரூபமன்று. இனிஎதுதான் ஸ்வரூப மென்னில் இந்தயேழு உபாதிகளையும் யாதொரு சைதன்னியத்தினாலே அளவிடப்படாதோ, அதுவே ஸ்வரூபம் இந்தஸ்வரூபம் உபாதியுடனே சம்பந்தித்துநின்றபோது முக்யமென்றும், உபாதியைப்பிரிந்தபோது லட்சியமென்றும், உபாதியைநானென்றபோது அசுத்தமென்றும், உபாதிக்குச்சாட்சியானபோது சுத்தமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. இதற்குவாக்கியம் விசிஷ்டவாக்யமாம். அஃதெது வென்னில், சோணஸ்திஷ்டதி, சுவேதோதாவதி,' என்பனவாம். ஒரு சிவப்புக்குதிரையையும், வெள்ளைப் பசுவையுங் கண்டாயோ வென்பார்க்குச்சிவப்புநிற்கின்றது, வெள்ளைபோகிறதென்னுமிடத்துச் சிவப்புவர்ணந்தனியே நில்லாது, வெள்ளோவர்ணந்தனியேபோகாது, ஆகையால் சிவப்புக்குதிரைநிற்கின்றதென்றும், வெள்ளைப்பசு போகின்றதென்றும் கொள்ளல் வேண்டிற்று. இப்படிப்போல, சர்வக்ருத்வாதீ உபாதி யுடையவனாய் அதற்குச் சாட்சியா யிருக்கிறான் பரன். இது விடாதலட்சணை.

—

அசிபதம்.

இனி, அசிபதம் அதுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்ற போது முன் சொல்லப்பட்டவிரண்டுபதத்தினுடைய உபாதி யுந்தீர்ந்து லக்ஷியாரத்தமான பதார்த்தத்தை அசிபதத்

திலே ஐக்கியம் பண்ண வேண்டு மென்கிற ஆசாரியாரை நோக்கிச்சிஷ்யன் விண்ணப்பஞ்செய்கிறான்.

தேகக்கிரகனாகிற கிஞ்சிக்குனையிருக்கிற சீவனுக்கும் போதக்கிரகனாகிற சர்வக்குனையிருக்கிற பரமனுக்கும் எப்படி ஐக்கியங்கூடுமென்ன, கூடுங்காண், இரண்டு பதத்திலுஞ்சொல்லப்பட்ட பொருள் முன்னேக்கிய விருப்பினாலே யேகமாம். அஃதெப்படியென்னில், ஸம்ஸர்க்க வாக்கியத்தினாலுஞ்சொல்லப்பட்ட முக்கியமான உபாதிதீர்ந்து, லட்சியமானோமென்கிற வாசனாதோஷமாகிய குற்றம் அகண்டவாக்யத்தினாலே ஏகம்பண்ணப்படும். அகண்டவாக்யமாவது சோயந்தேவதத்தனென்பது, ஒரு தேவதத்தனாகிய புருஷனுடனே நாம்சிறிதுநாள் கூடவிருந்தோம். இவன் சிறிதுநாளுக்குப்பிறகு பிரிந்துபோயினான் அநேக நாளுக்குப்பின்புசுதூரங்க பரிவாரத்துடனேயிவனை மதுரையிலே அந்திக்காலத்திலே ராஜாவாயிருக்கக்கண்டோம். அங்கே அவனுடன் சிறிதுநாள் கூடி யிருந்தோம். பின்பு நம்மை மவன்பிரிந்துபோயினான். சிறிதுநாளுக்குப்பின்பு தண்டகமண்டலத்துடனே அவனைச்சிதம்பரத்திலே விடியற்காலத்திலே சந்நியாசியாயிருக்கக்கண்டோம். அப்பொழுது இவன் அந்தத்தேவதத்தனோ அல்லனோவென்று சந்தேகிக்கையில், இவனடியிலும் மார்பிலும் முடியிலும் முன்னே மறுவுண்டே அந்தவடையாளம் இவனிடத்திலே யிருந்தால், அந்தத்தேவதத்தனே இவனாவென்று பார்க்கு மிடத்து

அந்தவடையாளம் இவனிடத்திலே இருக்கையால், அந்தத் தேவதத்தனே இந்தத்தேவதத்தன் ஆவானென்று சொல்லப்படுவதாம் அப்போது அவனைவிட்டன இந்த இரண்டுகாலமுமாம். அவைவிட்டுப்போகவிடாமல்நின்றவன் ஒரு தேவதத்தன் மாத்திரமேயாம். அவனைப்போல இந்தத்துவம்பதமாகிய ஜீவவுபாதிக்கும், தத்பதமாகிய பரவுபாதிக்கும். சாக்ஷியாய் நின்றவன் ஒருவனே. இந்த ஒருவனுக்கும் விட்டுப்போயின துவம்பத உபாதி யென்னுங் காரியவுபாதியும், தத்பதவுபாதியென்னுங் காரணவுபாதியுமாம் அவைவிட்டுப் போகவிடாமல் நின்றவன் ஒருவனேயாம். இப்படி இரண்டு உபாதியும்போக, இரண்டுபதத்திலுமின்றி சேவனே பரனென்றும் பரனே சேவனென்றும் ஏகமாய்க் காண்பது அசிபதம். இதுவிட்டுவிடாத லக்ஷணை

வாதமற்றிருக்கப்பட்ட வஸ்துவை மன்னுமஹாவாக்யத்தினாலே தத்பதார்த்தசோதனைபண்ணப்பட்டது. அதனாலேபோதமேபுரையறறோங்கும் பொருளெனத் தெளிந்தேன். அல்லல்தீர் பொருள்தென்பதறிந்துகொண்டேன். தேவரீரதுக்கிரகத்தினாலே ரவணந திடமாயிற்று இனிமனமருளிச் செய்ய வேண்டுமென்ன அருளிச்செய்கிறார்.

சரவண முற்றிற்று.

மனனம்.

துவம்பதாரீந்தம்.

அஃதாவது முன்சொல்லப்பட்டபதம் மூன்றில்முன்
 னேதுவம்பதார்த்தஞ்சொல்லுகிறோம். துவம்பத முக்யத்
 தை நீமனனஞ்செய்? அஃகெப்படியென்னில்; — தேகம்,
 இந்திரியம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம், பிராணன்
 என்னும் இந்தத்துவம்பத முக்யமான ஏழுபாதியும் மூன்
 றவஸ்தைகளாம். அவையெவையெனில், — ஜாக்ரம் ஸ்வப்
 னம் சுழுப்தியும். இந்தமூன்றவஸ்தையும் மூன் றபிமானி
 யும் சேவனுடைய முக்யம், ஆதலால், ஏழுபாதியுடனேகூடி
 விளங்குகிறது ஜாக்ரம். அபிமானி விஸ்வன். தேகேந்திரிய
 பிராண்கொரு மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம், பிராண
 னென்னுமிந்த ஐந்துடனேகூடி விளங்குகிறது ஸ்வப்னம்
 அபிமானி தைசதன். அத்தக்கரணம் நான்கும் நிற்க பிரா
 ணவாயுவுடனேகூடி விளங்குகிறது சுழுப்தி. அபிமானிபி
 ராக்குன். ஆதலால் இம்மூன்றவஸ்தையும் நீயன்று. அஃ
 தெப்படிநானன்றென்னில், ஜாக்ரம் ஏழு உபாதியுடனே
 கூடிவிளங்கு மென்றும், அது ஸ்வப்னத்திலே அழியுமெ
 ன்றும், இப்படி உன்னு லறியப்படுகையினாலேயி ஜாக்ரமும்
 நீயன்று, ஸ்வப்னந்தான் நானேவென்னில், ஸ்வப்னமும்
 நீயன்று, அஃதெப்படிநானன்றென்னில், ஐந்துஉபாதியுட
 னேகூடி விளங்குமென்றும், ஸ்வப்னம் ஜாக்கிரததின் வா
 ஸனையென்றும், மனோவியாபாரமென்றும், ஸ்வப்னம் சுழு

த்தியில் அழியுமென்றும், இப்படியுன்ன லறியப்படுகையி
னாலே ஸ்வப்பனமும் நீயன்று சுழுப்திதான்நானே வென்
னில் சுழுப்தியும் நீயன்று அஃதெப்படிநான் நென்னில்
பிராணனையாதாமென்றும், இரண்டவஸ்தைகளுடைய
வொழிவென்றும், இப்படியுன்ன லறியப் படுகையினாலே சு
ழுப்தியும் நீயன்று இனிநான் யாரோவென்னில் இப்படி
மூன்றவஸ்தைகளையும் உணர்ந்து அவைகழன்று உணர்வா
ய்வின்று விளங்குகிற தூரியங்காண் நீ யாகிற சுவரூபம்.
இந்தச்சுவரூபத்தை ஆக்கும் மஹாவாக்பம், சுத்த துவம்
பதார்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது.

தத்பதார்த்தம்.

இனிதத்பதார்த்தஞ்சொல்லுகிறோம். தத்பதமுக்கிய
த்தை நீமனஞ்செய். அஃதெப்படியென்னில் சர்வக்ஞன்,
ஸர்வகாரணன், சர்வாந்திரியாமி, சர்வேசுவரன், ஸர்வசிந்
ஷ்டி, ஸர்வதிதி, ஸர்வசம்ஹாரனென்னும் இந்தத்தத்பதமு
க்யமான ஏழு உபாதியுந்துவம்பத உபாதிகளேபோல் மூன்ற
வஸ்தைகளாம். அஃதெப்படியெனில், - தூரியம், கலாபரம்,
அதீதமும், இவைக்கு அபிமானிகள் விராட்புருஷன், இரணிய
கர்ப்பன், அவ்யாகிருதனுமாம் இந்தமூன்றவஸ்தையும் மூன்ற
பிமானியும் பரனுடைய முக்யம் ஆதலால் சீவனுடைய உபா
திகளாகிய மூன்றவஸ்தையுமுணர்ந்து அவைகழன்று உணர்
வானதுபோல, பரனுடைய உபாதியாகிய மூன்றவஸ்தையு

முணர்ந்து அவைகழன்று அறிவானதேபரம்பரஜாக்ரமே தென்னில், முன் சொல்லப்பட்ட சுத்ததுவம்பதார்த்தமான துரியம்பரனுக்குத்தேகமாகையினாலே, காரணோபாதிகளேமும் இதனுடத்துச் சம்பந்தித்து விளங்குகின்றதே துரியமாதியபரஜாக்ரம் அபிமானிவிராட்புருஷன். பரஸ்வப்பனமேதெனில் சர்வசிநுஷ்டி, சர்வதிதி, சர்வசம்ஹாரமென்னும் இந்தமூன்று உபாதியுடனேகூடி விளங்குகிறதே காலபரமாகிய பரஸ்வப்பனம் அபிமானி இரணியகர்ப்பன். பரசுமூப்தியேதென்னில், இந்த ஏழுபாதிகளும் அந்த பரஸ்வருபத்தினிடத்திலோ நிற்கிறதோ இல்லையோ வென்னுமிடத்தில் இல்லை. இப்படி யொன்றுமில்லாமல் இருந்தவிடமே அதீதமாகிய பரசுமூப்தி. அபிமானி அவ்யாகிருதன். இந்தப் பரசுமூப்தியை வேதம் ஓரிடத்திலே பரமென்றும், ஆகாசம்போல நிறைந்திருக்கையால் பிரமத்தின் சுவருபமென்றுஞ் சொல்லும் அதுஸ்வருபமாகாது. அஃதெப்படியெனில்,—இது பரனுக்கு உபாதியானபடியினாலே, இந்த மூன்றஸ்வத்தையுமுணர்ந்து அவைகழன்று நின்றதேபரம். இப்படிசுத்ததுவம்பதார்த்தமான துரியத்திலே, காரணோபாதிகளேமூஞ் சம்பந்தித்து விளங்குகிறதே பரஜாக்ரமென்றறியப்படுகிறதினாலும், பரஜாக்ரம் பரஸ்வப்பனத்திலே தோன்றாமையினாலும், பரஜாக்ரமும் நீயன்று, மூன்று உபாதியுடனேகூடி விளங்குகிறதே பரஸ்வப்பனமென்றறியப்படுகையினாலும், பரஸ்வப்பனம் பரசுமூப்தியில் அழிகையினாலும் பரஸ்வப்பனமும் நீயன்று, இந்த உபாதிகளேமும் ஒழிந்து ஒன்றுமில்லாமலிருந்தவி

உமே பரசுமூப்தியென் றறியப்படுகையினாலும், பரசுமூப்திமேலாய்நின்று விளங்குகிற பரஸ்வரூபத்திலே அழிகையினாலும் பரசுமூப்தியும்நீயன்று, இப்படிமூன்றஸ்வத்தையுங்கண்டு கழன்று மேலாய்நின்று விளங்குகிறதே பரஸ்வரூபம். இந்த ஸ்வரூபத்தை ஆக்கும் மஹாவாக்யம், சுத்ததத்பதார்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த சுவரூபம் உள்ளும்புறம்பும் போக்கும் வரவுமின்றித் தானேதானாகி விளங்காநிற்கும். அதுவேபரம்.

அசிபதார்த்தம்

இப்படி யிரண்டு பதார்த்தத்தினுடைய லட்சியார்த்தப்பொருளைப் பொருந்த வருளிச்செய்தார்போல, ஆனயென்கிறபதத்தி னர்த்தமும் மனனத்திலே அறுக்கிரகம்பண்ணவேண்டுமென்ன, அப்படியே இருபதப்பொருளையும் லட்சியப்பரிசாற்குற்றமற விளங்கத்தக்கதாக மனனத்திலே, தரித்தபின்பு, ஆனயென்னும்பதத்தையும் பூரணமாக மனனத்திலேதரித்திரு. அஃதெப்படியென்னில், சீவனிடத்திலிருக்கிற துவம்பத உபாதி நீங்கினோமென்ற வாசனையிருக்கையினாலும், பரனிடத்திலிருக்கிற தத்பத உபாதி நீங்கினோமென்கிற வாசனையிருக்கையினாலும், துவம்பதத்திலுள்ள துரிசுமூன்றையும் விட்டுத் தத்பதத்திலுள்ள துரிசு மூன்றையும் விட்டுத் தருக்காய்நின்று விளங்குகிற தஸ்வரூபத்தினிடத்திலே இரண்டு உபாதியும் ஒழிந்தபடியினாலும், விஸ்வந்தோன்றாமையினாலும் அதுவேபரிமமென்று வேதத்தில்சொல்லப்பட்டது அஃதெப்படியென்னி

ல், ஸ்தூலமாய்விளங்குகிற பிரபஞ்சத்தை சீவன் நானென்று கொண்டுள்ள உபாதியை நீக்கி, முன்சுத்த துவம்பதார்த்தமான விடத்தில் காரணோபாதி சம்பந்திக்கையால் சுத்ததுவம்பதார்த்தம் விஸ்வக்கிராசம்பண்ணமாட்டாது விஸ்வக்கிராசமானுலொழிய ஐக்யங்கூடாது. ஆகையால் காரணோபாதி கழன்றுவிளங்காநின்ற தத்ஸ்வரூபத்தினால் விஸ்வத்தைக் கிரகிக்கையினாலே அதுவே விஸ்வக்கிராசமென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இரண்டுபதத்தினுடைய அவஸ்தைகளும்நீங்கி, சீவத்வமென்கிற போதமுமொழிந்து, விஸ்வமெல்லாந் தன்மயமா யிருக்கிறோமென்கிற விவேகம் தத்பதத்துக்குண்டாகையால் சம்சர்க்க வாக்கியத்தினாலும் விசிஷ்டவாக்யத்தினாலும் நிச்சயிக்கப்பட்டுப் போகிறபொருள் இரண்டினுடையவாசனையும் அசிபதத்தினாலேயன்றிரீங்காது. அதெப்படியென்னில், சோயந்தேவதத்தனென்கிற வாக்கியத்தினாலே இரண்டுபதத்தினுடைய காரியமும் காரணமும் கழன்று இந்த அகர்போய் இந்தவாசனையுந் தீர்ந்து அகண்ட பரிபூரணமாய் விளங்குகிறது அசிபதம். ஆகையால் சீவனும்பரனும் ஐக்கியமாயிருக்கிற உபாதியும், சம்மதித்துவருகிற அவஸ்தையும், கோட்பாடும், விரிவும், ஒடுக்கமுமாகிய இவையெல்லாம் ஒன்றுமின்றியே ஒழிவில்லாதிறைவாய் விளங்காநின்ற யாதொரு சுவரூபத்தை ஆக்கும்மகாவாக்யம் ஆனயென்றது.

கசயி

தத்வாமிர்தக்கட்டளை.

குற்றமில்லாமல் மனனத்திலேதரித்த பதார்த்தசோ தனையாகியபடியைச் சுவாதுபூதியிற் காட்டவேண்டுமென் ன, நிதித்தியாசனம் அதுக்கிரகம்பண்ணுகிறார்.

மனனம் முற்றுப்பெற்றது.

நிதித்தியாசனம்

அஃதெப்படியென்னில், முன்சொல்லப்பட்ட துவம் பதத்திற் காரியோபாதியினுடையசோதனையும், தத்பதத் திற் காரணோபாதியினுடைய சோதனையும், இரண்டுஉபா தியினுடைய வாசனா தோஷமாகிய அசிபதத்தினுடைய சோதனையுஞ் சந்தேகமறக்கண்டு உண்மைகாண்பது முடி வு. இந்த உண்மையினுடைய முடிவைக் குற்றமில்லாமல் உனக்கேற்க நீகாண, விருப்பத்துடனே நிலைபெற்று விளங்கக்காட்டுகிறோம். நீகண்டுகொண்டு வருவாய்.

துவம்பதார்த்த சுத்த',

முன்னே உனக்குச்சிரவணத்திலே கேள்விப்பட்டு மனனத்திலே தரித்து விளங்குகிற துவம்பத முக்கியமான அவதத்தை மூன்றாம், அவைகண்டு கழன்றுணருகிற தூரிய சுவருபத்தையும், சந்தேகமற நனவிலே நீகண்டபடி சொல்லுங்காணென்னச் சொல்லுகிறான்.

பொறியும்புலனும் மனமேயாதாரமாக விஷயத்தைப் புசிக்கிறபோது ஜாக்ரமென்றும், விசுவமாயிருக்கிற உபா தியைநானென் றபிமானித்திருக்கையினால் விஸ்வனென்று

ங்கண்டேன். அதுதேவரீரருளினாலே தீர்ந்ததுங்கண்டேன் ஜாக்ரத்தின்வாசனை ஸ்வப்பனமென்றும் இந்தச்சடமாகிய வாசனையை நானென்றபிமானித் திருக்கையினால் இதற்க பிமானி சைதனென்றுங் கண்டேன், அதுதேவரீர் அருளி னாலே தீர்ந்ததுங்கண்டேன், நனவின் வாசனையாகிய கன வும் இறந்தவிடம் சுழுப்தியென்றும் இந்தவெறும்பாவனை யாகிய சுழுப்தியை நானென்றபிமானித் திருக்கையினாலே யிதற்கபிமானி பிராக்ஞனென்றுங்கண்டேன், அதுதேவரீ ரருளினாலே தீர்ந்ததுங் கண்டேன். இந்தப் பேரிருளாகிய சுழுப்தியை விஷயமா யறியுமென்னை அறிவெனக்கண்டே ன். தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தினாலே என்னைக் கண்ட பின் மூலப்பகுதிபாயிருக்கின்ற சுழுப்தி யிறந்ததுங்கண் டேன். கண்டஸ்வரூப மெப்படியிருந்ததென்னில்:—“அறி வுதானழிவின்றியே யனைத்தையுமறிந்து முறிவதாகிய மு ன்புயின்பக்கமெல்கிழ்” என்பனவொன்றுயின்றி எங்குமா ய்த்திகழ்ந்து பிரிவில்லாமல் எல்லாவற்றிலுள்ளுந் தானாய் நின்று விளங்குகிற படியினாலும், சகலமுந் தன்னிடத்தி லேதோன்றியும் விளங்கியும் ஒடுங்கியுந் தானே மேலாகிச் சகலத்துக்குப் காரணமாய்த் தேஹேந்திரியகரணங்களுக் கெல்லாமேலாகித் தானே சாக்ஷியாய்நிற்கையினாலும், ஒப் பில்லாத விவ்வுணர்வதே வடிவதாமென்னைத் தேவரீரருளி னாலே உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோற் சந்தேகமறக்கண் டேனென, அமைபவுன்றனை அதுபவத்துணர்ந்தாய்! ஆன படியினாலே னுவம்பதத்திற்குப்பொருள் சுத்தமாயிற்று.

தத்பதார்த்த சுத்தம்

தத்பத முக்யமான அவஸ்தைமூன்றையுங்கண்டு கழ ண்றுணருகிற சித்பரத்தையுஞ் சந்தேகமற நீகண்டபடி சொல்லிக்காணென்ன; தேவரீ ரனுக்கிரகத்தினாலே தத துவம்பதார்த்தமா யிருக்கிற துரிய சுவரூபத்தினிடத்தில் சர்வக்ஞத்வாதி உபாதிசம்பந்தித்து விளங்குகிறதேபராஜா க்ரமென்றும் இதற்கபிமானி விசுவத்துக் கெல்லாம் ஆதா ரமாகயால் விராட்புருஷனென்றுங் கண்டேன், அதுதே வரீரருளினாலே ஸ்வப்பனத்திலழிந்ததுங்கண்டேன், கால பரமாயிருக்கிற சுவப்பனத்தைப் பார்க்குமிடத்தில், சர்வ சிருஷ்டி சர்வஸ்திதி ஸர்வசம்ஹாரன் என்கிற மூன்று உ பாதியுடனேகூடி விளங்குகிறதே பரஸ்வப்பனமென்றும், இதற்கபிமானி சாக்கிரம்போல வியப்தமும் சுழுப்திபோ ல அவ்வியாப்தமுமானபடியினாலே இரணிய கர்ப்பனென் றுங்கண்டேன். அதுதேவரீரருளினாலே சுழுப்தியிலொழி ந்ததுங்கண்டேன். தத்ஸ்வரூபத்தி னிடத்திலே சர்வக்ஞ த்வாதி உபாதி ஒழிந்ததே பரசுழுப்தியென்றும், இதற்க பிமானி ஒருவியாப்தமு மில்லாதபடியினாலே அவ்யாகிருத னென்றுங் கண்டேன், இந்தப் பரசுழுப்தியை வேதம் ஓரி டத்திலே பரமென்றும் ஆகாசம்போல வியாப்தமற் றிருக் கையினாகில பிரமத்தின் ஸ்வரூபமென்றும் சொல்லியதுங் கண்டேன். இந்தப் பரசுழுப்திக்கு மேலாய் நின்று விளங் காநின்றஞானத்தைப் பரஸ்வரூபமென்றுங்கண்டேன் வி யோமமாயிருக்கிற பரசுழுப்தியும் பரனிடத்திலே ஒழிய க்கண்டேன்.

அசிபதார்த்தசுத்தம்.

தேவரீர் அதுக்கிரகத்தினுலே வியோமமீரூய மூன்ற வஸ்தையுங் கபரீகரித்துரின்று விளங்காநின்ற ஸ்வரூபத் தையுங்கண்டேன். ஞானமே வடிவாகையால் இதற்கபிமா னி சித்ஞெலிதையென்றுங்கண்டேன் தேவரீர் அதுக்கிர கத்தினுலே யிரண்டு உபாதியுந் தன்னிடத்தில் ஒழிகையி னாலும், போக்குவரவின் றியே நிற்கையினாலும், இதரமாயி ருக்கின்ற விசுவமெல்லாமவிழுங்கி அகண்டபரிபூரணமாய் விளங்குகையினாலும், விசுவக்கிராசமென்றுங் கண்டேன். இதற்கபிமானி அசேஷமுந் தானாய் நிற்கையினுலே பிரசா பத்தியனென்றுங் கண்டேன். இப்படிச் சசல ஆத்மாவினு ள்ளும் புறமும் முழுதும் பரிபூரணமாய்ப் பிரத்தியக்ஷமா ய் விளங்குகின்றது சொரூபமென்று ழேதஞ் சொல்லும். அது தேவரீரருளினுலே “பழமறைத் திருமொழிப் பரிசே தராதல; வலகமுண்டகம் புறமருவுஞ் சராதிகண், முழு துந்தன்னுருவமாய்” விளங்கப்படுகின்றதுவுங்கண்டேன். பேதமாயிருக்கின்ற பிரபஞ்சமெல்லாம் பிரமமென்றுவேத ன்சொன்ன மெய்ம்மொழிப்படியே ஜகமெல்லாமொருதன் வடிவாய் விளங்குகின்ற சொரூபத்தைச் சீவதுரியமுதலா கக்கொண்டுள்ளும் புறமுமாய்வருகிற உபாதிக் குற்றந் ளெல்லார்தீர அனுக்கிரகம் பண்ணுகையினுலே கண்டேன் என, இந்தஸ்வரூபம் ஐயக்கியத்திலே உபசார்தமாம். இத னை நீ அரிதாகியவமல தப்பதார்த்த மென்றறி. இப்படி வி யோமத்தைக்கடந்து விசுவமெல்லார் தன்மயமாய் விளங் குகிறபடியினுலே உபாதியினுடைய குற்றந் தீர்த்தாலும்.

இந்த வாசனாதோஷந் தீரவேண்டுமென்று வேதஞ்சொல்லும். ஆகையினால் இனியிந்த வாசனாதோஷந் தீருமுறைமையெப்படியென்னில், உபசாரதம் நீங்கினாலொழியதீராதது. உபசாரதமாவ தேதென்னில் மூலாக்ஞானம், மூலாக்ஞானமேதென்னில் மறைப்பு, அந்தமறைப்புத்தா னேதென்னில், தத்சொருபத்தை மறந்தவிடம். தேகமாதியாக இந்தமறைப்பாகிய உபசாரதம் அந்தமாகச்சகலமும் தன்னிடத்திலே அடங்குகையினாலே யிதற்கபிமானி பொற்பு விசாரந்தனும் நன்றாய் விளங்கப்பட்டு உலகெலாம்நிறைந்த உபசாரதத்தின் பெருமையை வேதத்தினுடைய முடிவு இன்றளவுஞ் சொல்லியது. முப்பதத்தவத்தை மும்மூன்றென்பதுமுடிந்தது ஞானமென்றுஞ்சொல்லியது. ஆகையால முப்பதமுமுடிந்தவிடத்திலே சத்திய ஞான வநநத வானநதமாயிருக்கப்படாரின்ற தத்சொருபம் வெளிப்படுமென்று அநுக்கிரகம்பண்ணியருள அந்தச் சொருபத்தை அநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்ன அநுக்கிரகம்பண்ணுகின்றார்.

நித்தியாசன முற்றிற்று.

தத்வஸ்ருபம்,

அஃதெப்படியென்னில், இந்தமறைப்பாகிய உபசாரதத்தைக்கண்டுவிளங்கப்பட்ட தத்சொருபத்தினிடத்திலே அந்தமறைப்புநிற்கிறதோ இல்லையோபாரென்னுமிடத்தில் இல்லை, இல்லாதவிடமெப்படியிருந்தது ஆதியந்தஞ்சூனிய

மாயிருந்தது. அந்தச்சொருபந்தான்காண் அறிந்திடப்படாததாய் அறிவுடையதாய் அளவிடப்படாததாய்ச் சுகஸ்வசொருபியுமாயிருப்பது அதுதான்காண் சத்யஞானவனந்தவானந்தமானது. அஃதெப்படியென்னில், ஆதியந்தஞ் சூனியமாயிருக்கப்பட்டதே பரிபூரணம். அந்தப்பரிபூரணம் எப்படியிருந்தது பாரென்னுமிடத்தில் என்னுற் சொல்லப்போகாதிருந்தது. அதேனென்னில், மனதுக்கெட்டாதபடியினாலே வாக்கு வசனிக்கப்போகாது. ஆகையினால்வாக்கு மனோதீதமென்று கண்டு விளங்கிவந்ததே ஞானம். அந்தஞானத்தைவிட்டிருந்தவிடத்திலே யாதொருஸ்வரூபம் நிகழ்ந்தது அதை ஆசாரியரும் மஹாவாக்யத்தினாலே அதுநீயாகின்றாயென்றும் நியதுவாகின்றாயென்றும் அதுக்கிரகம்பண்ணினார். அந்தஸ்வரூபந்தான் மூன்றுபதமானது. அஃதெதுவென்னில், துவம்பதமுதலாக அந்தஸ்வரூபந்தான்காண் மூன்று லக்ஷணமானது அஃதெதுவென்னில், ஜீவன்முதலாக அந்தஸ்வரூபந்தான்காண் ஆறுகுறியாயுள்ளது. அஃதெதுவெனில், வடிவுதுண்மைமுதலாக அந்தஸ்வரூபந்தான்காண் எட்டியல்பானது. அஃதெதுவென்னில், இறந்தகேள்வி முதலாயினவாம்.

இப்படி அதுக்கிரகம்பண்ணப்பட்ட குருநாதன்பெருமை யாதோவென்னில்,

“மூலையிருந்தாரை முற்றத்தே விட்டவர்

சாலப் பெரியரென் றுநதீபற

தவத்திற் றலைவரென் றுநதீபற”

என்று கூறுவதாற் கண்டுகொள்க.

கசுசு

தத்வாமிர்தக்கட்டளை,

கலிவிநீதம்.

தொம்பதந்தப்பதந் தோன்றுமசிபதம்
நம்பியசீவன் பரசிவமாய்நிற்கு
மம்பதமேலைச் சொருபமாவாக்கியஞ்
செம்பொருளாண்டருள் சீர்நந்திதானே.

நேரிசைவேண்பா.

புசிப்போஞ் சிவபோகம் பூரணமா யெங்கும்
வசிப்போ முலகில் வசியோ—முசிப்பின்றி
வாழ்வோஞ் சிவத்தையுணர் மாதவர்தம் பொன்னடிக்கீழ்
தாழ்வோ மெமக்கார் சரி.

தத்வாமிர்தக்கட்டளை

முற்றிற்று.

சற்குருநாதன்றுணை.

உ

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நா நாசீவவாதக்கட்டவளா.

காப்பு.

ஆனைமுக னாறுமுக னம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியையு னாடு.

சுத்தப்பிரமமாயிருக்கின்ற சர்வசாஸ்திரினிடத்திலே
அக்கினியிற்குட்போல அபின்னமாக ஒருசத்தியுண்டு, அ
ந்தச்சத்தி அவ்வநீதப்பிரமத்தில் அடங்கி யிருக்கும்போ
து அதற்குச் சுத்தப்பிரமம் என்றுபெயர். இந்தச்சத்தி வி
சிரிம்பித்துச் சுத்தப்பிரமத்தைவியாபிக்கும்போது அப்பி
ரமம் பரைவியாபகத்துக்குள் இருந்தபடியினாலே அதற்
குப் பரப்பிரமம் என்று பெயராயிற்று.

இலக்ஷண சூன்யமாயிருக்கின்ற இந்தச்சத்திக்குப்பி
ரமத்தினுடைய சந்நிதானத்தில், புருடசமுகத்திலேஸ்திரீ
க்கு இன்பஞ்சனித்தாற்போல அவிகிர்த சத்துவ ரஜஸ்த
மோகுணங்கள் உண்டாயின. இவற்றில் சுத்தசத்துவத்தி
ற்கு ஆனந்தரூபசத்தி என்றுபெயர் சுத்தரஜிற்குச்சித்ரு
பசத்தி என்றுபெயர். சுத்ததமலிற்குச்சத்ருபசத்தி என்
றுபெயர். இவற்றில்காரணமான ஆனந்தரூபசத்தியுடனே